

۸- هن گيتا جو ڪو به ”سڪايل“

سڪ سان پاٽ ڪري- اوم- جئم گيتا ماما

۹- هراي منوهر ڪرشن تنهن جي-

جيون هڪٽ ڪري- اوم- جئم گيتا ماما

آرتي اوم جئم جڳدپيش هري

اوم جئم جڳدپيش هري، سواهي جئم جڳدپيش هري

پڳت جنون ڪي سنڪٽ، ڇن بر دور ڪري- اوم

۱- جو ڏياوي قل پاوي، دڪم بنسي هن ڪا

سڪم سمپت گهر آري ڪشت هتي ٿن ڪا- اوم...

۲- هات پتا تم هيڙي، شرن پڙون ڪس ڪي

تم بن اڙر له دوجا، آس ڪرون جسڪي- اوم...

۳- تم پورن پرماتما، تم انتر ياهي

پار برهم پوهيشور، تم سپ ڪي سواهي- اوم...

۴- تم ڪروڻا ڪي ساگر، تم پالن ڪرتا

هئن سيوڪ تم سواهي، ڪرپا ڪرو پرتا- اوم...

۵- تم هو ايڪ اڳوڇر، سپ ڪي پراڻ پتي

ڪس پٽ ملئون ديامئي، تم ڪو هئن ڪهتي- اوم...

۶- دين بندو دڪم هرتا، تم رکشڪ هيڙي

ايني هات پڙائو، دوار پڙا تيڙي- اوم...

۷- وشيم وڪار مٽائو، پاپ هرو ديوا

شودا پڳت پڙهائو، سنتن ڪي شيوا- اوم...

آرٽي شري ڀڳوت گيتا جي

اوم جئم گيتا ماتا۔ اوم جئم گيتا ماتا۔

۱۔ ڪرهن جو ايمان وڃائين۔

هوه مهتا کي ناس ڪرائين۔

اوم۔ جئم گيتا ماتا

۲۔ شيام سندر جي مک جي واڙي۔

ڏکڻي مٿڙي سا پاڙي۔ اوم۔ جئم گيتا ماتا

۳۔ اُپنشدن جو گيان آلهي ۽ ۾۔

ويدن جي سا واڙي۔ اوم۔ جئم گيتا ماتا

۴۔ ڀرم مٽائي ديهي ۽ جو۔

ٽي آتم گيان ڏئي۔ اوم۔ جئم گيتا ماتا

۵۔ گيتا جي اڀياس ڪرڻ سان

روشن راهه ٿئي۔ اوم۔ جئم گيتا ماتا

۶۔ جڏهين جڏهين ڌرم جي هاڃي ٿئي ٿي

ڦهلي ٿو اڻڀاڄار۔ اوم۔ جئم گيتا ماتا

۷۔ تڏهين تڏهين وشو ۽ جو۔

ٿئي ٿو جڳم ۾ اوتار۔ اوم۔ جئم گيتا ماتا

جو وٺا آهي جنهن جي پاڙ ستير لوڪ ۾ آهي ۽ انجون شاخون مريو لوڪ ۾ آهن. ائين وڌن چيو آهي. ۽ انهيءَ ڳالهه کي ڄاڻي ٿو سوئي سڄو ٻيو وڌن کي ڄاڻي ٿو.

(۶) سڀني جي هردن اندر مان ئي وسي رهيو آهيان ۽ مهندي ئي معرفت سڀني کي سوسوي، گيان ۽ ويچار آڻي ٿو. سڀني وڌن دواران ئي ڄاڻا پرگيه آهيان، وڌن جي ڄاڻ وارو به مان ئي آهيان.

(۷) انهيءَ ڪري مون جي ورتي مون ۾ اڳاءُ. مهندي ئي شيوڪ بعدي ڀڄن ڪرڻ وارو ٿي. مون کي ئي نمڪار ڪر. اهڙيءَ طرح من، واڻي ۽ ڪرم سهت پهندي من جي ورتي مون ۾ لڳائي (بعدي ايڪاگر) ڇت ئي مون کي پراپت ڪر (بعدي مون سان اچي مل).
ات شري ست سلوڪي گيتا سماپت ٿي.

—۴۴—

هيءَ پستڪ شري صورراج جي. ٻڌواڻي، انقلاب برٽشڪ پريس، آلهاسنگر-۳، (فون ۶۶) ۾ ڇپيو ۽ شري اشوڪ ڪشيپند لالواڻي، باران ايل. ڪشيپند انڊ سنس، بوڪسيلرس ۽ پبلشرس، آلهاسنگر-۲ واري ڇپائي ٿو. ڪيو.

شري ست سلوڪي گپڏا

شري پڳوان چيو ته۔

(۱) برهم روپ جو اونڪار [اوم] هڪ اکر آهي
ان کي اچارڻ ڪندي ۽ انهيءَ اوم اکر جو سمورڻ
ڪندي جو منس سربر جو نياڳ ٿو ڪري اهو برهم گت
کي پراپت ٿو ڪري.

(۲) هي اندرين جا سوامي! تنهنجي ڪيرن [پڇن]
گرو ڪري سنساري جيو ڏاڍي آند کي پائين ٿا ۽
خوشي حاصل ڪن ٿا. پر راکاس لوڪ ٻپ کان ڏهن
ئي ڏسائن ۾ هيڏانهن هوڏانهن پڇن ٿو ٿا سڀ سڌ
لوڪ توهان کي نمسڪار ڪن ٿا. اها ورتا سڀ نيڪ
ئي آهي.

(۳) جنهن کي هٿ پير سڀ آهن، جنهن کي اکيون
۽ مک سڀ آهن، اهو هروقت سنسار ۾ وڃڻدي هوندي
۽ سنسار کان الڳ رهي ائين سمجهي ٿو ته سڀ ۾
ابشور واپاي رهي ٿو.

(۴) سروگ، آند سروپ، (جڳت جو نيتا) سوکير ۾
سوکير، سڄي جڳت جو آڌار ٿا پالڻ وارو اچتير روپ
سروج سمان پرڪاشوان، اڳيان رعت اهڙو جو پرشور
پڳوان آهي، انهيءَ جو جيڪو سمون ڪري ٿو اهو انهيءَ
کي پراپت ڪري ٿو.

(۵) جدجا ويد پن آهن، اهڙو جو سنسار روپي بهل

پڳوان جا ۱۰۸ نالا

اوم، ايشور، اڻاسي، انٿريامي، آندسروپ، ان دان،
 اناڊي، امر اچر، اناڻن جا نات، ارج بهاري، ارج نندن،
 ٻنسي ڌر، برهما، بي انٽ، بي پرواه، بي واهن جا واه،
 بر بر پولي نات، پڳوان، پڳت وڇل، ترلوڪي نات، نارڻ
 هار، ناڪر، پريو، پرماتما، پرميشور، پرشور، پر پتا،
 پرمانند، پرنپالڪ، پار برهم، پنت پاون، پالڻ هار، جهڪت
 پتا، جهڪن نات، جهڪدش، جولي سروب، چڪرڌاري،
 دين بندو، دينا نات، دين ديال، دبالو، دانار، ديا جا
 پندار، ديون جا ديو، دامودر، راڌي ڪرشن، راڌي
 شيام، راڌا رمل، رگهندن، رگهندات، رگهوار، رامچند،
 سوامي، ساجن، ست چٽ آند سروب، سروشڪتيوان،
 سرگڻ روپ، سرووپاڳ، سرچڻ هار، سڪديو، سندر
 شيام، سيتا رام، سانوريا، ستنام، ڪرشن، ڪنڀيا، ڪيشو،
 ڪوپانڌان، ڪربالو، ڪلياڻ ڪاري، ڪالي ڪمليش،
 ڪرتار، گو بند، گوپال، گرداري، گورڌن، گوپي نات،
 گجادر، گيانيشور، گهٽ گهٽ واسي، گهڻشام، گنگادر،
 گجانبند، گسرو غريب نواز، عولي موهن، موهن مراري،
 مذ سون، مادو، مهروان، نند لعل، نند ڪشور، نرنجن،
 نئو، نارائڻ، نر آڪار، نرسنگھ، پڳوان، نماڻن جا ماڻ،
 وشنو، وشمبر، وشو روپ، واسديو، وينل پڳوان، وردانا،
 هيطن جا همراھ، هري ڪرشن، هري نارائڻ، هري رام،
 هري اوم، بي انٽ!! بي انٽ!! بي انٽ!!!

اٺڪ ڪرمن جي ڪٽي کان پوءِ ۽ جو مڻشيءَ گيتا
جي ارت جو زبان ڪري ٿو سو ”جيون مڪت“ ڄاڻو
گهرجي. شربند کي چڻڻ بعد هو پرم پد کي حاصل ڪريو.
راجا جنڪ آدي گهڻائي راجائون گيتا جو آسرو وٺي
باپ رهت ٿي ويا آهن.

جي مڻشيءَ گيتا جو پاٽ ڪن ٿا، پر مهاتم ٺٽا پڙهن،
انهن جو اهو پاٽ نشيڻ ٿئي ٿو. اهڙي ڀاڱت کي
تڪليف ڏيندڙ سمجهڻ گهرجي.

هن ڦل سان گڏ جيڪو گيتا جو پاٽ ڪري ٿو سو
مٿي چيلن سڀني ڦلن کي پاڻي ٿو ۽ الم گيتيءَ کي پائيندو.
سوءَ جي مهراج چوي ٿو ته ”جي مڻشيءَ گيتا جي
پاٽ ڪرڻ بعد مڻشچو چيل گيتا جو هي ڦل پاٽ ڪن
ٿا سي مٿي چيل سڀني ڦلن کي پاڻي ٿا.“

اوم نت ست

گوبند جيءَ جيءَ، گوپال جيءَ جيءَ
راڌا رهند هري گوبند جيءَ جيءَ
هري اوم شانتی! شانتی!! شانتی!!!

پات ڪري ٿو ۽ کيس گھوڙان ڪرڻا جيترو ڦل ملندو،
انهيءَ ۾ ڪو شڪ ڪونهي.

ڪيتا جي ٽئين حصي پڙهڻ واري ڪي گدگا اشدان
جو ڦل ۽ ٻيون حصي واري ڪي سڙم ڀڳي، جو ڦل مائهو.
پر جهڪڻهن ڪو منشي، نس پگتيءَ سان هڪڙي
اڏيا، جو ۾ پات ڪندو ۽ کيس شؤ لوڪ جي پراپتي
آپندي ۽ شڪر مهراج جو ڪن ٿي اسي گھڙو وقت
گذاريندو.

جو منشي هڪڙو اڏيا، هڪڙو شاوڪ ۾ کڻي روز
پات ڪري ٿو ۽ هي پراپتي! اهو منشي گھڙي عرصي
ٽالين منشي جو منشي ٿي رهيو.

جي منشي ڪيتا جا ڏهه سمن، پڇي، چار، ٽي، ۽
هڪڙو يا اڃا ۾ اڌ شاوڪ نس پراپتي سان پات ڪن ٿا،
سي اوس ڏهه هزار ورهيه پندر لوڪ ۾ نواس ڪن ٿا.
هن شرومد پگروم ڪيتا جو چڱيءَ طرح سان پات
ڪندڙ منشي، مرن اعد وري ۾ منشي ٿي ٿئي ٿو ۽
پوءِ ٿي جنم ۾ منشي ٿي چڱيءَ طرح سان ڪيتا جو
اڀياس ڪري، وڪشي، ڪي پراپتي ٿئي ٿو.

جو ”ڪيتا“ جو اچار ڪندو اهو منشي مرن وقت
سدگتي ڪي پائي ٿو.

منشي جيڪڏهن کڻي مهاپاڻي ۾ هجي ٿو هن
ڪيتا جي پڌر ۾ پراپتي سان هو سچو پڇو وڪشي
ڪي پائي، ٿو ۽ الهه، وشنو، بکاء، گڏ آيند، ۽ ڪنهن

اهو منشي ڪرمن ۾ لپتجي نٿو.

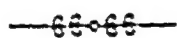
جيڪڏهن هيءَ جيو گيتا جو اڀياس هر روز
ڪندو رهي ته جهڙيءَ طرح ڪمل جي ٻن
ٽي پاڻي ٽڪي ڪين سگهندو تهڙيءَ طرح
هنڪي ڪوبه پاپ سپرڻ ڪري نٿو سگهجي.
جتي گيتا جو بستڪ هجي ۽ جتي سندس ڀات ٿيندو
هجي اتي پراڳ کان وٺي سڀ ٿيڻ آهن. سڀ
ڊوٽائون، رشي، مدي، ٻوڙي، نارڊ، اوڙو، پارشدن سهت
ڪري ۽ ڪوال وغيره پاڻ اتي سهائتا اچيو ڪن.
جنهن هنڌ گيتا جو ٽي ويچار پيو ٿئي ۽ جتي انجو
پڙهڻ، پاڙهڻ ۽ ٻڌڻ ٿئي ٿو، اتي هيءَ ٻوڙي آڻ
سدائين نواس ڪريان ٿو.

گيتا جي ٽي آسري ٽي مان رهان ٿو ۽ گيتا ٽي
مهنجو اٽل گهر آهي. گيتا جي ٽي گيان جو آسرو وٺي
مان ٽهجي لوڪن جي ڀالو ڪريان ٿو.

گيتا مهنجي اٽل وڏا آهي ۽ اها ساڪيات برهم
روپ آهي ان ۾ ڪوبه شڪ ڪونهي. اها گيتا ساڪيات
۽ اوناشي آهي. ستيه آهي ۽ زبان سان چئي نٿو سگهجي.
اها گيتا شري ڪرشن پڳوان جي شري مڪاروند مان
ارجن کي ٻڌايل، ٽهجي ويدن روپ برهم آندو روپ،
نئون جي آرٽ ۽ گيان سان پراور آهي. جو منشي
نشيپل من سان ئي انهيءَ گيتا جي ارڙهن اڏهان جو

جي من ۾ پوڳ جي ڪامنا رهندي وئي. اوڏي مهل مون پنهنجن ٻارڪڏن کي حڪم ڏنو ته هن کي اول اندر لوڪ جا پوڳ پوڳا ۽ جڏهن هنجي اها ڪامنا پوري ٿئي ۽ تڏهن منهنجي ٻڌ ۾ جو آبهاسي ٻڌ آهي، اتي پهچايو. هي اندر! تون وڃي ساري پوڳ جو سامان ڪٺو ڪري ڏنس. تڏهن راجا اندر ۽ ٻيا ديوتائون موٽي آيا. اندر لوڪ جي پوڳن جو سامان گڏ ڪري ڏنائينس ۽ چيائينس ته اندر لوڪ جا سڪ مانا، ڪيترائي ڏينهن سڪ پوڳي پڳوت جي ڪرپا سان سهج ٻڌ ۾ پراپت ٿيو ۽ اندر وري پنهنجو راج ڪرڻ لڳو. شري نارائڻ چيو ته هي لڄي! شوجي ۽ چيو ته هي ٻار پتي! اهو ارڙھين آڏي ۽ جو مهاڻر آهي.

ات شري پڳوت گيتا جي ارڙھين آڏي ۽ جو
مهاڻر پورو ٿيو.

شريمد پڳوت گيتا جو ٽل

ٻڌنوي ٻڌنوي ٻڌي ٿي ته ”هي پڳوت! هي پرميشور! هي پڳوت! پراپت ڪرڻ کي پوڳيندڙ منشي ڪهڙي آهه ڪري جيون مڪت پراپت ڪري سگهيندو؟“
شري وشنو پڳوت چيس ته ”پراپت کي پوڳيندڙ منشي نه جيڪڏهن نه گيتا جو آبهاس ڪندو رهي ته ان کي هن لوڪ ۾ ئي جيون مڪت ۽ سڪي ڄاڻو ۽

آسٺ ٿي ويندو. ٻانڊر پنهنجي گرو ورهسپت کان پڇيو ته
 هي سوامي! توهين لڙڪال درشتي آهيون، ٻڌايو ته هن
 اهڙو ڪهڙو پڇ ڪيو آهي، جنهن ڪري هي هن آسٺ
 جي لائق ٿيو آهي؟ منهنجي ڄاڻ ڪري ته هن ٿيرت،
 ورت ۽ بگهه دان، ڪجهه به نه ڪيو آهي ۽ نه ڪنهن
 ٺاڪڙ جو مندر جوڙايو اٿس ۽ اڪو لاءِ يا ڪوھ ڪوٺايو
 اٿس نڪو ڪو ڳجهو دان ڪيو اٿس. ورهسپت چيو ته
 هي ٻانڊر! هل ته هلي شري نارائڻ پگوان کان پڇون.
 برهما ڪانولي سڀ ديوتائون ورهسپت سان گڏجي شري
 نارائڻ پگوان وٽ وڃي استتي ڪيائون ۽ ڏنڊ وٽ پرائم
 ڪري چيائون ته ”هي سوامي! هي پگت وڃل!! هي ست
 سھانڪا! هي پگوت! هي گوپدا! هي دين ديال! ٻانڊر
 کي آسٺ ٽن اٺاري اوهان جي پارڪڊ چتر پڇ ٿيڄسوءَ
 روپ کي آسٺ ٿي ويھاريائين. اسين نه سمجهي ٿا
 سگهون ته هن اهڙو ڪهڙو پڇ ڪيو آهي، جو انهيءَ
 آسٺ جي لائق ٿيو آهي. راجا ٻانڊر ڪئين اشميد بگهه
 ڪيا آهن، ٿڌهن هي هن آسٺ جي لائق ٿيو آهي، پر
 هن نه هڪ به بگهه ڪونه ڪيو آهي. ايترو ٻڌي شري
 نارائڻ پگوان کلي ڏنو ۽ ٻانڊر کي چيائين ”هي ٻانڊر!
 تون ٻڄ نه، تون پنهنجو راج وڃي ڪر. هن هڪ ڏاڍو
 ڳجهو اٺر پڇ ڪيو آهي. هن جو ٿير وڏو آهي. هي
 هميشه اڻڻا ڪري شري گيتا جي ارڙهين آڌاءِ جو
 پاٽ ڪندو هو ۽ جڏهن هن جي ديهه چٽي، ٿڌهن هن

چڏي فقط هون هڪ جي شرط ۾ اچ. مان توکي
سڀني ٻارن کان مڪت ڪندس.

گيتا جو دؤل منتر تياڳم آهي.

ات شري پڳوٺ گيتا شري ڪرشن آرجن
سڀادي هوڪش سنياس وياڳم يوگم نالي
ارڙهون آڌياڻ پورو ٿيو.

—۴۴—

* ارڙهين آڌياڻ جو مواتر *

شري نارائڻ چوي ٿو ته هي لڇهي! ارڙهين آڌياڻ
جو مهاڻر ٻڌه جئن سڀني ندين ۾ گنگا اُٿل آهي، نئن
سڀني شهرن ۾ هردوار اُٿل آهي، سڀني ٿيرن ۾ پشڪر
راج اُٿل آهي، سڀني جبلن ۾ ڪيلاش جبل اُٿل آهي،
سڀني رشن ۾ نارائڻي اُٿل آهي ۽ سڀني گائين ۾ ڪيلا
ڪامڊين گائڻ اُٿل آهي، تيئن سڄي گيتا ۾
ارڙهون آڌياڻ اُٿل آهي. انهيءَ جو ڦل ٻڌه سمير
جبل تي ديوتائن جي شهر ۾ لاندرو پنهنجي سڀا هڻي
ويندو هو ته ايتري ۾ هڪڙي چترپڇ روپ ڪي هڪڙو
ٻارڪڏ وٺي آيو ۽ لاندرو ڪي سڀني ديوتائن جي روبرو اچي
چيائين ته ”هي لاندرو! تون اُت ۽ هڪي آسٺ ٿي ويهڻ
ٿي.“ ايترو ٻڌي لاندرو اُٿل ۽ اهو چترپڇ ڌاري روپ

واري جي وڏائي ۽ چوڻ ۾ ٿئي اچي ۽ ٻڌڻ وارو جيڪو ست ست ڪري ٻڌي ٿو اهو به چمڪ مڙڪ کان مڪت ٿيندو ۽ اباڻي ٻڌ کي پائيندو. هي ارڙهن! هي ۽ گيتا تو چت ڏيئي ٻڌي آهي، سو تو ۾ جيڪو اڳيان جو هو هم هو اهو ناس ٿيو. ارڙهن چوي ٿو ”هي اچت اباڻي ٻڌو! هي پڳونٽ!! اوهان جي ڪرپا ڪري منهنجو موهر ناس ٿيو ۽ گيان به پائڻ ۽ منهنجي ٻڌ به نرمل ٿي آهي، منهنجي من جو سنسرو به ناس ٿيو ۽ اوهان جي مڪ ڪنول مان جو جنگ ڪرڻ جو حڪم مليو آهي سو هي ڪرپال! هي نات! هي ٻڌو! مان جنگ ڪريان ٿو.“

سجيه چوي ٿو ”هي ڏرڻاڻو، شري ڪرشن پڳوان ۽ ارڙهن جو گيان گوشت گيتا جو ٻڌي مون کي ڏاڍي خوشي ٿي آهي ۽ منهنجا وار ڪانڊار جي ويا آهن. وباسديو جو مونکي ڳجهو گيان جا نيتر ڏنا آهن، انهن جي ڪرپا ڪري هي گيان گوشت گيتا جو مون ٻڌو آهي سو اهو ڳجهي کان به ڳجهو گيان آهي. جو ڳجهو ڳجهو جي ايشور شري ڪرشن پڳوان ۽ ارڙهن جي مڪ مان جو هي گيان نڪتو آهي، انهيءَ کي جو ويچاريندو سو ٻڌو کس کي پراپت ٿيندو، ۽ وشو روپ جو ارڙهن کي شري ڪرشن پڳوان ڏيکاريو آهي، انهيءَ کي جيڪو ويچاريندو سو ٻڌو کس کي پائيندو. هي راجا ڏرڻاڻو! منهنجي

تون مونکي تمام پيارو آهين. منهنجي ٻڌ ۽ منهنجي
 چوڻن ۾ نهچل آهي، انهيءَ ڪري مان توکي ٻڌايان ٿو.
 هي ارجن! سڀني ڇڻن ۾ مونکي هي ڇڻ پيارو آهي. جڏهن
 انهيءَ ڇڻ ۾ نهچل ٿيندين، تڏهن سڀني کان تون
 مونکي پيارو ٿيندين، سڀني ڇڻن کي ٿياڳي منهنجي شرط
 ۾ اڄ ت مان توکي سڀني ڀاڻن کان مڪت ڪندس. تون
 ڪا به چيڻ نه ڪر. هي ارجن! هي گيان جو مون توکي
 ٻڌايو آهي، سو تون انهن کي مٿان ٻڌائين جيڪي
 منهنجي ڇڻن کان بيمڪ هجن ۽ جن کي ٻڌڻ جي سک
 نه هجي. منهنجو ڳجهو گيان منهنجن ڀڳتن کي ٻڌائيندين
 ت انهن کي مڪتي حاصل ٿيندي. جيڪو منهنجو
 گيان منهنجن ڀڳتن کي ٻڌائيندو، اهڙو پوڻ
 مونکي پراڻن کان به پيارو آهي، ۽ جيڪو
 منهنجن ڀڳتن کي گيتا ٻڌائي ٿو ان کي
 وڏو ڀڄ ملندو ۽ جيڪو هڪ سلوڪ جو به پاٽ
 ڪري ٿو انجو ڦل ٻڌ. جيڪو پاٽ ڪري ٿو مان انهيءَ
 پاٽ ڪندڙ جي اڳيان وڃي روبرو بيهان ٿو. جڏهن ڪو
 ڪنهنجو نالو وٺي سڏ ڪري ت هو ٺهه به جواب ڏيندو
 آهي، تنهن گيتا جي پاٽ ڪرڻ واري جي اڳيان مان
 وڃي بيهان ٿو، ۽ جيڪو ارڻ ڪري ٻڌائي ٿو انهيءَ
 جي وڏائي چوڻ کان ٻاهر آهي جهڙيءَ ريت منهنجي
 وڏائي چوڻ ۾ نٿي اچي، تنهن گيتا جي ارڻ ڪرڻ

آهي، سو جيستائين ماڻهو جي ديهه ۾ آهي تيستائين
 ۾م سانئس سڪ منجهس آهي ۽ جڏهن ديهه تياڳي ٿو
 اڏهن منهنجي اها سي ۾ ۾ وڃي ٿي ۽ ٿي ٿو. اهي
 ٿي ۾ (شانئس ۾) جا لڇا آهن. جنهن کي منهنجي
 ۾ن روپي امرت جو سواد آيو آهي ۽ سانئس کي ماما
 جي ڪرٽ ڪري ٿو، سو منهنجي ڪرٽ سان منهنجي
 ۾ کي ۾رٽ ٿي ٿو. انهيءَ ڪري هي ارڇن! ٿون من
 جو نهڇل خيال مون ۾ رک. نهڇل خيال مون منجهه رک
 ڪري سنسار جي ڏک کان ٿري ويندين ۽ جي ۾نهنجي
 اهنڪار ڪري منهنجو چيو نه ۾چيندين نه ناس ٿيندين.
 جي ٿون ايمان ڪري چوندين نه مان جنگ نه ڪندس،
 سو نهنجهو اهو چوڻ اجايو آهي. هي ڪٿي ۽ جا پٽ
 ارڇن! جهڙي سيا ۽ ماڻهو پڌا ٿين ٿا، اهي سڀ
 سيا جي ۾نن ۾ پڌا پيا آهن. سڀ ماڻهو سيا جي
 وس آهن. سيا ڪنهنجي وس نه آهي. ٿو کي جو
 ڪٽب جو موه ٿيو آهي نه مان جنگ نه ڪندس، سو
 ٿو کان ڌرم ۽ سيا ضرور جنگ ڪرائيندو.
 هي ارڇن! هڪ ابشور جو سروب سڀي ڀرت ۾رٽين
 ۾ واپڪ آهي، سو اهي جيو ماما جي وس ٿي پٽن
 نا ۽ مون کي نٿا ڏس. هي ارڇن! هي ڳجهي کان نه ڳجهو
 گيان مون ٿو کي پڌا آهي. هي ارڇن! سڄيءَ گيتا ۾
 منهنجو پيو نه ڳجهو گيان آهي جو ٿون پٽ، چاڪا نه

ٽي سنڌاڙ کان وٺرائي رهي ٿو. ڪهڙو وٺراڳ؟ مٽي
 برهما جي لوڪ ۽ هيٺ شيش نانگ جي لوڪ
 ٿاڻين جيڪي سڪم آهن انهن کي ٽچ سمجهي
 ٿو ۽ ناسولت ڄاڻي ٿو، انهيءَ جو نالو وٺراڳ
 آهي. وري اهو ڪهڙو آهي؟ بل اهدڪار لوپ ڪار
 ڪروڙ انهن لياڳيو آهي. ٿورو ڊهر، لاء کائڻ انهيءَ جو
 نالو لياڳ آهي. اهڙو جو ست پرش آهي اهو جيئو ۽ ڊهر
 سان مڪت ٿئي ٿو. اهو برهم روپ آهي. برهم روپ
 ڇاڪي چٽجي ٿو؟ مايا جا ٽي گڻ آهن، اهي ڪاٺي
 ڇڏيا اٿس جڏهن ٿيئي گڻ ڪاٺياڻين ٿڌهن جهڙو آتما
 برهم هو، اهڙو برهم جو برهم ٿيو، انهيءَ ڪري ان کي
 برهم روپ چون ٿا. جڏهن برهم روپ ٿيو، ٿڌهن انجي
 آتما ڏاڍو خوش آي. جڏهن خوش ٿي ٿڌهن وٽيءَ شيءِ
 جي چٽا نه ڪرڻ لڳو، ان هونئي شيءِ جي اڃا نه
 ڪري سڀني پوءِ پراڻين سان هڪ جهڙو رهي ۽ هڪ
 نگاهه ڪري ڄاڻي. اهي ٿيئي پڊ جا اڇڻ ڇيم. جڏهن
 ٿئين پڊ ۾ ماڻهو اچي ٿو، ٿڌهن منهنجي پگهتيءَ کي
 جلد ٻائي ٿو ۽ منهنجي وڏائيءَ جو پرتاپ ڄاڻي ٿو.
 انهيءَ جي ڄاڻ کان پوءِ ڪا وڏائي ڪانهي. انهيءَ
 وڏائيءَ جو ڄاڻڻ ئي برهم پگهتي آهي، سر هڪڙي بل
 بل، دم دم ۽ ڪن ڪن ۾ رام کي سڀاڻي ٿو. هي ارڃن!
 جنهن منهنجي وڏائيءَ جي ڪيان روپي اميرت کي پيتو

گهرجي سيڪنهن کي پنهنجي ڌرم مان ئي فائدو ٿيندو آهي. پراڻو ڌرم ڪنهن کي فائدو ڪونه ڏيندو آهي.

هاڻي جيڪي پرش چوڻين پڌر ليءِ ٿيا آهن، انهن جا لڇڻا ٻڌ. انهن جو نه ڪنهن سان موھ آهي ۽ نه ڪنهن ۾ لالچ آهي. سنسار جي وشين کان پنهنجو من ڇڻيو اٿن ۽ ڪنهن به قسم جو انهن کي خيال ڪونهي. ڇاڪاڻ ته اٿن؟ سو ٻڌ. اھي جيڪي نهڪري سڌ پرش آهن اھي سنسار جي مول ۾ رھي پراپت ٿيا آھن، انھيءَ سک ڪري انھن کي ڏيڻ آھي. انھيءَ سک جي اراڻ پير ڪوبه سک نه آھي. انھيءَ ڪري انھن کي ڪا به اڇا ڪانهي. هي ڪٿي ۽ ڇا پٽ ارڇن! اھي ڪھڙي آند کي پراپت ٿيا آھن؟ اھي منھنجي ڪيان جي ڄاڻ ڪري مون کي پراپت ٿيا آھن! انھن جي ٻڌ ٺرمل ٿي ۽ انھن جو نشچو مون ايشور ۾ ڊوڙ ٿيو. اھي سنساري ماڻھن جي ڳالھ نٿا ٻڌن ۽ نه پاڻ ڪنھن سان ڳالھائين ته ڪنھن سان پراپت يا واپس رکن، فقط منھنجي شرط جو سک پاڻي آند ۾ ويٺا آهن ۽ سنسار جون آڻي ڳالهيون جيتيون اٿن. ڪهڙيون ئي ڳالهيون؟ ديھ ڪري سنساري ماڻھو جو سنگم نٿو ڪري، ڇپ سان ڳالھائي نٿو ۽ من ڪري سنساري ماڻھن کي ياد نٿو ڪري اهڙيءَ طرح من، ديھ ۽ ڇپ اھي جيتيا اٿس ۽ هميشه منھنجي زبان سان ڳڏيو پيو آھي ۽ ساري

بي سرم نند، آلس، ويسر ۽ ابشور جو. وسرڻ اهر
 تاهسي سڪم آهي. هي ارڃن! هاڻي ٻيو ٻڌو. سرڳ، کان
 وٺي پڙڻي ۽ پاڻال لوڪ نائڪن تائين اهي ٺيئي لوڪ
 منهنجي مابا مان پيدا ٿيا آهن. انهن ٺهين لوڪن ۾
 مابا جا ٽي گڻ آهن. انهن ٺهي گڻن جي ڪري لوڪ
 وڙڃن ٿا ۽ لوڪن ۾ گڻ آهن ۽ گڻن ۾ لوڪ آهن انهيءَ
 ڪري ٺرگڻي سرشت چڱي ٿي. هي ارڃن! برهمڻ،
 ڪٿري، وٺس ۽ شودر. انهن چڻي ورنن جي سپاءَ جي
 پرڪڙي ٻڌو. اول برهمڻ جي سپاءَ جي پرڪڙي ٻڌو.
 اندريون جيتڻيون، من جيتڻو، ٽپ ڪرڻو، ڪميا ڪرڻي،
 ڪومل سپاءَ، گيان پرميشور کي سڃاڻڻ ۽ گوڀد ۾ ست
 ٻڌي، اهي برهمڻ جا سپاءَ آهن هاڻي ڪٿريءَ جا
 سپاءَ ٻڌو. سورمو هجي، نيجه وارو هجي، جنگ کان نه
 ٻڌجي، پاڻ کي ابشور نه سمجهي ۽ ابشور سان پڙيت
 رکي، اهي ڪٿريءَ جا سپاءَ آهن. هاڻي وٺس جا
 سپاءَ ٻڌو. ٻڌي ڪرڻ، وٺج واپار ڪرڻ، ڪانءَ جي شيوا
 ڪرڻ، اهي وٺس جا سپاءَ آهن. هاڻي شودر جا
 سپاءَ ٻڌو. انهن ٺهي ورنن جي شيوا ڪرڻ، شيوا مان
 جيڪي ملي ان تي راضي رهڻ، اهي شودر جا سپاءَ
 آهن. اهي چڻي ورنن جا سپاءَ آهن. جيڪو پرش پنهنجي
 ڪرم کي ڪري ٿو، اهو مڪت کي پائي ٿو. هي ارڃن!
 هي جيڪي چار ورن چير: انهن سڀني کي پنهنجو
 پنهنجو ڪرم ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجو ڌرم نه ڇڏڻ

ڪي مڪتي ملندي ۽ هن ڳالهه سان ٻڌن ۾ پوندس .
 اهي ڳالهيون جنهن ٻڌ سان ڄاڻي، اها سائنتيڪي ٻڌ
 آهي . جنهن ٻڌ سان ڌرم کي پاپ سمجهي ۽ خراب
 کي چڱو سمجهي هڪ جو ٻيو سمجهي، سا راجسي ٻڌ
 آهي ۽ ٻڌ سان ڌرم کي اڌرم ڄاڻي ڌرم ڪهڙو ٿيندو
 آهي؟ هي پڪرو مان ماريندس . نه ٻيو ٿيندو ۽ اهڙيون
 ٻيون ڳالهيون سمجهي سا تاهسي ٻڌ آهي . هاڻي
 درڙا ٻڌ . من ڪنهن وڪار کي باد نه ڪري ۽ اندرون
 وس ۾ هجن ۽ ايشور جي شرط پوي، جڏهن اهي سڀ
 ڳالهيون هجن، تڏهن سائنتيڪي درڙا سمجهه . جڏهن
 من ميا ۾ ۽ کانڻ پيٽ ۾ گهمڻ ۽ پوشاڪ بهرڻ ۽ پوڳ
 ڪرڻ ۾، انهن وڪارن ڏي ٻيو ڊوڙي تڏهن
 راجسي درڙا سمجهه، ۽ جڏهن الرت ننڊ ۾ سمهي
 پوي ۽ ڏاڍي چنبا ۾ ٻڌل هجي ۽ سڀ ڪنهن سان
 لڙائي پيو ڪري . اهي ٽيئي اچڻ تاهسي درڙا جا آهن
 جي انهن ٽنهي وڪارن کان پاڻ کي نٿا ڇڏائين انهن
 کي تاهسي درڙا ڄاڻ . هاڻي ٽن قسمن جو سڪ ٻڌ .
 جو سڪ بهريائين زهر وانگر ڪوڙو لڳي ٿو ۽ پوءِ هن جو
 قل امبرف جهڙو منو لڳي ٿو ۽ ڪشت سان ٽپ ڪري
 تڏهن سرڳ جو قل پائيندو، اهو سائنتيڪي سڪ آهي .
 جو سڪ بهريائين امبرف جهڙو منو لڳي ٿو ۽ تنهن کان پوءِ
 ڪوڙو لڳي ٿو، اهو راجسي سڪ آهي .

ڏيکارڻ لاءِ ڪرم ڪري نه جيئن ماڻهو منهنجو ناموس
 ڪن، اهو تاهه سي ڪرم آهي. هاڻي ڪرڻ ٻڌو. ڪهڙيءَ
 طرح بگهه هوم سرائڻ دان ۽ ٻيا جيڪي ست ڪرم
 آهن انهن کي ڪري ۽ ڦل نه گهري ۽ ايمان نه ڪري،
 جيڪي ٿئي انهيءَ تي خرش رهي ۽ ائين چوي ته
 جيڪي آهي سو سڀ ايشور جو آهي ۽ هيئنن
 به نه چوي ته منهنجو فلاڻو ڪم پورو ٿئي ۽
 ڪو ڪم بگڙجي پوي ته ان جي لاءِ ڪلپنا نه
 ڪري ۽ ڪو ڪم پورو ٿئي ته خوش به نه
 ٿئي ۽ سمجهي ته منهنجو ڪجهه به نه آهي،
 سڀ پرميشور جو آهي. ڏک خوشيءَ کان پري رهي
 ۽ جيڪي ايشور جي ڪرڻا سان اچي سو پوڄن ڪري،
 انهيءَ ريت سالتا جيڪي ڪرڻ آهي. ارمان ۽ خوشي
 ڪري ۽ بگهه ڪرڻ به ڪاميا ڪري ۽ ناموس لاءِ ڪري
 ۽ جيڪو خرچ اچيس ته ان جو ارمان ڪري اهو راجسي
 ڪرڻ آهي. شاسترن جي وڌيءَ کي نه سمجهي ته
 بگهه ڪهڙيءَ ريت ڪرڻ گهرجي ۽ ڪنهن کي مٿو نه
 ٽيڪي ۽ ڏاڍو مورڪه آهي ۽ سڀ سان پيو وڙهي اهو
 تاهه سي ڪرڻ آهي. هي ارڃن! هاڻي تڻ قسمن جي
 ٻڌ ۽ تڻ قسمن جا ڏرڻا ٻڌو. جنهن ٻڌ جي ڪري گرهست
 به نه سگهي رهي ۽ چڱي ڪم ڪري چڱو ڄاڻي ۽ شراب
 کي خراب ڄاڻي ۽ هي به سمجهي ته هن ڳالهه به ڪون

مت آهن، اهي آتما کي نٿا ڏسن. هي ارڃن! جنهنڪي
 اهڪار نه آهي ۽ مان جو آتما آهيان، سو اڪارنا
 آهيان ۽ ڪجهه به نٿو ڪريان جيڪي ڇڻا يا خراب ڪم
 ٿين ٿا، سي من، واڻي ۽ سربر کان ٿين ٿا، جنهنڪي
 اهڙي ٻڌ آهي ۽ سو جيڪڏهن ڪنهن کي ماري نه
 ان تي پاپ ڪونهي ڇو جو انکي ڪنهن ڪم ڪرڻ جو
 ٻڌڻ ڪونهي. هي ارڃن! ٽن قسمن جو گيان، ٽن قسمن
 جو ڪرم ڪرڻ ٻڌ. اول سانتيڪي گيان ٻڌ. جنهن
 گيان جي ڪري سڀ ڀوت پراڻين ۾ جن کي هڪ
 ايشور ڏسڻ ۾ اچي ٿو انهيءَ کي سڀ ۾ ڏسي
 سڀ سان هڪ رهي ٿو ۽ ڪنهن کي ڏک نٿو
 ڏئي اهو سانتيڪي گيان آهي. هي ٽينجڻو آهي ۽
 هي منهنجڻو آهي، اهڙي جنهن جي نگاه آهي، اهو
 راجسي گيان آهي ۽ جنهن گيان ڪري سڀڪنهن
 کي خراب ڄاڻي ۽ سڀني سان ويڙ رکي، اهو ٽاهسي
 گيان آهي. هاڻي ڪرم ٻڌ. جو هن ريت ڪرم ڪري
 نه هي ڪرم ڪرڻ موٽي جوڳ آهي ۽ قل جي ڪامنا
 نه ڪري، اهو سانتيڪي ڪرم آهي. جنهن ڪرم ڪرڻ
 ۾ قل جي ڪامنا رکي ۽ ايمان سان چوي نه هي ڪرم
 مان ٿو ڪريان ۽ جنهن ڪرم ڪرڻ مان جنجال گهڻو
 ٿئي ٿو، اهو راجسي ڪرم آهي، ۽ جنهن ڪرم ۾
 ڪو ٻڌڻ نه رکي نه ڪنهن جيءَ کي ڏک ڏئي ۽ نه ڪنهن
 کي گهٽ ڪري فقط پنهنجي وڏائيءَ لاءِ مابا ڪي

ڪندا آهن ۽ پٺ سٺ ڪرم جو ٿياڳ به نه ڪندا آهن ۽
ڦل جي ڪامنا به نه ڪندا آهن.

هي ارڃن! اهڙن پرشن جي ٻڌ نرمل آهي. انهيءَ
نرمل ٻڌ مان گيان ٿئي ٿو. جڏهن منهنجو گيان ٻڌا
ٿيو، تڏهن سدسار کان مڪت ٿيو، انهيءَ ڪري سٺ
ڪرم جو ٿياڳ ڪرڻ نه گهرجي. جيئن ڏاڪڻ جي رستي
ڪڏ يا ماڙيءَ تي وڃجي، تيئن هي سٺ ڪرم مڪتيءَ
جي ڏاڪڻ آهن، هي ارڃن! جڏهن پيءُ جي ٻهوج مان
ماءُ جي پيٽ ۾ هي جيو اچي ٿو، تڏهن کان وٺي مرڻ
ٿاين هي جيو نهڪرمي نه آهي ۽ نه هي جيو گياني
ٿئي ٿو، هي جيو ڪڏهن نهڪرمي ٿئي ٿو، سو ٻڌ.
سٺ ڪرم ڪري آهي مونکي اُرپي ۽ ڦل نه گهري، تڏهن
هي جيو نهڪرمي ۽ ٿياڳي ٿئي ٿو. ٻيو ٻڌ:- ماڻهن کي
هميشه پنهنجي ڪرهن جو ڦل ٽن قسم جو
هلي ٿو. چڱي ڪرم جو ڦل سڪم، خراب ڪرم
جو ڦل دڪم، چڱن ۽ خراب ڪرهن جو ڦل سڪم
۽ دڪم. اهي ڦل انهن کي ملن ٿا جيڪي منهنجي شرط
۾ نٿا اچن ۽ مايا ۾ موه اٿن، ۽ جيڪي منهنجي چرڻن
جي شرط آيا آهن، انهنجي ويجهو اهي نٿا اچن. هي
ارڃن! آتما ڪهڙي آهي؟ ڪجهه به نٿي ڪري ۽
هڪڙي آهي ۽ نرمل آهي. هي ارڃن! انهيءَ کي
انهن سڃاتو آهي، جن جي نرمل ٻڌ آهي، ۽ جيڪي اڌ

انهيءَ ڪري چڱا ۽ خراب ٻئي ٻڌڻن ۾ وجهن ٿا، تنهن
ڪري ٻئي نياڳ ڪجن. هڪڙا شاستر وري هيئن چون
ٿا ته بگيه، دان، تهسيلا، اشنان، انهن کان وٺي ٻيا
جيڪي نه چڱا ڪرم آهن اهي ڇڏڻ نه گهرجن. اهي
ٻولڻا جي ڏيڻ وارا آهن ۽ انهن ڪرمن ڪري ديهه ٻوڙ
ٿئي ٿي. هي ارجن! هاڻي تون منهنجي مٿ جو نياڳ
ٻڌ. تياڳ ڏن قسمن جو آهي، اهو ٻڌ. پهريائين
منهنجي مٿ هيءَ آهي نه بگيه، دان، اشنان، تهسيلا،
اهي ماڻهن کي ٻوڙ ڪن ٿا. گهڻي پرش انهن جو نياڳ
نه ڪندا آهن ۽ انهن کي هميشه ڪندا رهندا آهن،
انهن جو ڦل نه گهرندا آهن. انهيءَ ڪري منهنجي مٿ
۾ اها ڳالهه چڱي آهي ۽ سڀني کان اها ڳالهه اٽل آهي.
اڳيان ڪري آس ڪرڻ ۽ چڱن ڪرمن کي ڇڏي ڏيڻ
۽ اشنان ڪرڻ ۾ ڪهڙو فائدو آهي، اهڙا جيڪي پرش
بابا جي موه ۾ ڦاٿل آهن الهيءَ کي ”نامسي نياڳ“
چون ٿا. جيڪي ديهه جي دڪ ڪري ست ڪرم نياڳ
ڪن ٿا، اشنان ڪندس نه سيءُ پوندو ۽ سارو سر ٻر
ڏڪندو. اهو راجسي نياڳ آهي. جيڪي ست ڪرم
ڪن ٿا، سي پهريائين هيئن چون ٿا ته منهنجو برهمڻ يا
ڪتريءَ جو جنم آهي. اشنان کان وٺي ٻيا سڀ ڪرم
ڪرڻ گهرجن ۽ انهن جو ڦل نه گهري، اهو ”سانتڪي
نياڳ“ آهي. هي ارجن! گهڻي پرش اشنان کان وٺي
جيڪي ست ڪرم ڪندا آهن، انهن جي ننڍا به نه

آڌياڙ آرڙ هون

(هوڪش سنڀاس يوگ)

ارجن ڇوڻ لڳو نه ”هي شري ڪرشن پڳوان! هي
مردئس جي ناس ڪرڻ
وارا! هي پراڻا سنڀاس
ڇاڪي ڇوڻ ٿا ۽ تياڳه
ڇاڪي ڇوڻ ٿا؟ انهيءَ
جو اثر ڪرڻا ڪري ٻڌارو.“
شري ڪرشن پڳوان ڇوڻ
لڳو نه ”هي ارجن! سنسار
جي ڪامڊان ڪي ٿياڳي ۽
مڊهجي شرو ۾ اچي اهڙو جو گيان ۽ شرش آهي، سو
سنڀاسي آهي. هي ارجن! مڊهجي ڇرڻن جي شرو ۾
اچي ڪري مڊهجي پڳتيءَ کان سواءِ ڪا به ڪامڊا نه ڪري،
اهڙو جهڪو گيان ۽ شرش آهي انهيءَ کي ٿياڳه ڇوڻ ٿا.“
هي ارجن! اهو نه مون مڊهجي مت جو سنڀاس ۽ ٿياڳه
هي هاڻي شاستر جو متو ٻڌ، هڪڙا شاستر هيئن ڇوڻ
ڇيو، هاڻي شاستر جو مڊهجي ٿياڳه ڪرم ۽ ڇڏجن،
ٿا، نه جيئن خراب ڪرم ڇڏجن ٿياڳه ڪرم ۽ ڇڏجن،
ڇو جو چڱن ڪرم جو ڦل سون جي اراڻ آهي سو انهيءَ
سون جا زنجير پيرن ۾ آهن ۽ خراب ڪرم جو ڦل لوھ
جي اراڻ آهي سو انهيءَ لوھ جا زنجير پيرن ۾ آهن ۽

ڪري ان هاڻيءَ لاءِ پڇيو. جن ڏسي ڪري چيو ته
 هي راجا! هڪي ڪو به دڪ، لڳل ڪونهي هڪي نه ڪر
 پنهنجي من جو روڳ لڳل آهي. ٺڏهن راجا هاڻيءَ کي
 چيو ته هي هاڻي! تون ئي ڪڇهه ڳالهه نه توکي ڪهڙو
 دڪ آهي؟ پوءِ پرميشور جي شڪتيءَ سان هاڻيءَ منس
 جي ٻڙيءَ ۾ ڳالهايو ته هي راجا! ساڌوءَ جي گهر جو ان
 اهو ڪاٺي جو ڌرمالو هجي. مان نه مها پاڻي آهيان
 انهيءَ ڪري هن جي گهر جو ان ڪاٺي مونکي جوڳ نه
 آهي. ٺڏهن ساڌوءَ چيو ته هي راجا! تون هي هاڻي
 پنهنجو مونائي وٺ. راجا ورندي ڏني ته هاڻي دان
 ڪري مونائي نه وٺندس. هي هاڻي تون وٺي وڃ.
 ٺڏهن هاڻيءَ چيو ته هي سس! تون ڪلهيا نه ڪر.
 پنهنجي گهر ۾ جيڪڏهن ڪا گيتا جي ٻولي آهي ته
 مونکي هنجي سترهين آڌاءِ جو پاٽ پڌاءِ. ساڌوءَ ائين
 ڪيو. سترهين آڌاءِ جي پاٽ پڌڻ سان هاڻيءَ جي
 ديهه ڇڏي. آڪاس مان ومان آيو جنهن تي چڙهي راجا
 جي اڳيان اچي بيٺو ۽ انجي اُستي ڪري چوڻ لڳو ته
 لرهان ۽ ساڌوءَ جي ڪرپا سان گيتا جي سترهين آڌاءِ
 جي پڌڻ سان منهنجي مڪتي ٿي آهي. شري نارائڻ
 چوڻ لڳو ته هي لڇمي! اهو گيتا جي سترهين آڌاءِ
 جو مهاتم آهي.

ت شري پگوت گيتا جي سترهين آڌاءِ جو
 مهاتم پورو ٿيو.

* سترهين آدياء جو مهاڻم *

شري نارائڻ ڇوڻ لڳو ته هي لڇمي! منڊليڪ نالي
نگر ۾ دسائن نالي هڪڙو راجا هو تنهن ٻئي هڪڙي
راجا سان اها شرط رکي ته جڏهن هائي ڪٿي سو اهو
ڏن ڪڍي. ٻئي راجا اها شرط ڪئي. ڪيترن ڏينهن کان
پوءِ دسائن جو هائي مري وڃي جنهن جو راجا کي ڏاڍو
ڏک ٿيو. ڇوڻ لڳو ته هڪڙو ڏن ويو پيو ته هائي مري
ويو تنهن شهر ۾ به ڪلا ٿي. انهيءَ ڏک ۾ نيٺ راجا به
مري ويو. ڄم دوءِ ڌرمراءِ وٽ وٺي ويس. ڌرمراءِ
حڪم ڏنو ته هي هائيءَ جي ڏک ۾ معو آهي تنهنڪري
هنڪي هائيءَ جو جنم ڏيو. پوءِ راجا سنگلدپ ۾ وڃي
هائي ٿيو ۽ هن کي اڳي جنم جي خبر هئي. انهيءَ
خيال ۾ هو ته کائي نه پيئي. فقط زار زار پيو روئي. ايتري
۾ هڪڙو ساڌو آيو جنهن اُٺي جي راجا کي شاستر جو
سلوڪ ٻڌايو جو ٻڌي راجا ڏاڍو پرسن ٿيو ساڌوءَ کي
ڇوڻ لڳو ته ڪجهه گهر. ساڌوءَ چيو هڪ هائيءَ جي
ڪهرج آهي. راجا اهو هائي ڪڍي ساڌوءَ کي ڏنو. ساڌو
هائيءَ کي پنهنجي جاءِ تي وٺي آيو ۽ ان جي اڳيان
کاڌو رکيائين پر هائي نه ڪجهه کائي نه پيئي رڳو روئي
ٿي روئي پيو. پوءِ ساڌوءَ راجا کي چيو ته هي راجا!
هي هائي نه ڪجهه کائي پيئي ٿي نٿو، رڳو روئي ٿي
روئي پيو. راجا اها ڳالهه ٻڌي هرشيار پيلوانن کي آڻائي

آهيان. پاڻ به مون به پيد نه ڄاڻي ۽ هيئن چوي ته
 مان من وڃن ۽ ڪرم ڪري پگوان جو داس آهيان
 مهديجو داس ٿي جيڪو مون کي شردا سان اڀڻ ڪري
 ٿو سو مان انگيڪار ڪريان ٿو. اهڙيءَ طرح پگت جو
 ڏنل دان مان وٺان ٿو. هي ارجن! جنهن کي شردا
 ڪانهي سو جيڪڏهن ڪڇ ڪڍي اڳتي به هوم ڪري
 يا دان ڪري يا ٺپ ڪري يا ست ڪرم ڪري مهديجو
 مان انگيڪار نٿو ڪريان ۽ به شردا سان جيڪڏهن
 پٿرن جي مورن کي نمت ڪري ٿو ته اهي به انگيڪار
 نٿا ڪن. شردا ۽ پڙيس کان سواءِ ڪڇ دان ڏنل ڪنهن
 کي ٿو ملي سو ٻڌو. اهو ڦل پومف پڙيس جي ديهه ڌاري
 پاڻ کي ئي پوڳڻو پوندو آهي مون کي پڙيس نه ٿيندو
 آهي يعني مان ان کي گهرڻ نه ڪندو آهيان. اها ڳالهه
 تون پڪ ڪري ڄاڻ.

تات پوج

من، واڻي ۽ شربر سان ڪنهن کي نه ڏکوئجي. ڦل
 جي اڇا ڇڏي، پوتر اسٿان، شپ وقت ۽ گهرجائو
 سلڇڻي ماڻهوءَ کي دان ڏيڻ گهرجي، شردا سان ڏنل
 دان پوتر آهي، ”اوم نت ست“ مکيه منتر آهي.
 هميشه ست ڪرم ڪرڻ گهرجي.

ات شري پڳوت گيتا شري ڪرشن ارجن
 سلبادي شردا تريم وياگم يوگم نالي
 سترهون آدياء پورو ٿيو.

انهيءَ ريت جيڪو دان ڪري ٿو اهو ”سائتيڪي دان“ آهي. هاڻي راجسي دان ٻڌ. انهيءَ پرهمڻ کي دان ڏئي جنهن کان پنهنجو ڪو آپڪار نه ٿئي ۽ دان ڏيئي قل جي ڪامنا ڪري اهو راجسي دان آهي. هاڻي تامسي دان ٻڌ. زمين ۾ اُشد هجي، سامان ۾ اُشد هجي، پاڻ ۾ روئي کائي پوءِ دان ڪري ۽ پرهمڻ ۾ ڪڪرمي هجي، يا ڪنهن گهٽ ذات يا مليج کي دان ڏئي ۽ ڪروڙ مان گارئون ڏيئي پوءِ دان ڏئي اهو ”لامسي دان“ آهي. هي ارجن! ”اوم ٿت ست“ اهو ئي پرڪارن جو نالو پرهم جو چيل آهي اهو ڪهڙو آهي؟ جنهن جي رجي گڻ مان سسار جي آهت ڪوڻ وارو پوءِ پيدا ٿيو، جنهنجي سائتيڪي گڻ مان سسار جي پالنا ڪوڻ وارو وشو پيدا ٿيو ۽ جنهنجي ٽمي گڻ مان سسار جي ناس ڪوڻ وارو مهادر پيدا ٿيو. هاڻي پگي، دان، لپ جو ڦل ٻڌ. جيڪي پرش انهيءَ جو ڦل ٿي گهرن نقط مڪتيءَ جي ڪامنا ان اهي مڪتيءَ کي پائيندا ۽ جيڪي پرش ڪامنان لاءِ ڪرم ڪن ٿا اهي ڪامنان کي پائيندا. هي ارجن! منهنجي ڳالھ ٻڌ. منهنجا پڳت پرست سان مونکي گل ڦل سرڌا سان اربڻ ڪن ٿا اهي مان انهن کان ولان ٿو. سو ڪهڙيءَ ريت؟ سو ٻڌ. اول ۾ مون کي ستيه جاڻي ۽ چري ۾ جيڪي مان پرميشور کي اربڻ ڪريان ٿو سو هي پرميشور منهنجو انگيڪار ڪر ۽ پاڻ کي هيئن سمجهي ۾ مان پرميشور جو پڳت

سواس جو ٽپ ٻڌو. هر هر مدهجڙو ٽپي سمورڻا ڪري
 هري رام، هري ڪرشن، هري گوبند، پرماتما،
 پرميشور نارائڻ، نوراجن، ابداسي، ڀڳت وچل،
 هري اوم، رادا ڪرشن، الڪم دويد، پرڪم وشنپر،
 جڳديش، سرو وياپي، اٽل دياهي ۽ ٻين نالن جو
 جاپ ڪرڻ اهو سواس جو ٽپ آهي ۽ هن ٽپسيا جي ٽن
 پرڪارن جا پيد ٻڌو. هي جو ديه، من، وچن ۽ سواس
 جا ٽپ مون ڇيا آهن سي جيڪي شرڌا سان ڪندا
 آهي پرش اچي مون کي ملندا ۽ پورن سان ٽپسيا ڪري
 ۽ ڦل نه گهري اها ٽپسيا مون کي ارڻڻ ڪري اهو
 سانتيڪي ٽپ آهي ۽ ناموس جي لاءِ ٽپ ڪري
 ۽ پنهنجي پوڄا ڪرائي اهو پاڪندي راجسي ٽپ آهي
 ڦل جي ڪري ٽپ ڪري جنهن ٽپ ڪري پاڻ کي
 ڪشت پر وجهي ۽ ڪنهنجي اري ڪرڻ لاءِ ٽپ ڪري
 اهو ”تامسي“ ٽپ آهي. هي ارچن! هاڻي ٽن
 پرڪارن جا دان ٻڌو. سانتيڪي دان - هي دان مون
 کي ڪرڻو آهي سو ڪيئن ڪري؟ ”اٽل گرھستي ارهمڻ
 کي دان ڏئي، جنهن کان سنسار ۾ ٻيو ڪجهه نه ٿي
 سگهي ڪرم ڪرڻ واري ارهمڻ کي دان ڏئي،“ زمين
 نه پوئلڳي، گوءَ جي چيڙي سان ليهو پائي، سامان
 نه سٺو هجي ۽ پرياف ڪال جو سمو هجي، پاڻ نه سنان
 ڪري پوئلڳي ۽ ارهمڻ نه پوئلڳ پورن ڪرمي هجي

ڪري منهن ڏوٺي، ٺاڪ ڏيئي، سالگرام جي ٻوڙا
ڪري ۽ جيڪي ٻڌوان ڪيائي آهن انهن جي شيوا ڪري
۽ برهم چريه رکي. برهم چاريه ڇا آهي سو ٻڌ. هي
ارجن! جيڪو گرهمستي هجي ته ٻوڙائيءَ استريءَ
کي هٿ نه لائي ۽ جي ورڪت وٺائي هجي نه
استريءَ جو نالو نه وٺي. ان جو خيال نه ڪري اهو
برهم چريه آهي. ماءُ پيءُ جي شيوا ڪري اهڙيءَ ريت
سرو جو ٺپ ڪرڻ ضروري آهي. هاڻي وچمن جو
ڦٽ ٻڌ. اول نه سدائين سڄي ڳالهائي جنهن سڄي ڳالهائڻ
جي ڪري ٻڌڻ وارا خوش آهن ۽ مڏر ۽ ڏيري ڳالهائي ۽
ڪنهن کي سڏ ڪري ته هيئن ڪري، سڏي
ڪري او پائي، سنت، پڳت، ڀوڳو ڇا پيارا!
مطلب نه اهڙي نموني ڳالهائي جيئن ٻڌڻ وارو خوش
ٿئي، اهڙو ڳالهائي ۽ جي ٻيو ڪو سڏي نه هڪي جيءُ
چري الهيءَ کي وچن جي لهسيا چڱي آهي. ٻيا وچن
جا ٺپ ٻڌ. سنڌيا گائتري پڙهي يا ويدن جو پات
ڪري، ٻراڻن جا استر پڙهي ۽ ڪٿا جا منهنجي اوتارن
جي لپلا آهي اها پڙهي، ڪيرن ڪري، وشن ٻڌ ڳائي
اهي نه وچن جا ٺپ آهن. هن جا ڦٽ ٻڌ. من کي
پرسن رکي، من جي پرم من ۾ لڳائي ۽ من کي شڏ
ڪري من ۾ شڏا رکي ۽ من ۾ من اڀرڻ ڪري هاڻي

ٺٽي ۾ اهو ڪاڌو راجسي ماڻهن کي پيارو آهي. هاڻي
 قاهسي ڪاڌو ٻڌو. رات جي پاروئي روئي جنهن ۾
 سراد به نه هجي ۽ ڪنهن جو جوڙو هجي اهو ڪاڌو قاهسي
 ماڻهن کي پيارو آهي. جيڪي قاهسي آهن انهن جا بگيه.
 ٻڌو. اول سانتيڪي يگيم ٻڌو. جنهن بگيه ۾ ڦل جي
 ڪامنا ٿا رکن ۽ ماڻهن جي سک لاء ڪن ٿا ۽ شاسترن
 جي وڌيڪ انوسار ڪن ٿا. بگيه ڪندڙ چوي ته مون
 کي بگيه ضرور ڪرڻ گهرجي. انهيءَ رات جيڪو بگيه
 ڪري ٿو اهو سانتيڪي بگيه آهي. راجسي يگيم ٻڌو.
 جنهن بگيه ۾ ڦل جي ڪامنا ڪانهي فقط ماڻهن جي
 ڏيکارڻ لاء ۽ ناموس لاء ڪن ٿا اهڙي بگيه کي هي
 ارجن! راجسي بگيه سمجهه. هاڻي قاهسي يگيم ٻڌو.
 جنهن بگيه ۾ شاسترن جي وڌيڪ نه آهي ۽ من به پور
 نه هجي ۽ ويد جو منتر به نه پڙهي ساڌو برهمڻ کي
 بگيه کان پوءِ ڏکڻ به نه ملي ۽ بگيه ڪرائڻ واري جي
 مرضي به نه هجي اهڙي بگيه کي قاهسي سمجهه. هاڻي
 ٽن پرڪارن جا ٽي ٻڌو. انهن ٽن پرڪارن مان هڪڙو
 نه ڏيهه ڪري، ٻيو من ڪري ۽ ٽيون وچن ڪري، اول
 ڏيهه جو ٽپ ٻڌو. جتي به ڪو ننڍو جيو هجي، انهيءَ
 کي ڏسي پير نه رکي، ڪنهن جيو کي ڏک نه پهچي
 اها پيرن جي ٽهيا آهي. هٿن سان وٺ ٿو ۽ هلندڙ
 جيو کي ڏک نه ڏئي اها هٿن جي ٽهيا آهي. ڏيهه
 کي پاڻيءَ ۽ مٽيءَ سان پور رکي ڏندڻ ڪري، سڌان

پرکري ٻڌ. پوءِ، پريٽ ۽ گڻ اڻيادي جي ٿامسي جو ٿيون آهن ٽن ۾ انهن جو من لڳو رهندو آهي. جي انهيءَ پرڪار جي ٽهيا ڪندا آهن سا دڻين جي ٽهيا آهي جا شاسترن ۾ نه چيل ٿي ڪانهي ڪهڙي ٽهيا ٿا ڪن؟ جنهن جي ڏسڻ مان اٿلندو ٻڌ ٿي ٿو ۽ ماڻهن جي ڏيکارڻ لاءِ ٿا ڪن ته ماڻهو ڏسي ائين چون ته هي ڏاڍو ٽهسي آهي ۽ من ۾ جن جي ڪامنا آهي جنهن ٽپ ڪري سر ٻر ڪي ڪشت نه ٿي ۽ مان جو انهن جي ديهه ۾ آمارام آهيان سو مون کي نه ڏک ٿا ڏين. اهڙا اڳيائي ۽ انڌم آهن جي ان نموني جي ٽهيا ڪن ٿا انهن کي ٽن دڻين ٽپ ڪري ڄاڻ. اهي سڀ دڻين جا ٽپ آهن. هاڻي اوجن! کاڌي جا قسم ٻڌ. کاڌو به ٽن پرڪارن جو آهي ۽ ٽهيا به ٽن پرڪارن جي آهي. اول سانتيڪي کاڌو ٻڌ. جنهن جي کائڻ ڪري عمر وڌي ٿي ٿي سو عمر کي وڌائڻ جو کاڌو اهرت آهي اهو دٻو ٽان کي مليو آهي جنهن جي کائڻ ڪري دٻو ٽا امر ٿيا آهن. هاڻي مش جو کاڌو ٻڌ. جنهن جي کائڻ ڪري ديهه ۾ اڻ ٿي ۽ بيماري نه ٿي، جنهنجي کائڻ ڪري من ۾ پريٽ ٿي، ڇڱو کاڌو کائجي سواد سان ڊال ڇانور گڏي روئي گيهه سان مکي کائجي اهو سانتيڪي کاڌو آهي اهو کاڌو ماڻهن کي بيمارو آهي. هاڻي راجسي کاڌو ٻڌ. تمام گرم کاڌو جنهن جي کائڻ ڪري وات سڙي بيماري وڌي ۽ جنهن جي کائڻ ڪري نقصان

ادبائ سترهون

(شرذا تريم وياگم يوج)

يعنى [تن قسمن جا شرذا يوگم]

ارجن لو چوي نه هي شري كرشن پگوان! جيڪي
 شاستر وڌيءَ کي چڏي رڳو
 شرذا سان پوڄا غيره ڪن
 ٿا انهن جي ڪهڙي گتي
 ٿئي ٿي، سانتيڪي، راجسي
 يا تامسي؟ شري كرشن
 پگوان چوڻ لڳو ته هي
 ارجن! پوڄا ڪوڙ جي
 وڌي به تن پر ڪارن

جي آهي سانتيڪي، راجسي ۽ تامسي
 سا نون ٻڌو. هي ارجن! جيڪي سانتيڪي آهن انهن
 جو نشيدو ٻڌو. اهي هڪڙوئي ايشور سرو واپي ڄاڻن ٿا.
 سڀ سان نمرتا پاڻ رکي هلن ٿا ۽ سڀ پر مونڪي ٿي
 سمجهن ٿا، اهي سانتيڪي پرڪ آهن. هاڻي انهن جي
 پرڪڙي ٻڌو. دوتائن جي پوڄا پر تن جي شرذا لڳي
 رعمدي آهي. هاڻي راجسي پرڪڙي ٻڌو. ارجن پر ۽
 راکسي پوڄا پر انهن جو من لڳورهندو آهي. هاڻي تامسي

پرڪرئي ٻڌ. پوءِ، پريٽ ۽ کڻا اليادي جي لاسي
جوڻيون آهن تن ۾ انهن جو من لڳو رهندو آهي. جي
انهيءَ پرڪار جي لهيا ڪندا آهن سا دڻين جي لهيا
آهي جا شاسترن ۾ نه چيل تي ڪانهي ڪهڙي لهيا ٿا
ڪن؟ جنهن جي ڏسڻ مان اٿلندو ٻپ ٿئي ٿو ۽ ماڻهن
جي ڏيکارڻ لاءِ ٿا ڪن نه ماڻهو ڏسي ائين چون نه هي
ڏاڍو لهيا آهي ۽ من ۾ جن جي ڪاميا آهي جنهن
ٻپ ڪري سرور کي ڪشت نه ٿئي ۽ مان جو انهن جي
دٻه ۾ آمارام آهيان سو مونکي نه ڏک ٿا ڏين. اهڙا
اڳيان ۽ انڌمت آهن جي ان نموني جي لهيا ڪن ٿا
انهن کي نون دڻيت ٻپ ڪري ڄاڻا. اهي سڀ دڻيتن
جا ٻپ آهن. هاڻي ارڃن! ڪاڏي جا قسم ٻڌ. ڪاڏو به
تن پرڪارن جو آهي ۽ لهيا نه تن پرڪارن جي آهي.
اول سانتيڪي ڪاڏو ٻڌ. جنهن جي ڪاڻڻ ڪري عمر
وڏي ٿئي ٿي سو عمر کي وڌائڻ جو ڪاڏو اهرت آهي
اهو دٻو ٿاڻن کي مليو آهي جنهن جي ڪاڻڻ ڪري دٻو ٿا
امر ٿيا آهن. هاڻي منس جو ڪاڏو ٻڌ. جنهن جي ڪاڻڻ
ڪري دٻه ۾ ال ٿئي ۽ بيماري نه ٿئي، جنهنجي ڪاڻڻ
ڪري من ۾ پريٽ ٿئي، ڇڱو ڪاڏو ڪاڻجي سواد سان دال
ڇانور گڏي روئي گيهه سان مکي ڪاڻجي اهر سانتيڪي
ڪاڏو آهي اهو ڪاڏو ماڻهن کي بيمارو آهي. هاڻي راجسي
ڪاڏو ٻڌ. تمام گرم ڪاڏو جنهن جي ڪاڻڻ ڪري واس
سڙي بيماري وڌي ۽ جنهن جي ڪاڻڻ ڪري نقصان

آڌياڻ سترهون

(شردا تريم وپاڳم يوج)

يعني [تن قسمن جا شردا يوگم]

ارجن تو چوي نه هي شري ڪرشن پڳوان! جيڪي

شاستر وڌيءَ کي ڇڏي رڳو

شردا سان پوڄا غيره ڪن

ٿا. انهن جي ڪهڙي ڪٽي

ٿئي ٿي، سانتيڪي، راجسي

يا نامسي؟ شري ڪرشن

پڳوان چوڻا لڳو نه هي

ارجن! پوڄا ڪرڻ جي

وڌي به تن ڀر ڪارن

جي آهي سانتيڪي، راجسي ۽ نامسي

سا نون ٻڌو. هي ارجن! جيڪي سانتيڪي آهن انهن

جو نشچو ٻڌو. اهي هڪڙوئي ابشور سرو واپاي جاڻن ٿا.

سڀ سان نمڙا پاڻ رکي هلن ٿا ۽ سڀ ۾ مونڪي ٿي

سمجهن ٿا، اهي سانتيڪي پرڪ آهن. هاڻي انهن جي

پرڪڙي ٻڌو. دٻوڻاڻن جي پوڄا ۾ تن جي شردا لڳي

رهندي آهي. هاڻي راجسي پرڪڙي ٻڌو. ارجن ۾

اڪسي پوڄا ۾ انهن جو ڪم لڳو هوندو. هاڻي نامسي

مان ڏهاڙي سورھين آڌاء جو پاٽ ڪندو آهيان. راجا
 چيو نه هي سست! هاڻي اڳئين جنم ۾ ڪير هو؟ ساڌو
 چيو نه هي راجا! هي هاڻي اڳئين جنم ۾ غريب جو
 چوڪرو هو ۽ سندس گرو کيس چڱي وڌيا سيکاري
 هئي. هڪڙي ڏينهن سندس گرو نيرت ڪرڻ ويو ۽ هن
 جو ڏاڍو اچي ناماچار ٿيو ۽ ديس پردهش مان ماڻهو هن
 جي درشن لاءِ پيا اچن. ٻارهن سالن کان پوءِ گرو آيو
 پر هن جو چيلو وڌيڪ سڀا جي وچ ۾ گڏي ٿي چڙهي
 گرو بطور وٺو هو هن من ۾ اهو خيال ڪيو ته هاڻي
 جيڪڏهن هن جي اڳيان آدرستگار ڪرڻ لاءِ ائندس
 نه مهديجو مان گهٽجي ويندو. اهو خيال ڪري اڪيون
 ڪٽي بند ڪيائين. گروءَ سمجهي ورتو ته هن مون کي
 ڏسي اڪيون ڪٽي پوئيون آهن. ”هي انڌا ٿون پنهنجي
 وڏائيءَ ۾ انڌو ٿيو آهيان. مون کي آدرستگار ڪري
 ٿو مڙ نه ٿيڪيو. هاڻي مهدي سراب ڪري ٿو
 هاڻي ٿيڀدين.“ ايترو ٻڌي راجا پنهنجي راجائي پس
 ڪي ڏيئي پاڻ لپ ڪرڻ لڳو ۽ ڏهاڙي گيتا چي
 سورھين آڌاء جو پاٽ ڪري ٻرم گتيءَ کي پراپت ٿي
 شري نارائڻ چوي ٿو ته هي لڳهي! اهو سورھين آڌاء
 جو مهاتم آهي.

اٺ شري پڳون گيتا جي سورھين آڌاء
 مهاتم پورو ٿيو.

ساڌوءَ کي چيو ته هي سست ! پري ئي وڃ ته هاڻي
 توکي ماري وجهندو. سست چيو جيڪڏهن منهنجي
 موص هن جي هٿان لپٽو هوندو ته اوس به ٿيندو. ائين
 ڪندي هاڻي به اتي اچي پهتو. هاڻيءَ ساڌوءَ کي
 ڏسي سونڊ سان نمسڪار ڪيو. ماڻهن سمجهيو ته اهو
 ئو ماريس. ساڌوءَ چيو ته هي هاڻي مان توکي سڃاڻا
 ٿو. تون اڳئين جنم ۾ پاڻي هڻين. هاڻي مان ٽنهنجي آڌا
 ڪريان ٿو. هاڻي هرهر ساڌوءَ کي نمسڪار ڏيو ڪري
 ماڻهن اهو حال ڏسي وڃي راجا کي ٻڌايو. راجا به اچي
 ڏٺو ته هاڻي اها ساڌوءَ جي اڳيان سونڊ کڻي هين
 ڪري بيٺو آهي. ساڌوءَ چيو هي هاڻي ! اوري اڄ
 هاڻيءَ اڳيرو اچي چرن وٺندا ڪئي. ساڌوءَ ڪرمند
 مان پاڻي کڻي چيو ته هي هاڻي ! گيتا جي سورھين
 آڌاءُ جو ڦل مون توکي ڏنو. ائين چئي اهو پاڻي هاڻي
 جي مٿان چٽڪايائين. پاڻي پور شرط هاڻيءَ جي ڏي
 چئي ۽ ڏيو ڏيئي پائائين ۽ ومان ۾ چڙهي راجا جي
 اڳيان اچي چيائين ته هي راجا ! مان توکي ڏر مانما ڄاڻي
 ڪري اچي ٽنهنجي شهر ۾ ٽڪيس ته ڪو اهڙو سست
 اچي جو منهنجي مڪتي ڪري. هاڻي ائين چئي وٺندي
 ڏي روانو ٿي ويو. پوءِ راجا سست کي نمسڪار ڪري
 چوڻ لڳو ته هي سست ! توهان ڪهڙو مٿر چيو جنهن
 ڪري هاڻيءَ جو آڌار ٿيو. سست چيو ته مون گيتا جي
 سورھين آڌاءُ جي پاٽ جو ڦل ان جي نمٽ دان ڏنو

پاڪند، ايمان، ڪنورٽا، اڳيان وغيره اهي آسري
سميتي ڳڻ آهن.
ڪام، ڪروڙ ۽ لوڻ اهي ٽيئي نرڪ جا دروازا آهن.
شاستر جي وڌيڪ موجب سٺا ڪرم ڪرڻ گهرجن.
ات شري پڳوت گيتا شري ڪرشن آرجن
سنڀاڏي ديئواسر سنڀڊ وياڳم يوگم نالي
سورھون آڌاء پورو ٿيو.

—

* سورھين آڌاء جو موثر *

شري نارائڻ چرڻ لڳو ته هي لڳي! سورٺ نالي
هڪڙو شهر آهي ان ۾ ڪرڻ نالي هڪڙو راجا هو سو
ڏاڍو ڌرماتما ۽ سٺ شيوڪ هو. راجا وٽ هائي تمام
گهڻا هئا جن ۾ هڪڙو هائي تمام مست هو جو پيلوان
کي به ويجهو اچڻ نه ڏيندو هو. راجا دس دس ڀرنس جا
پيلوان آڻايا ۽ انعام ٺهرايائين ته جيڪو هن هائيءَ جي
مستي لاهيندو تنهن کي انعام ڏيو. پر ان هائيءَ جي
ڪنهن به مستي ڪانه لائي ۽ نڪر ڪوئي ان جي
ويجهو ئي وڃي سگهيو. هائي راجا جي مندر اڳيار
ويٺو رهيو ۽ ڪنهن مهل اُتي هيڏي هوڏي وڃي
ماڻهن کي ٽي ماريائين. راجا گهڻائي آهه ڪيا پر ڪي
به ڪين ورتو. هڪڙي ڏينهن اهو هائي شهر مان
آيو ته ان جي سامهون هڪڙو ساڌو پئي آيو. ماڻ

جوڙيون آهن اهي ڏيان ٿو. اهي ڪهڙيون؟ ڪڏهن جو جنم، پوءِ اهو سارو بد بوءِ سان پيريل هوندو ۽ روڳي هوندو. ڪٿي جو، ٻليءَ جو، ڪوئي جو ۽ ٻيون جيڪي خراب جوڙيون آهن اهي ڏيان ٿو. هي ڪٿي نندن! جن مون کي نه پالو آهي اهي هر هر نيچ جنم پائين ٿا. هي ارڃن! جنهن کي نرڪ چوڻ ٿا تنهن کي ئي دروازا آهن ۽ اهي هن آتما کي ناس ڪرڻ وارا آهن سي ڪهڙا آهن؟ ڪار، ڪروڌ، لوپ اهي ئي دروازا نرڪ جا آهن. هي پريتم! جيڪي ماڻهو انهن کان پري آهن انهن کي پرم گت ملي ٿي ۽ پنهنجي آتما کي سڳي رکيو اٿن. هي ارڃن! جيڪو شاستر جي وڌيءَ کي نياڳي پنهنجي من جي مٿي تي هلي نپسيا دان ڪري ٿو سو اهو انهن جو ڦل نٿو پائي. انهن جو سڪ ٿامسي آهي ۽ ڪڏهن به مڪت کي پراپت نه ٿيندو. ان لاءِ ڪرڻ جوڳ ڇا آهي ۽ نه ڪرڻ جوڳ ڇا آهي ان جي نرڻ ڪرڻ لاءِ شاستر جي پرمات هٿ ڪڍي ۽ شاستر جي وڌي ڄاڻي توکي ڪم ڪرڻ گهرجي.

قات پرج

نريٽ پٿو، هردي جي شدي، اسٽر ٻڌي، لانڊريون روڪڻ، نپسيا، اهنسا، سچ ڳالهائڻ، نياڳ، شانتي، ڇڄي نه هٽڻ، ننڊا نه ڪرڻ، ديا ۽ دان ڪرڻ، وشين به نه ڦاسڻ، منو سپاڻ، ڪميا ۽ ڌرج ڪرڻ، ڊوه نه ڪرڻ، ايمان نه ڪرڻ، پويترنا. اهي ديوي سمهڻي ڳڻ آهن.

چستان ۾ پيا گذارين. ڪار، ڪروڙ، لوپ، موهه ۽
 اهنڪار جي ٻنڌن ۾ ٻڌا پيا آهن. مايا جي موه ۾
 مس ٿي رهيا آهن. ڀاپ ڪري مايا گڏ ڪئي اٿن ۽
 ٻل جا هيٺ آهن ۽ ٻنهنجو ناس ڀاڙ پيا ڪن. جڏهن
 چل ڍل ڪوڙ ڪهٽ ڪري مايا گڏ ڪن ٿا تڏهن ان
 کي لاپ ڪري ٿا سمجهن. هي مطلب اڄ ڏورو ٿيو،
 ٻيو مطلب سياڻي ڀورو ٿيندو، دشمن کي مارڻ ڪهڙي
 وڏي ٻالھ آهي، ڏس نه ڪيئن ٿسو ماريائين، ڏاڍو
 ٻلوان آهيان، سڪي آهيان، سڃار آهيان، ڀرڱي آهيان،
 سڀ پيڙهيو شاهوڪار آهيان، مڻهجي ٻرائو ٻيو ڪونه
 ڪونهي مان سڀ کان وڏو آهيان ۽ پيا سڀ مڻهجا داس
 آهن، اهي وشين جي پوڄ ۾ انڌا آهن. هي ارڃن!
 اٺيڪ ٻرڪارن جي وشين ۾ انهن جو من ٻيو ڀرمي، ۽ موه
 جي چار ۾ ڦاٿا پيا آهن. انهن جو حال ڪهڙو ٿو ٿئي؟ هتي
 هاڻي نه نرڪ نه ڀوءِ نه نرڪ ۾ پوندا. ڪنهن کي نه مٿو
 نٿا ٿيڪن مايا جي موه ۾ انڌا آهن ۽ ناموس لاءِ دان
 ڪندا آهن ۽ اهڙا پاڪندي آهن جو جڏهن ريت دان
 ڪرڻ گهرجي انهيءَ ريت نٿا ڪن اهي اهنڪار ۽ ڪروڙ
 ۾ ڀرڀرڙ آهن ۽ مان جو آتما رام سڀني ۾ وياپڪ آهيان
 سي مون کي نٿا سڃاڻن. اهي دڻيت ٻڌ جا ماڻهو آهن
 سي ڪنهن کي ڏک پيا ڏين ۽ ڪنهنجي ننڍا پيا ڪن
 اهڙا جيڪي سخت ماڻهو آهن انهن جو حال ٻڌ. مان
 انهن سان ڪيئن ڳالهائڻ؟ انهن کي ڏک ڏيندڙ جيڪي

تون پنهنجي من ۾ ڪو ويچار نه ڪر. تون ديوتائن جي
 سپاءَ ۾ ڄائو آهين. ڄمڻ مهل تون ديوتائن جا سپاءَ
 اچي پيا هئا. هي ارڃن! ديوتائن جا سپاءَ ڇڏي ۽ ريت
 ٻڌاڻمان ۽ دڻيتن جا ٿوري ۾ چير سو ڪڇ ٿورا پيا به
 ٻڌ. هي ارڃن! جن دڻيتن جا سپاءَ آهن اهي نه
 گرهست ۾ سگهي ۽ نه ايت (نيارو) ٿي ويهڻ ۾ سگهي
 آهن. اڀت ٿيڻ جي جن کي خبر نه آهي ته اڀت
 ڪيئن ٿيو آهي ۽ نڪي پوئو ٿا ڪي ٿا ڄاڻن ته ڪيئن
 سنان ڪري پوئو ٿيو آهي ۽ مان جو ست سروب آهيان
 تنهن کي نٿا ڏسن ۽ پاڻ ۾ گڏجي هيئن چون ٿا ته
 پرميشور ڪٿي آهي، ڪنهن ڏٺو آهي، پرميشور آهي
 ئي ڪونه، سنسار جي رڇ وارو ڪوبه ڪونهي ۽ نڪو
 سنسار جو ايشور آهي ۽ اسان پاڻ مان پيدا ٿيا آهيون
 ۽ چون ته اسان پرميشور آهيون، اهي مورڪه انڌا اڳيائي
 آهن. سڀني ڳالهين ۾ هيءَ ڳالهه اٿم ڪري مڃي اٿن.
 ڪيڙي؟ سنو کائڻ، سنو پيئڻ، سڳندڻ لائڻ، اوچا
 رنگين ڪپڙا ڪوٺ، سندر استري پوڳڻ انهن ڳالهين
 کي ئي پرم گت ڄاڻن ٿا ۽ لاپ ڪري سمجهن ٿا ۽
 انهن جي ٻڌ ٿاڻ ملين ئي پيئي آهي ۽ انهن جي آتما
 پرشت ٿي پيئي آهي ۽ مت جا هيٺ آهن ۽ سدائين
 اهڙي ڪوشش پيا ڪن جهڙوڪي پاڻ به ڏکي نه ٿين
 ڪي به ڏک ۾ پيا وڃن. مابا ۾ موه رکي ڪوڙي
 ٿاڻه ۾ اڳا پيا آهن ۽ سنسار جي برڪت ٿاڻين سدائين

ڪري هن جي مڪتي ئي آهي. راجا چيو ته هي سوامي!
 اڳئين جنم ۾ هو ڪير هو؟ ۽ گهوڙي کي جڏهن سون
 خريد ڪيو هو تڏهن هن سر هلايو هو. تڏهن ساڌوءَ چيو
 ته هي راجا! تون اڳئين جنم ۾ راجا هئين ۽ هيءُ گهوڙو
 تنهنجو وڙير هو ۽ هن توکي راجائيءَ جي لالچ ڪري
 ماري پاڻ راجا ٿيو هو. تون ته ساڳيو اچي راجا ٿين ۽
 هي مري ڪري ڌرمراءَ وٽ ويو. ڌرمراءَ چيو ته هي
 نمڪ حرام آهي تنهن ڪري هن کي خوب ٺرڪ ڀڙڪايو.
 پوءِ ڪيترائي وقت ٺرڪ ٻوڙي وڃي سنگدلپ ۾
 گهوڙو آيو ۽ اتان اچي تو وٽ وڪاڻو ۽ جڏهن هن سر
 هلايو هو تڏهن هن توکان پڇيو ٿي ته ”هي راجا! تون
 مون کي سڃاڻين ٿو يا نه پر مان توکي سڃاڻان ٿو.“
 ساڌوءَ ائين چئي ڪٿي مات ڪئي. راجا اچر ۾ پئجي
 ويو. ساڌوءَ کي نمسڪار ڪيو ته ايتري ۾ راجا جي سڃا
 نه اچي پهتي ۽ راجا ٻئي گهوڙي تي سوار ٿي پنهنجي
 گهر آيو ۽ پنهنجي پٽ کي راجائي ڏيئي جهنگ ۾ هليو
 ويو، وڃي ٻهسيا ڪرڻ لڳو ۽ گيتا جي پندرهين آڌاءِ
 جو پاٽ به ڪرڻ لڳو جهنگري راجا نه پر مٿس کي
 لائق ٿيو. شري نارائڻ ٿو چوي ته هي لچمي! اهو
 گيتا جي پندرهين آڌاءِ جي هڪڙي سلوڪ جي پٺ تي
 لکيل ڏسڻ جو مهاتم آهي.

ات شري پڳوت گيتا جي پندرهين آڌاءِ جو
 مهاتم پورو ٿيو.

ڪيترن ڏينهن ڪانهوءَ راجا انهيءَ گهوڙي تي چڙهي
 شڪار ڪرڻ ويو. اتي راجا کي اچي اڃ لڳي. جتي
 پريان ڏٺائين ته هڪڙي سادوءَ جي ڪتيا انهي پيئي
 آهي ۽ هڪڙو پاڻيءَ جو تلاءُ آهي اتي راجا وڃي لٽو.
 گهوڙو وٺ سان ٻڏي راجا ڪتيا ۾ ويو ته سادو پنهنجي
 پٽ کي گيتا جو پند رهين اڌيا جو پاٽ ويندو سيڪاري
 ۽ هڪڙي وٺ جي پن تي هڪڙو سلوڪ لکي ڏنو اٿس
 ۽ جنهن وٺ سان راجا گهوڙو ٻڏو هو تنهن وٺ جي پن
 تي به گيتا جو سلوڪ لکيو پيو هو. انهيءَ پن کي سادوءَ
 جو چوڪرو ڇمي پئي پن سان گڏ پاٽ ڪرڻ لڳو ته
 اچانڪ هن گهوڙي انهيءَ پن کي ڏسي ورتو. ان جي
 ديهه ڇڏي ۽ دٻوٺان جي ديهه پائي ومان ۾ چڙهي آڪاس
 ۾ وڃي بيهي رهيو ته ايتري ۾ راجا به ڪتيا کان ٻاهر
 آيو ۽ اچي ڏٺائين ته گهوڙو مٿو پيو آهي. راجا کي ڏاڍو
 ڏک ٿيو ۽ چوڻ لڳو ته هن کي ڪنهن ماريو ۽ ڇا ٿيس
 ته ايتري ۾ دٻو ديهه ۽ چيس ته هي راجا! تنهنجي
 گهوڙي جو چيٽن جيءُ آءُ آهيان ۽ مون ديهه پالي آهي
 ۽ مان وٽڪم ڏي ٿو وڃان. راجا پڇيس ته ٿو ڪهڙو
 پڇو ڪيو جنهن ڪري ٿو ڪي اها ديهه ملي. گهوڙي چيس
 ته هي راجا! اها ڳالهه سادوءَ کان پڇو. پوءِ راجا انهيءَ
 سادوءَ کان پڇيو ته هي سواڻي! هيءَ ڳالهه مون کي
 ٻڌايو؟ سادوءَ چيو ته راجا! گيتا جو سلوڪ هڪڙي
 پن تي لکيل هو تنهنجي گهوڙي ڏنو، انهيءَ

* پند رهين اڌاء جو موثر * *

شري نارائڻ چوي ٿو ته هي لڇمي! اتر ديس ۾ هڪڙو ارسنگه نالي راجا هو ۽ سر پاڻو نالي انجو منٿري (وزير) هو. راجا جو ان ئي ڏاڍو وشواس هو پر وزير جي من ۾ اهو ڪوت ٿيو ته راجا کي ماري مان راجا ٿيان. هڪڙي ڏينهن ڏٺائين ته سڀ سمهيا پيا آهن ۽ راجا به سمهيو پيو آهي. اهو وجهه ڏسي راجا کي ماري وڌائين. پوءِ راجائي ڪرڻ لڳو. ڪيترا ڏينهن راجائي ڪري نيم مري ويو. ڄم ڪرڻ ڌرمراءِ وٽ وٺي ويس. ڌرمراءِ چيو ته هي ڄم ڏوٽو! هي وڏو پاڻي آهي. هن کي وڏي گهور ٺرڪ ۾ وجهي وجهو! هي لڇمي! انهيءَ ريت اهو پاڻي ڪيترائي ٺرڪ ٻوڙي گهوڙي جي جنم ۾ ويو ۽ هڪڙي گهوڙن جي سوداگر اهو گهوڙو ٻڌڻ تي خريد ڪيو ۽ هن ٻيا به ڪيترائي گهوڙا ورتا ۽ ٻين جي ملڪ ۾ آيو ته هن اتي جي راجا ٻڌو ته ملاڪر سوداگر سٺا گهوڙا وٺي آيا آهن. پوءِ راجا ماڻهو موڪلي گهرايس ۽ گهڙائي گهوڙا راجا ورتا ۽ اهو گهوڙو به ورتائين. گهوڙي راجا کي ڏسي سر ڦيرايو. راجا ڏسي چيو ته هي ڪهڙو سبب آهي جو هن گهوڙي سر ڦيرايو آهي. پوءِ راجا پندت کي گهرائي ان کان پڇيو ته هي ڇا؟ پندت چيو ته هي راجا! توهان کي راجا سمجهي هن گهوڙي سر ٺارايو آهي. ته هن راجا چيو ته ائين نه آهي.

وڏي پرناب وارو مان آهيان انهيءَ ڪري مون کي
 پرمانا چوندا آهن ۽ پرشوتر به چوندا آهن. هي ارجن!
 اهو پرشوتر مان آهيان ۽ جنهن پڳت مونکي پرشوتر ڪري
 ڄاڻو آهي تنهن کي ڇا ڪرڻو آهي تنهن کي سدائين
 منهنجو پڇڻ ڪرڻ گهرجي. اها ڳجهي وڌيا مون لوڪي
 ٻڌائي آهي. اها ڳجهي وڌيا ڄاڻي مدش ٻڌوان ٿي
 ٿو ۽ پنهنجو جيون سڦلو ڪري ٿو.

ڌات پوڄ

جيڪي سدائين ايشور جو پڇڻ ڪن ٿا ۽ جيڪي
 نر ايمان ۽ نرموه آهن. جن سنگ، ٽياڳيو آهي، جيڪي
 پرمانا جي سروب وڃاڙن ۾ لين آهن ۽ ڪامنئون جن
 جون هڪدم نورس ٿي ويون آهن ۽ جيڪي سڪ دک
 جي لوڏن کان لنگهي مٽي ٿيا آهن سي ئي اوماشي
 ٻڌ کي پائين ٿا.

ات شري پڳوت گيتا شري ڪرشن ارجن
 سنڀادي پرشوتر يوگ نالي پندرهون
 آڌيا پورو ٿيو.

لسي، شربت ۽ پاڻي آڌ جيڪو پيئجي ٿو پيهج آهي.
 اهي چئن پرڪارن جا آهن. هي ارڃن! سڀني جي
 هردن ۾ مان ٿي براجمان آهيان. سڀني جي هردن
 ۾ ويهي گيان ڏيئي ماڻهن کان چڱا ڪرم
 ڪرايان ٿو ۽ مان ٿي انهن کي اگيان ڏيئي
 پاڻ ڪرم ڪرايان ٿو. ويدن جي ڄاڻ وارو به
 مان آهيان. ويدن جو انت ڇا آهي پر جيتري ويدن
 جي مٿ آهي سا منهنجي آستي ڪري ٿي. جڏهن
 مهما ڪندي ويد جي مٿ به رهجي وڃي ٿي يعني
 ٺڪجي پوري ٿي تڏهن نيت، نيت، نيت (بي
 انت) پڪاريندي آهي ارٿانت چوڻدي آهي نه
 تنهنجيءَ مهما ڄاڻ لاءِ اسمرت آهيان انهيءَ ڪري
 ويدن جي انت ڄاڻ وارو آءُ آهيان. هي ارڃن! هاڻي
 ٻيو ٻڌ. هي جو ٻيو، ڌارين جو پيارو آهي اهو سارو پيارو
 ٻن چئن جو آهي. هڪڙو پرش ناس ٿئي ٿو ۽ ٻيو پرش
 ابياسي آهي. هي جو گهڻن نتن جو سربر پرش آهي سر
 ناس ٿئي ٿو ۽ ٻيو پرش ابياسي آهي. انهن کان ٽيون
 پرش اتم آهي جنهن کي پرمانا چوندا آهن انهيءَ جو
 وڏو پرتاپ آهي سو ٻڌ. منهنجيءَ اک پتڻ ڪري پرهما
 کان وٺي آڌ ڪٿي ۽ ٽئين سڀني پرت پراڻين جي پالنا
 ٿيندي آهي ۽ وري جڏهن اک ٻوڙيان تڏهن هڪ
 پلڪ ۾ چوڏهان ٿي پون پلڪ ٿي ويندا آهن. اهڙي

ٿا سو اهي گيان جون اکيون ڪهڙيون آهن. هي ارڃن!
 جڏهن منهنجي گيان پوک سان ڳنڍجي ٿو تڏهن سمون
 ڪرڻ ڪري گيان جون اکيون ٿين ٿيون. انهن گيانين
 ۾ به ڪو منهنجي سمون ڪري پور ٿيو آهي انهيءَ کي
 گيان جون اکيون ٿيون آهن سو انهن اکين سان منهنجو
 ڪوڙڪ يا ڪيل ڏسي ٿو. هي سورج جو پنهنجي
 پرڪاش سان ٺهي لوڪن ۾ جو اندڪار آهي تنهن کي
 ڪڍي ٿو ٿيڻ سورج ۾ وري پرڪاش ايشور جو ڄاڻ.
 انهيءَ ريت چندرما ۾ جو پرڪاش آهي سو به منهنجو
 ڄاڻ ۽ پڙهي جا سڀني کي پاڻ تي ڪڍي پئي آهي
 سو انهيءَ پڙهيءَ جي هيٺان جيڪو ٻل آهي سو ايشور
 جو آهي ۽ جيترا ڦل ڦول ميرا ۽ اناج گاهه وڻ ٿا آهن
 انهن سڀني ۾ چندرما جي ڪرڻن سان جو رس پوي
 ٿو اهو رس مان آهيان ۽ سڀني جي هردي ۾ جيوڙا،
 انگي مان آهيان، پراڻ به مان آهيان، اندر ۾ جيڪا
 انگي آهي جنهن سان پراڻي چئن پرڪارن جا پوڄن ڪن
 ٿا انهن پوڄن کي مان ئي پڇايان ٿو. هي ارڃن! چئن
 پرڪارن جا پوڄن (ان) ٻڌ. ليهج، پيهج، پيڪم ۽
 پوڄيم اهي چئن پرڪارن جا آهن. جيڪو
 ان باهه ۾ پڇائي ڪائجي ٿو سو پيڪم آهي ۽ جيڪو
 ڪچر ان چانور، چٽا، مڱ، جوئر ۽ مٺ آد کان وٺي
 ڪائجي ٿو سو پوڄيم آهي. ڪڍا، هندڻا، بادرنڪه ۽
 پيما آد جيڪي ڪائجن ٿا سو ليهج آهي. کير، ڌڻ،

چند رما جي به شڪتي ناهي اهڙي ٻڌ به وڃي ٿو ۽
 وري گرب ۾ نٿو اچي اهڙو منهنجو اباڻي گهر آهي
 تنهن ۾ وڃي پراڻت ٿئي ٿو. هي ارڃن! هاڻي ٻيو ٻڌ.
 هي جو سڀني ۾ جيو پوٽ آهي سر منهنجو اٺس آهي
 جو سنان ۽ پرائن آهي. ٻڌڻ اڏڻ ڀون ۽ ڇهون من آهي.
 ڇهه ٽي پنهنجي پنهنجي گڻ ڪري هنن جيو کي پيا
 ڇڪن. هاڻي شرير جي ڌارو ۽ شرار جو ٽياڳ ٻڌ. هن
 ديهه جو سرامي جو جيءُ آهي سو جيءُ جڏهن ديهه کي
 ٽياڳي ٿو تڏهن ديهه کي اورانگهي ٿو. جڏهن هڪڙو پير
 کڻي اڳتي رکجي ۽ ٻيو وٺي پير کڻي ان پير جي اڳيان
 رکجي تهڙيءَ ريت ديهه جو ٽياڳ آهي ۽ اِيءَ ديهه کي
 ولڻ معقول هن جيءُ کي اورانگهه آهي ۽ جيءُ جڏهن
 ڪامنا سان ديهه کي ٽياڳي ٿو سا ڪامنا پاڻ سان وٺي
 وڃي ٿو. جيئن هئا ڪنهن شيءِ جي مٿان لنگهي ۽
 انهيءَ شيءِ جي اوهه اهندي آهي تيئن جڏهن ڪامنا
 ڪري سرار جو ٽياڳ ٿئي ٿو انهيءَ ڪامنا کي وٺي
 وڃي ٿو. اڪيون، ڪن، کل، نڪ ۽ ڇپ انهن جو
 اهڪاري ڇهون من انهن سان ملي ڪري هتي جيءُ
 وڃين کي ڀڙڪي ٿو. کائڻ پيئڻ، هلڻ چلڻ، ويهڻ اٿڻ
 ۽ ٻيا جي ڪم ڪري ٿو سي سڀ هيءُ من ۽ اندر
 سان ملي ڪري ٿو ٻو جيڪي مرڪ آهن انهن کي ڏسڻ
 به نٿو اچي ۽ جيڪي گيان آهن سي انهيءَ کيل کي
 ڏسڻ ٿا سو اهي گيان گيان جي ئي اکين سان ڏسن

چوي ته هي آڏ پرڪم! مان تنهنجي شرن آڏو
 آهيان. هي ارڃن! آڏ پرڪ جو ارت ٻڌ ۽ مهما ٻڌ.
 ڪيترا ڪروڙ جوڃن وٽڪن کان مٿي آستان آهي ۽
 نر آڏار آسٽ آهي ڪنهن تي نه آڏار ڪونهيس اهڙو هن
 جو آستان آهي. انهيءَ آڏ پرڪ جي آستان تي ڪيئي
 ڪروڙ برهمڊ ڪيئي ڪروڙ چوراسي لک جوڳيون پڻ
 پڻ رچنائڻ سان ڀرپور آهن ۽ سدائين نڪرڻ پيون ۽
 وري نه پورن جو پورن آهن ۽ سدائين اڇل آهن اهڙو
 آڏ پرڪ جو ڀرلاپ آهي ۽ ساري سنسار ۾ ڀري پورن
 آهي ۽ ساري جڳت جو ايشور آهي. اهڙي ايشور جي
 جيڪو شرن آڏو آهي ۽ پاڻ کي جنهن نرمات ڪيو آهي
 ۽ ڪهت نه رکي ۽ اڪانت ۾ رهي ۽ ٻڌن کان پري
 رهي ۽ ايشور جو پاڇن ڪري ۽ جيڪو دم ڪٽي
 تنهنسان اُن جو نالو ڇڏي، آڏ پرڪم، الڪم پرڪم،
 دويم پرڪم، ڀرماتما، نارائڻ، هري اوم، ڪرشن
 گوبند، ڀرميشور، ڀڳت وڇل، آڏ نالن جو جاپ
 ڪري. منهنجي چرڻن جي شيوا ڪري، منهنجي پاڇن
 کانسواءِ ٻئي ڪنهن جو نه سمجھ ٿو ڪري. اهڙيءَ
 ريت جيڪو منهنجي شرن اچي ٿو انهيءَ کي مان ڄا
 ٿو ڪريان؟ هي سنسار جو سک دک هرڪ شوڪ سان ڀريل
 آهي تنهنڪان مان انکي مڪت ٿو ڪريان ۽ انکي اها سي
 ٻڌ ۾ لک ٿو ڪريان. اهو ڪهڙو ٻڌ آهي! جتي سورج،

سو ٻڌ. هي ارجن! مان ۽ منهنجي اڃا هن وٽ جي
 پومي يا پرتوي آهي جنهن تي هي وٽ پينل آهي ۽
 پيو نه مان آهيان هي منهنجو نالو آهي، هي ۽ منهنجي
 ذات آهي، هي منهنجو نالو آهي، انهيءَ پرڏيئي اي
 هي وٽ ڄميل آهي جنهنجي ڪيرائڻ جي توڙي ڪهڙي
 آهي؟ اها توڙي ڪٽنب جا پائي آهن جي هن وٽ
 سان ٻڌا پيا آهن ۽ هن وٽ کي ڪو سمجهي نٿو. ڇو نه
 هجي آءُ ۽ انت ڪنهن ڪونه پائي آهي، مان ۽ منهنجي
 انهيءَ چتون ۾ لڳو پيو آهي. هي ارجن! هن مابا روپي
 وٽ لي هيءُ جيو ڦاٽو پيو آهي. هن وٽ جي ڪهڻ جو
 آڀاءُ هي آهي نه اول ڪٽنب جي ماڻهن جو سنگ تياڻو
 ڪر. اهو سنگ (وڙاڻ) هڪڙو شستر آهي. (جيسين
 هنش وڌين سان آسڪار نٿو ڪري تيسين هو
 منجهن غلطان رهندو. وڌين سان رلي هلي
 هلي ٿو پوءِ ڪالڏن آڃو ٿين ٿا هڪڻ آهي.)
 انهيءَ شستر کي ڪهڙن هٿن سان وٺجي؟ پرم پرشارت
 ڪري پڪو نشچو رکڻ آهي هڪ آهن. اسڪتا روپي
 للوار پرشارت روپي هٿن ۾ کڻي جڏهن سنگ ٿيو
 ٿڌهن ايشور جو رستو وٺي ۽ ان جي مهما ڳائي جنهن
 ڪري وري سنسار ۾ ڄمڻ مٽ کان چٽي پري ٿو اهو
 ڪهڙيءَ ريت؟ ٻئي هٿ ٻڌي سڀس نمائي
 پرميشور کي نمسڪار ڪري ۽ زبان سان

آڌياڻ پند رهون

(پر شوتم يوغ)

شري کرشن پڳوان چوڻ لڳو ته هي ارڄن! هي

سندسار برچ آهي يعني وڻ

جي مثل آهي سر ۽ ٺٽو

جو حال ڪهڙو آهي؟ هنجي

ٻاڙ مٿي ۽ ٺاڙيون هيٺ

آهن. هي اونڌو وڻ آهي

جيئن ٻار ماءُ جي پيٽ ۾

هوندو آهي، انڇو سر هيٺ

هوندو آهي. هي ارڄن!

هن جو مدھن ٿڙ آهي ۽ هٿ

بهر انجون ٺاڙيون آهن. جڏهن پيٽ کان ٻاهر نڪرندو

آهي تڏهن اٻڌو هوندو آهي انهيءَ ڪري اٻڌو وڻ آهي.

هي ارڄن! هنڪي اباس به چوندا آهن جڏهن جو اڻڪ

ٻڌو آيا ابناسي آهي ۽ ڊيهر ابناسي آهي ۽ وڏهن

جي وڻ جا ٻن آهن. هن وڻ کي جيڪو سڃاڻي سو

ٻڙون ويسد جو پندت آهي. هي وڻ مٿي اڙها جي

اڻڪ ۽ هيٺ شيش نانگ جي لوڪ ٺاڻين آهي. ستر،

رڄو ۽ ٽرو ٿيئي ڳڻ هن وڻ جا ڏار آهن. سنگهڻ، ٽسڻ،

ٻڌڻ، ڪاڙڻ، پيڻ ۽ ٻيو هن وڻ جا ڪاڻا آهن ۽ هن وڻ

جي پوري ڪهڙي آهي جڏهن ئي هي وڻ لڳل آهي

ٿيو. ساڌو ۽ ڇيو نه هي راجا! هي جو ٺلاءُ جو پاڻي آهي
 ان ۾ منهنجو گرو سنان ڪري گيتا جي ڇوڏهين آڌاءُ
 جو پاڻ ڪندو هو ۽ مان به سنان ڪري گيتا جو پاڻ
 ڪندو آهيان، انهيءَ ڪري هن ٺلاءُ جي پاڻيءَ کي
 وڌيڪ مليل آهي. پوءِ راجا ڇوڏا لڳو نه سست ڏنيه آهن جن
 جي پرتاپ ڪري اهڙن ڇوڏين جو اڌار ٿيڻو. هي
 مهاراج! مونکي هنن جي اڳئين جنم جي ڪٿا ٻڌار نه
 هي ڪير هئا. ساڌو ۽ ڇيو نه سهو ڪتو پئي اڳئين جنم
 ۾ برهمڻ هئا. سهو پنهنجي ڌرم کان پرست ٿي پيو ۽
 ڪتي پنهنجي استريءَ کي ڏاڍو هلاڪ ڪيو جنهنڪري
 استريءَ زهر ڏيئي ماري ڇڏيس. هي راجا! پئي مري
 ڌرمراءِ وٽ ويا. ڌرمراءِ حڪم ڏنو ته هڪڙي کي
 سهي جو جنم ڏيو ۽ پئي کي ڪتي جو. ٺڌهن راجا
 نمسڪار ڪري پنهنجي گهر آيو ۽ پنهنجي پندڻ کي
 ڏهاڙي گيتا جي ڇوڏهين آڌاءُ جو پاڻ ڏيڻ لڳو. راجا
 جو به ٻڌندي ٻڌندي اڌار ٿيو ۽ ٻيهر لياڳي وانس
 ڏي روانو ٿيو. شري نارائڻ ڇيو نه هي اچي! اهو
 ڇوڏهين آڌاءُ جو مهال آهي.

ات شري پڳوت گيتا جي ڇوڏهين آڌاءُ جو
 مهاتم پورو ٿيو.

ڪري موڪليا. تڏهن راجا ان جي بدلي ۾ سون جي
 زنجيرن سان شڪاري ڪتا ٻڌي سنگلدپ جي راجا
 ڏي موڪليا. راجا ڪتا ڏسي ڏاڍو پرسن ٿيو ۽ هڪ
 ڏهاڙي ٻئي راجا سان شڪار ڪرڻ لاءِ ويو ۽ پاڻ ۾
 لهراءِ ڪيائون ته جنهن جو ڪتو شڪار ڪري سگهيو
 شڪار ڪٿي. ٻنهي پنهنجا ڪتا ڇڏيا. اوچتو جهنگ مان
 هڪڙو سهو نڪتو. ڪتا ان جي پٺيان پگا. جڏهن سهو
 پري نڪري ويو تڏهن سنگلدپ جي راجا جو ڪتو
 سهي کي پڪڙڻ لاءِ ڊوڙيو. ڪتي جو چڪ سهي کي
 لڳو ۽ سهو ڏانهن ڪندو اٿي پڳو. پچندي پچندي
 جهنگ ۾ هڪڙو پاڻيءَ جو تلاءُ پراڻ هو ۽ ان جي ڀرسان
 هڪڙي سادو جي ڪتيا هئي انهيءَ تلاءُ ۾ سهو وڃي
 ڪريو، ڪتو به انجي مٿان وڃي ڪريو. ايتري ۾ راجا
 به گهوڙو پچائي اتي اچي پهتو، ڏسي ته ٻئي مٿا پيا
 آهن ۽ دٻوٿاڻن جي ديهه پائي ونڪن ڏي ٿا وڃن.
 اهي راجا کي چوڻ لڳا ته راجا! تون ڏٺو آهين، تنهنجي
 ئي پرتاپ ڪري اسان ڏيو ديهه کي پاڻو آهي. راجا پڇڻ
 لڳو ته اهو ڪيئن؟ انهن ٻنهي چيو ته اسانکي اها خبر
 نٿي پوي ته هن پاڻيءَ سان جهڙ ڪري اسان ڪيئن
 هيءَ ديهه پائي آهي. پوءِ راجا چيو ته منهنجا ڀاڳ آهن
 جو توهان جو اڏار ٿيو. پوءِ هر ٻئي ونڪن روانا ٿي
 ويا. پوءِ راجا ڪتيا ۾ ان سادو وٺي ويو ۽ پرتاپ ڪري
 پڇڻ لڳو ته هي مهاراج! سهي ۽ ڪتي جو ڪيئن اڏار

ٻيو ڪو ايشور ڪونهي ۽ سان هنن ڪرمن ۾ قابو ٿيو
 آهيان ۽ نئون هنن جي ناس ڪرڻ وارو آهيان ۽ مان
 تنهنجي شرڻ ۾ آيو آهيان. شون پئي جي لڳا رک ۽
 تون سڀ جو آسرو آهيان. هي ارجن! جيڪو اهڙي
 ريت منهنجو داس ٿي منهنجي ئي شرڻ ۾ اچي ٿو سڀئي
 انهن ٽنهي ڏٺن کان لنگهي ٻار ٻوي ٿو ۽ برهم روبر
 بطجت جي پوڳي ٿئي ٿو. برهم جي استٿي سان آءُ آهيان،
 اڪت اُمرت جي استٿي. سا آءُ آهيان. سڌان ڌرم جي
 اُمر سڪ جي استٿي (آسرو) پڻ آءُ ئي آهيان.

ڌات پرج

اسان کي ستر گڻ وڌائڻ کپي باقي رهي گڻ ۽ ٽي
 گڻ کي ڏهائڻ گهرجي. رڃو گڻ موهه جو چار آهي ۽
 ٽي گڻ اڳيان جو چار آهي انهن ٻنهي کان پاسو ڪرڻ
 لاءِ ستر گڻ ڌارڻا ڪجي ۽ ان ۾ ئي شانتِي ملي ٿي.
 اٺ شري پڳوت گيتا شري ڪرشن ارجن
 سنڀاڏي ٿرگڻ وياڳم پوڳم نالي چوڏهون

آڌياءَ پورو ٿيو.

* چوڏهين آڌياءَ جو مهاٽم *

شري نارائڻ چوڻ لڳو ته هي لڳمي! اُتر دس ۾
 ڪشمير جي راجا جو نالو سورج ورما هو. انهيءَ جي
 سنگلدپ جي راجا سان پرست هئي. هڪڙي ڏينهن
 سنگلدپ جي راجا قيمتي گهرڙا هن راجا ڏي سوکڙي

برهم گيان روپ امرت پيئڻ ڪري سنسار جي دڪن کان
 ڇڏندو. ارڃن شري ڪرشن پڳوان کي چوڻ لڳو ته هي
 پريو! انهن ٽنهي گڻن کان ڪيئن لنگهي پار پئبو آهي،
 انهن جا ڪهڙا لچڻ ٿيندا آهن؟ انهن جي هلڪ ڪهڙي
 ٿيندي آهي؟ انهن گڻن کان ڪيئن لنگهي پار پوئبو؟
 شري ڪرشن پڳوان چوڻ لڳو ته هي ڪٿي نندن! هي
 جو انهن گڻن سان ساڻ به آهي ۽ نيارو به آهي تنهن جا
 لچڻ ٻڌ. ڪلهيا نه ڪري ته هي گڻ ڀرو آهي ۽ ان جي
 مٿان جو پتن به نه ڪري اهڙن گڻن کان اداس رهي
 چوي ته منهنجو ان سان ڪهڙو واسطو آهي. جيئن
 نرميشور جي ماما گڻن کي پيدا ڪيو آهي تيئن اهي
 ديهه ۾ سپاويڪ پيا ورتجن ۽ مان انهن کان نيارو آهيان
 ۽ آتم سروي آهيان. اهڙيءَ ريت گڻن کي هلائي چلائي
 ٿو. دڪ سڪ، گلا ۽ نيڪي هڪ سمان ڪري ڄاڻي.
 سون ۽ مٽي هڪ ڪري ڄاڻي، آدر نراد، دشمن
 سڄڻ هڪ سمان ڪري ڄاڻي، ڪنهن ڪم جو آدم نه
 ڪري. هي ارڃن! نه ٽنهي گڻن کان پري رهڻ جو برتن
 ڪيو آهي انهيءَ (گڻائيت) جا اهي لچڻ آهن ۽ جهڙيءَ
 ريت انهن ٽنهي گڻن کان پري ٿئي ٿو سو ٻڌ. هي ارڃن!
 مون منجهه پريت رکي ۽ مون ۾ من لڳائي. پيو ڇا چوي؟
 هي پريو! مان تنهنجو داس آهيان ۽ تون
 سڀني جو سوامي آهين. مان اڏين آهيان ۽ اناڪ آهيان
 ۽ مان تنهنجي هڪڙي گڻ کي به نٿو ڄاڻان. لوڪان سواءِ

۽ ڪامنائن کان سواءِ واندو نه ويهندو آهي ٿڏهن ڄاڻي
 نه مون ۾ رجو ڳڻ ٿيو آهي ۽ جڏهن ٿو ڳڻ وڌندو
 آهي ٿڏهن سڀني ڏٺارن ۾ پرڪاش گهٽ ٿيندو آهي
 ۽ پرميشور جو وسر ۽ استري ۽ پتن ۾ موه وڌندو
 آهي ٿڏهن ڄاڻي نه مون ۾ ٿو ڳڻ پيدا ٿيو آهي. هي
 ارڃن! هاڻي ٻيو ٻڌو سڀني ڳڻ ۾ ڊيهر ٿياڳي ته
 ديوتاڏن جي لوڪ ۾ وڃي پراپت ٿيندو، رڃي
 ڳڻ ۾ ڊيهر ٿياڳي ته مانڪا ڊيهر پاڻي ۽ جي
 ٽمي ڳڻ ۾ ڊيهر ٿياڳي ته پسونءَ جي جوڻ
 پاڻي. هي ارڃن! هاڻي انهن جو ڦل ٻڌو صفائي رڃي
 ڳڻ جو ڦل آهي، ڏک ٽمي ڳڻ جو ڦل آهي ۽ ڪيان سڀي
 ڳڻ جو ڦل آهي. سڀي ڳڻ مان ڪيان پيدا ٿئي ٿو، رڃي
 ڳڻ مان ڊپ پيدا ٿئي ٿو ۽ ٽمي ڳڻ مان ويسر، موه ۽
 اڪيان پيدا ٿئي ٿو. هي ارڃن! منهنجي ٻڌ ۾ ٿڏهن
 ويندو جڏهن مونکي سڃاڻندو. منهنجو سڃاڻڻ ڇا آهي
 سو ٻڌو. مان انهن ٽنهي ڳڻن جي ڪيل ڪسي ڏسڻ وارو
 ساڪي آهيان. انهن ٽنهي ڳڻن کان نيارو آهيان. اهڙيءَ
 ريت جو مونکي سڃاڻي ٿو اهو منهنجي اباسي ٻڌ کي
 پراپت ٿيندو. وري مان ڪهڙو آهيان؟ انهن ٽنهي
 ڳڻن کي پيدا ڪندڙ آهيان. جيءَ ڏيهر کي اٽھ ڪرمان
 ٿو ۽ انهن سڀني کان وري نيارو ۽ پري ۾ آهيان. اهڙيءَ
 ريت جو مونکي سڃاڻي سر جنم مرن کان ڇڏندو. اهڙيءَ

پست مان ٻاهر ڪڍندو آهيان انهيءَ ڪري منهنجو نالو
 هود برهم آهي ۽ منهنجي پڙهڻي وڏي ڪي. هي ارجن!
 ارج جي ڏيڻ وارو پتا به مان آهيان. راجس، لاس ۽
 ساڪ آهي ئي گڻ منهنجيءَ مايا مان پيدا ٿيا آهن.
 هي جو اهاڻي جيرو ڏيهر به آهي اهو مايا ۽ ٽن گڻ سان
 ٻڌو پيو آهي انهن جو وستار ٻڌو. اول ستو گڻ ٻڌو. هي
 نشاپ! ستو گڻ نرمل هئڻ سبب پرڪاشڪ ۽ شائنيءَ
 وارو آهي. هي ڏيهر ڪي سک ۽ گيان جي سڀني ٿو
 ڪري. هاڻي رڃو گڻ ٻڌو. هي ڪونٽه! رڃو گڻ
 ڪاميا روپ هئڻ ڪري ترشنا ۽ سنگ جو مول آهي.
 اهو ڏيهر ڪي ڪرم جي چار به قاسائي ٿو. هاڻي ٿهو
 گڻ ٻڌو. ٿهو گڻ جيڪو آهي نهن ڪي ٽون اصل اڳيان
 سمجهه. پرميشور جي وسرڻ، آلس ٿيڻ، نڊڻ گهڻي اچڻ،
 موهه به قاسرڻ، انهيءَ ريت جيرو ٿي گڻ به ٻڌل آهي.
 ڪڏهن ستر، ڪڏهن ٿو، ڪڏهن رڃو، اهي ڪڏهن
 وڌن ٿا ۽ ڪڏهن گهٽجن ٿا. جڏهن سڀني جي ڏيهر
 ڏسارڻ به پرڪاش آهي، اکين به، ناسڪا به ۽ جڏهن
 ٻوان چڱيءَ ريت هلن، ڪن به شيد چڱيءَ ريت پهچي،
 ڏيهر بهمار نه هجي، هيٺان ٻئي دٽارا به صاف هجن ۽
 جن به پرميشور جي يادگيري هجي جڏهن اهڙا اچڻ هجن
 ٿو جڏهن چاڻڻي نه مون به ستو گڻ آهي ۽ جڏهن رڃو گڻ
 اهو آهي ٿو مايا جو لڙپ پيدا ٿيندو آهي ۽ لالچ
 ڪري وڃي مايا جو ڪم ڪندو آهي، ڪڏهن به ڪم

اڏياڻ چوڏهون

(لڳوڻ وياڳم يوڳ)

شري ڪرشن پڳوان چوڻ لڳو ته هي ارڃن! مان

توڪي ٻرم گيان جو سڀني
گيانن کان اتم آهي سو
بڏايان ٿو جنهن گيان جي
چاڻڻ ڪري منهنجا پڳت،
رکيشور، ميشور سد ساڌڪ
منهنجي پرماتمد ابھاسي پد
کي پائين ٿا ۽ جن منهنجي
هن گيان جو آسرو ورتو
آهي ۽ جن ٻڌو آهي ته

شري ڪرشن اهڙو آهي، جن اهڙو ڀڄن ڪري منهنجو
آسرو ورتو آهي ۽ منهنجيءَ شرن ۾ آيا آهن اهي مون
جهڙا ٿين ٿا. اهي منهنجا پڳت سنسار جي پرک سان
پرک ٿين ٿا ۽ سنسار جي آبهت سان آبهت ٿين ٿا.
جيئن مان آهيان تيئن منهنجا پڳت به آهن. هي ارڃن!
اها منهنجي پڳتن جي مهما ۽ ڦل آهي. هي ارڃن!
هاڻي اهو گيان به ٻڌ. منهنجو نالو مهد برهم آهي
انهيءَ جو ارت ٻڌ. جڏهن سنسار جي پرک ٿيندي
آهي تڏهن سنسار کي پنهنجي پيٽ ۾ رکندو آهيان ۽
جڏهن سنسار آبهت ٿيندو آهي تڏهن ان کي پنهنجي

آڌياڻ چوڏهون

(نرگڻ وياڳه يوج)

شري ڪرشن پڳوان چوڻ لڳو ته هي ارڃن! مان

توڪي ٻڙم ڪيان جو سڀني
ڪيانن کان اتر آهي سر
ٻڌايان ته جنهن ڪيان جي
هاڻوڪو ڪري منهنجا پڳوٺ،
رکيشور، ميسور سڌ ساڌڪ
منهنجي برمانند اناسي ٻڌ
ڪي پائين ٿا ۽ جن منهنجي
هن ڪيان جو آسرو ورتو
آهي ۽ جن ٻڌو آهي ته

شري ڪرشن اهڙو آهي، جن اهڙو ڀڄن ڪري منهنجو
آسرو ورتو آهي ۽ منهنجيءَ شرن ۾ آيا آهن اهي مون
جهڙا ٿين ٿا. اهي منهنجا پڳوٺ سنسار جي ٻرل سان
ٻرل ٿين ٿا ۽ سنسار جي الپت سان الپت ٿين ٿا.
جيئن مان آهيان تيئن منهنجا پڳوٺ به آهن. هي ارڃن!
اها منهنجي پڳوٺ جي مها ۽ قل آهي. هي ارڃن!
هاڻي اهو ڳالھ ته ٻڌ. منهنجو نالو مهڊ برهم آهي
انهيءَ جو اوت ٻڌ. جڏهن سنسار جي ٻرل ٿيندي
آهي تڏهن سنسار کي منهنجي پڳوٺ ۾ رکندو آهيان ۽
جڏهن سنسار الپت ٿيندو آهي تڏهن ان کي منهنجي

کي جر گڻا ذرمراء وٽ وٺي هليا. ذرمراء حڪم ڏنو ته
هن کي چندالڻيءَ جو جنم ڏيو. ان استريءَ وڃي
چندالڻيءَ جو جنم پاتو. هڪڙي ڏينهن اها چندالڻي
نرپدا نديءَ جي ڪناري کان لنگهي پيئي، ڏٺائين ته
هڪڙو ساڌو گيتا جي تيرهيون آدياءَ جو ويندو پات ڪري.
هرءَ ويهي ٻڌڻا لڳي. جڏهن ساڌوءَ پاٽ ڪري ڀرڻ
وڌو ته ايتري ۾ ان چندالڻيءَ جي ديهه ڇڏي، دوتائن
جي ديهه پاتائين. آڪاش مان روان آيا انهن ۾ چڙهي
وئڪنڪ ڏي وڃڻ لڳي. تڏهن ساڌوءَ پڇيس ته اڙي
چندالڻا! تو ڪهڙو پتو ڪير آهي جنهن ڪري وئڪنڪ
ڏي ئي وڃين؟ تڏهن چندالڻا چيو ته هي سنڌ مان
انهيءَ لهندجي پاٽ کي ٻڌو آهي تنهن ڪري مان
ديولڪ ڏي ئي وڃان. تڏهن ساڌوءَ کي هٿ ٻڌي
ويٺي ڪري چوڻا لڳي ته گيتا جي هڪڙي شلوڪ جو
پاٽ شينهن جي نمت ڏي ته شينهن جو به موڪل ٿئي.
تڏهن سنڌ هڪ شلوڪ جو قل شينهن جي نمت ڏنو
ته شينهن جي به مڪتي ٿي پيئي. پوءِ ٻئي روان ۾
چڙهي وئڪنڪ ڏي روانا ٿيا. ساڌو به تيرهيون آدياءَ
جو پاٽ ڪندي مڪتيءَ کي پراپت ٿيو. شري نارائڻ
اڻ چوي ته هي لچمي! اهو گيتا جي تيرهيون آدياءَ جو
پاٽ آهي.

ات شري پگوت گيتا جي تيرهيون آدياءَ جو

* تيرھين اڌياءَ جو موٽر *

شري نارائڻ چوي ٿو ته هي لڳهي! دڪن ديس ۾
هرناما نالي هڪڙو نگر آهي اتي هڪ پابڻ استري
رهندي هئي. ماس ۽ شراب ورتائيندي هئي ۽ ڪڪرم
بڻ ڪندي هئي. هڪڙي ڏينهن هڪڙي ماڻهوءَ سان
ڪڪرم ڪيائين ۽ وري هنڪي چيائين ته فلاڻي جاء
تي مان تو وٽ ايندس ۽ تون به اتي اچ. اهو ماڻهو
انهيءَ جهنگل ۾ ويو ۽ اها استري به اتي ويئي. استري
۾ هڪڙو شينهن آيو. اها استري شينهن کي ڏسي ٻڃي
ويئي. شينهن چيو ته هي استري! مان توکي کائيندس.
ٿڏهن استريءَ چيس ته تون پنهنجي اڳئين جنم جي
ڳالھ ٻڌاء ته تون ڪير هئڻ. ٿڏهن شينهن چيو ته مان
اڳئين جنم ۾ برهمڻ هوس. هڪڙي ڏينهن مايا جي لالچ
ڪري سور صبح جو گهر مان نڪري ٻاهر ويس ۽
رستي ۾ ڏڪو کاڌم، ڏڪي کائيندي ساه نڪري ويو،
جنم ڳٺ ڌرماء وٽ وٺي هلا. ڌرماء حڪم ڏنو ته هن
پاڻيءَ کي وڃي شينهن جو جنم ڏيو. ٿڏهن مونکي هيءَ
دبھ ملي آهي. ڌرماء مونکي حڪم ڏنو ته جيڪي
پاڻي آهن انهن کي ماري تون کائيندو ڪر، جيڪي
سڌو ابشور جا پگت هجن انهن جي ويجهو نه وڃهه.
تنهن ڪري هي استري! مان توکي کائيندس. استري
چئي ان استريءَ کي ماري کائي ويو. ٿڏهن ان استريءَ

سان پرڪاش ڪندو آهي ته ٻڪڙ سڀني دٻن ۾
 پرڪاش تي ويٺو آهي، نيشن هائيءَ کان وٺي ڪٿي
 تائين ساري سنسار ۾ هڪ ئي پيري سڀني جيون کي
 پيدا ڪريان ٿو. اڪه ڇڏ ۾ جيو جي سرور کي پيدا
 ڪريان ٿو. جيڪي به جيو گيان جي اکڻ سان منهنجو
 پرتاپ وڃاري ۽ منهنجي استي ڪري نه شري ڪرڻ
 پڳوان ڏني آهي جو هڪ کن ۾ سارو سنسار پيدا ڪري
 ٿو اهڙو جو ايشور سمرت آهي ۽ اهڙو پررر آهي
 انهيءَ کي منهنجو وارون وارنيسڪار آهي. جيڪو پرش
 مون کي اهڙي رات ڄاڻي ۽ منهنجي استي ڪري
 ٿو انهيءَ جو قل ٻڌ. اهڙو پرش جنم مرڻ جي دڪن کان
 پار ئي پرر پد کي پائي ٿو.

ڌات پوڄ

هي ارجن! جنم، مرڻ ۽ ٻين دڪن کان مڪت اهو
 ٿيندو جيڪو مدش من، وڃن ۽ سرور سان ڪنهن کي
 دڪ ڏئي، سرور سان ڪنهن کي ماري نه، واڻيءَ سان
 ڪنهن کي پرر نه چوي، اهڪار نه ڪري، جيڪڏهن
 ٻيو کيس دڪ نه ڏئي ته ڌوج ڌاري ۽ شانت ڇت رهي.
 اٺ شري پڳوت گيتا شري ڪرڻ ارجن
 سنڀادي ڪيتر، ڪيترگيه وياڳهه يوگه نالي
 تيرھون آڌياڻ پورو ٿيو.

ايمان مڻجي وڃي ٿو ۽ جو انهي پهر پڙيو ڪي ڏيائي
 ٿو سو پاپ ڪرم ڪندو ٿي ڪين. پاپ جو مول ايمان
 آهي. جتي مان آهيان اتي پاپ ناهي. ڪي ڏيان مارڻ
 کان آتما کي پاڻ ۾ پس ٿا ڪي گيان مارڻ کان ۽ ٻيا
 وري ڪرم مارڻ کان ڪي وري منهنجن پڳتن کان
 منهنجي مهيا ٻڌن ٿا ۽ منهنجي مهيا ٻڌي مون ۾ ڀرت
 ڪن ٿا ۽ منهنجو نالو چون ٿا، اهي ڀرڻ منهنجي ڀرڻ
 گت ڪي پائيندا. هي ارڃن! جيڪي وڻ ٿا يا هلندڙ
 جيو پوت پراڻي انت ٿيا آهن انهن سڀني ۾ هڪڙو
 مان ٿي ويا پڪ آهيان ۽ ديه جي ناس ٿيڻ ڪري مان
 ناس نٿو ٿيان، جن اهڙو مونکي ڪري ڄاڻو آهي ۽ سڀني
 ۾ مونکي سمجهيو اٿن، اهي انهيءَ ڪري سڀ جا سڀ
 ڏيندڙ ٿي ٿا رهن ۽ ڪنهن کي نه ڏک ٿا ڏهن سي
 منهنجي اباسي ڀڄي پائيندا. هي ارڃن! جيڪي ڪرم
 ٿين ٿا سي سڀ ديه اندرين ۽ من کان ٿين ٿا. اهي
 سڀ مايا مان پيدا ٿيا آهن. آتما ڪڇ ۾ نٿو ڪري.
 هي جيڪو ڀرت پراڻين جو وستار ڏسجن ٿو اهو سڀ
 هڪ ايشور جو ڪري ڏس. هي ارڃن! جڏهن تون
 اهڙو ٿيندين تڏهن تون ٻرهم کي پائيندين ۽ اهو ٻرهم
 آندو آهي جنهن جي آڌ ۽ انت ڪانهي ۽ نرڳ آهي،
 گڻ کان پري آهي ۽ اباسي آهي. هي ڪتي نندن!
 هڪڙو ٻيو به منهنجو پرتاپ ٻڌ جنهن جي اڳيان ٻيا
 پرتاپ ڪڇ نه آهن. جيڪو سڀني جي مهل اوڀر

ئي سنسار آهت ٿيو آهي، سنسار جي ڪرڻ هاري به
 مايا آهي سو اهي ٿيئي ڳالهائون مايا مان سمجهه. هي
 ارڃن! هي سارو ورتانت مايا جو آهي. هاڻي پرڳهه جو
 جيو آهي تنهنجو ارت ٻڌ. هن پرڳهه ۽ جو پيدا ڪيل
 جو سرڀر نالي جو شهر آهي سو هن سرڀر ۾ دڪه ۽ سڪه
 پوڳڻ وارو جيو آهي. مايا مان ڄا ڏيهه پيدا ٿي آهي ۽
 اندران ۾ ئي ڳڻ آهن انهن سڀني کي پوڳي ٿو. ٺهي
 ڳڻن جي گڏجڻ ڪري جو هن جيو کي رنگ رنگ لڳي ٿو
 تنهن رنگ ڪري روڪجيو وڃي. ڳڻن جي سنگت ڪري
 هي جيو جوڳين ۾ پيو ٿري. هي ارڃن! هاڻي منهنجي
 ڳالهه ٻڌ. مان ڪهڙو آهيان؟ هن مايا ۽ جيو گڏجي
 منهنجي اڳيان ڪهڙو مڙو ٺاهيو آهي سو انهيءَ ڪيل يا
 مڙي جي ڏسڻ وارو مان آهيان. جيو ۽ مايا جي نارڻ
 وارو به مان آهيان. هي ارڃن! اهي ٻئي مڙي ۽ منسڪار
 ڪن ٿا. انهن ٻنهي جو نياڻ ڪرڻ وارو به مان آهيان.
 هن جيو ۽ ڏيهه کان پري آهيان انهيءَ ڪري مون کي
 پرماتما چوڻ ٿا ۽ جيڪو مايا جي دڪه سڪه جي پوڳڻ وارو
 جيو کي ڄاڻي ۽ ڏيهه ۽ اندران جي ڳڻن کي ڄاڻي ۽
 انهيءَ جو ساکيا ڏسڻ وارو جو مون کي ڄاڻي ۽ نيارو سمجهي
 ٿو انهيءَ جي ڄاڻڻ جو ڦل ڇا ٿو پائي سو ٻڌ. هرهر جو
 هن سنسار ۾ جهڻ ۽ مڙو آهي تنهن کان مڪت ٿيندو.
 ڪرم جيو لاءِ ٻڌڻ آهن پر جي سڀ ڪرم ايترو اڀرڻ
 ڪجن ته اهي ٻڌڻ ٿين ٿا. اهڙيءَ طرح جنهن مان

ايمان مڻجي وڃي ٿو ۽ جو انهي پهر پڙيو ڪي ڏيائي
 ٿو سو پاپ ڪرم ڪندو ٿي ڪين. پاپ جو مول ايمان
 آهي. جتي مان آهيان اتي پاپ ناهي. ڪي ڏيان مارڻ
 کان آتما کي پاڻ ۾ پس ٿا ڪي گيان مارڻ کان ۽ ٻيا
 وري ڪرم مارڻ کان ڪي وري منهنجن پڳتن کان
 منهنجي مهما ٻڌن ٿا ۽ منهنجي مهما ٻڌي مون ۾ پرڻت
 ڪن ٿا ۽ منهنجو نالو چوين ٿا، اهي ٻرڻ منهنجي ٻرڻ
 گت ڪي پائيندا. هي ارڃن! جيڪي وڻ ٿڻ يا هلندڙ
 چيو ٿو پراڻي اڻت ٿيا آهن انهن سڀني ۾ هڪڙو
 مان ٿي واپڪ آهيان ۽ ديهه جي ناس ٿيڻ ڪري مان
 ناس نٿو ٿيان، جن اهڙو مونکي ڪري ڄاڻو آهي ۽ سڀني
 ۾ مونکي سمجهيو اٿن، اهي انهيءَ ڪري سڀ ڄا سگه
 ڏيندڙ ٿي ٿا رهن ۽ ڪنهن کي نه دک ٿا ڏين سي
 منهنجي اباسي پڌ کي پائيندا. هي ارڃن! جيڪي ڪرم
 ٿين ٿا سي سڀ ديهه اندرين ۽ من کان ٿين ٿا. اهي
 سڀ مايا مان پيدا ٿيا آهن. آتما ڪڇ نه نٿو ڪري.
 هي جيڪو ڀرت پراڻين جو وستار ڏسين ٿو اهو سڀ
 هڪ ايشور جو ڪري ڏس. هي ارڃن! جڏهن تون
 اهڙو ٿيندين تڏهن تون برهم کي پائيندين ۽ اهو برهم
 آندو آهي جنهن جي آڌ ۽ انت ڪانهي ۽ نرڳ آهي،
 گڻ کان ٻري آهي ۽ اباسي آهي. هي ڪتي نندن!
 هڪڙو ٻيو نه منهنجو برتاب ٻڌ جنهن جي اڳيان ٻيا
 برتاب ڪڇ نه آهن. جيئن سورج سورج جي مهل اوڀر

ٺي سنسار آهت ٿيو آهي، سنسار جي ڪرڻ هاري به
 مايا آهي سو اهي ٺيئي ڳالهيون مايا مان سمجهه. هي
 ارجن! هي سارو ورتانت مايا جو آهي. هاڻي پرک، جو
 جيو آهي تنهنجو اوت ٻڌ. هن پرڪريءَ جو پيدا ڪيل
 جو سربر نالي جو شهر آهي سو هن سربر ۾ دڪ ۽ سڪ
 پوڳڻ وارو جيو آهي. مايا مان ڄا ڏيهه پيدا ٿي آهي ۽
 اندرون ۾ ٺي ڪڻ آهن انهن سيني کي پوڳي ٿو. ٺهي
 ڪڻ جي گڏجڻ ڪري جو هن جيو کي رڻ-رڻ لڳي ٿو
 تنهن رنگ ڪري روڪجيو وڃي. ڪڻ جي سنگت ڪري
 هي جيو جوڳين ۾ پيو ڦري. هي ارجن! هاڻي منهنجي
 ڳالهه ٻڌ. مان ڪهڙو آهيان؟ هن مايا ۽ جيو گڏجي
 منهنجي اڳيان ڪهڙو مڙو ٺاهيو آهي سو انهيءَ ڪيل يا
 مڙي جي ڏسڻ وارو مان آهيان. جيو ۽ مايا جي نارڻ
 وارو به مان آهيان. هي ارجن! اهي ٻئي مونکي نمسڪار
 ڪن ٿا. انهن ٻنهي جو نياڻ ڪرڻ وارو به مان آهيان.
 هن جيو ۽ ڏيهه کان پري آهيان انهيءَ ڪري مون کي
 برمالا چون ٿا ۽ جيڪو مايا جي دڪ سڪ جي پوڳڻ وارو
 جيو کي ڄاڻي ۽ ڏيهه ۽ اندرون جي ڪڻ کي ڄاڻي ۽
 انيءَ جو ساکيا ڏسڻ وارو جو مونکي ڄاڻي ۽ نيارو سمجهي
 ٿو انهيءَ جي ڄاڻڻ جو ڦل ڇا ٿو پائي سو ٻڌ. هرهر جو
 هن سنسار ۾ ڄمڻ ۽ مرن آهي تنهن کان مڪت ٿيندو.
 ڪرم جيو لاءِ ٻڌڻ آهن پر جي سڀ ڪرم ايشور اربڻ
 ڪجن ته اهي ٻڌڻ ٿين ٿا. اهڙيءَ طرح جنهن مان

ايمان مڃي وڃي ٿو ۽ جو انهي ٻيهر ٻيڙيءَ کي ڏيکاري
 ٿو سو پاپ ڪرم ڪندو ئي ڪين. پاپ جو مول ايمان
 آهي. جتي مان آهيان اتي پاپ ناهي. ڪي ڏيان مارڻ
 کان آتما کي پاپ ۾ پس ٿا ڪي ڳيان مارڻ کان ۽ ٻيا
 وري ڪرم مارڻ کان ڪي وري منهنجن پڳتن کان
 منهنجي مهما ٻڌن ٿا ۽ منهنجي مهما ٻڌي مون ۾ ٻيڙي
 ڪن ٿا ۽ منهنجو نالو چيئن ٿا، اهي ٻيڙي منهنجي ٻيڙي
 گت کي پائيندا. هي ارڃن! جيڪي وڻ ٿا يا هلندڙ
 چيو ٿو پراڻي انهي ٿيا آهن انهن سڀني ۾ هڪڙو
 مان ئي واپس آهيان ۽ ديه جي ناس ٿيڻ ڪري مان
 ناس ٿيو ٿيان، جن اهڙو مونکي ڪري ڄاڻو آهي ۽ سڀني
 ۾ مونکي سمجهيو اٿن، اهي انهيءَ ڪري سڀ جا سڀ
 ڏيندڙ ٿي ٿا رهن ۽ ڪنهن کي به ڏک ٿا ڏين سي
 منهنجي اباسي ٻڌ کي پائيندا. هي ارڃن! جيڪي ڪرم
 ٿين ٿا سي سڀ ديه اندر ۾ ۽ من کان ٿين ٿا. اهي
 سڀ مايا مان پيدا ٿيا آهن. آتما ڪڇ ۾ نه ٿو ڪري.
 هي جيڪو پوڻ پراڻين جو وستار ڏسين ٿو اهو سڀ
 هڪ ايشور جو ڪري ڏس. هي ارڃن! جڏهن تون
 اهڙو ٿيندين تڏهن تون ٻيڙي کي پائيندين ۽ اهو ٻيڙي
 آندو آهي جنهن جي آڏو ۽ انت ڪانهي ۽ ٽرڪ آهي،
 ڪٽ ڪان ٻيڙي آهي ۽ اباسي آهي. هي ڪٽي نندن!
 هڪڙو ٻيو به منهنجو پراڻ ٻڌ جنهن جي اڳيان ٻيا
 پراڻ ڪڇ نه آهن. جيئن سورج سور ٿو جي مهل اوڀر

ٽي سنسار آهت ٿيو آهي، سنسار جي ڪرڻ هاري به
 مايا آهي سو اهي ٿيئي ڳالهون مايا مان سمجهه. هي
 ارڃن! هي سارو ورتائت مايا جو آهي. هاڻي پرک، جو
 جيو آهي تنهنجو ارت ٻڌ. هن پرڪوليءَ جو پيدا ڪيل
 جو سربر نالي جو شهر آهي سو هن سربر ۾ دڪ ۽ سڪ
 پوڳڻ وارو جيو آهي. مايا مان جا ديه پيدا ٿي آهي ۽
 اندران ۾ ٽي گڻ آهن انهن سيني کي پوڳي ٿو. ٽهي
 گڻن جي گڏجڻ ڪري جو هن جيو کي رڻ-ڪ-لڳي ٿو
 تنهن رنگ ڪري روڪجي وڃي. گڻن جي سنگت ڪري
 هي جيو جوڙين ۾ پيو ڦري. هي ارڃن! هاڻي منهنجي
 ڳالهه ٻڌ. مان ڪهڙو آهيان؟ هن مايا ۽ جيو گڏجي
 منهنجي اڳيان ڪهڙو مڙو ٺاهيو آهي سو انهيءَ ڪيل يا
 مڙي جي ڏسڻ وارو مان آهيان. جيو ۽ مايا جي ٺارڻ
 وارو به مان آهيان. هي ارڃن! اهي ٻئي مڙنڪي نمسڪار
 ڪن ٿا. انهن ٻنهي جو نياڻ ڪرڻ وارو به مان آهيان.
 هن جيو ۽ ديه کان پري آهيان انهيءَ ڪري مون کي
 پرماتما چون ٿا ۽ جيڪو مايا جي دڪ سڪ جي پوڳڻ وارو
 جيو کي ڄاڻي ۽ ديه ۽ اندرين جي گڻن کي ڄاڻي ۽
 انيءَ جو ساکيا ڏسڻ وارو جو مونکي ڄاڻي ۽ نيارو سمجهي
 نه انهيءَ جي ڄاڻڻ جو ڦل ڇا ٿو پائي سو ٻڌ، هرهر جو
 هن سنسار ۾ ڄمڻ ۽ مړڻ آهي تنهن کان مڪت ٿيندو.
 ڪرم جيو لاءِ ٻڌن آهن پر جي سڀ ڪرم ايشور اربڻ
 ڪجن نه اهي ٻڌن ٿن ٿا. اهڙيءَ طرح جنهن مان

گراسر چوندا آهن ۽ جڏهن وري سنسار کي پيدا ڪندو
 آهيان تڏهن منهنجو نالو اُٿل ڪرنا چوندا آهن ۽ سنسار
 جي اندر ۽ ٻاهر وياپڪ ٿي رهيو آهيان انهيءَ ڪري
 منهنجو نالو ورتو چوندا آهن. سورج آد کان وٺي جيترا
 به نيج وارو پدارت آهن انهن سڀني جي جوت نون
 مونکي سمجه ۽ جيڪو انڌڪار آهي ۽ اڳيان آهي انهن
 کان پري آهيان. هي ارڃن! اهو گه جي ڄاڻ جو،
 گيان آهي انهيءَ گيان ڪري ڄاڻ ۾ اچان ٿو ۽ هٿن
 سان وٺڻ ۾ نٿو اچان ۽ اکين سان ڏسڻ ۾ نٿو اچان ۽
 سڀني جي هردن ۾ آهيان. هي ارڃن! ڪيتر، ڪيتر گه ۽
 گيان گه، جو وستار توکي مون چڱيءَ پرڪار ٻڌايو آهي.
 هي ارڃن! منهنجا پگت مونکي انهيءَ ريت ڄاڻي
 منهنجن. چون ۾ پوت لڳائين ٿا. هي ارڃن! هاڻي
 پرڪرتي ۽ پرڪ جو وستار ٻڌ، پرڪرتي (مايا) ۽ پرڪ (جيرو)
 انهن کي اڏائي سمجه ائين سمجه. ڪار ۽ ڪار ۽ ڪار
 پرڪرتيءَ مان انهن ٿين ٿا. ڪار، (سوار) ۽ ڪار
 (اندرمان) ان ڪري پرڪرتي چڱي ٿي ۽ سڪ دڪ جي
 پوڳ جو ڪار پرڪ چڱي ٿو. هاڻي درشتانست ٻڌ.
 مٽيءَ جو ٿانءُ هڪڙو ڪار آهي. جنهن مٽيءَ مان بڻايو
 ويو سا مٽي ان جو ڪار آهي ۽ جنهن ڪير بڻايو
 تنهنکي ڪرنا چڱي. سو هي ارڃن! هي سنسار جو
 ڪار آهي سو ڪار، به مايا آهي هي سنسار مايا جو
 روپ آهي سنسار جو ڪار مايا ئي آهي. مايا مان

۽ ٻئي ڪنهن جو به نالو نه وٺندا آهن ۽ جيڪو اهڙيءَ
 ريت مونسان ٿئي ۽ اڳاٽو به رهي ۽ سساري ماڻهن
 جي پريت نه ڪري. هي ارجن! هي سڀ ساڌن مون ٿو ڪي
 گيان جي ڪري ڇڏا آهن. انهن ساڌن کان سواءِ ٻيو
 جيڪي ڪري سوا گياني سمجهه. جيئن ڏيئي جو سامان ٿيل،
 ڪپهه، ۽ ٻاهه اهي سڀ گڏ ڪبا ٿڏهن ڏيئو ٻرندو ۽ گهر
 به رکيو هوندو ته اهو سڀ ڏسڻ به ايندو سو گيان هڪڙو
 ڏيئو ٿيو. هي ارجن! ڪي به مان آهيان انهيءَ ڪري
 منهنجو نالو گيان ڪي آهي. جنهنجي ٻڌڻ ڪري جهڻ
 مڙڻ کان پرش ڇڏي ٿو. جيئن امرت پيئڻ ڪري ديه
 اروڳ ٿيندي آهي تيئن منهنجي ڪي روپ گيان ٻڌڻ
 ڪري امر ٿئي ٿو. ڪي اناڊي آهي جنهنجي آڏ
 ڪانهي ۽ سڀ کان پري آهي انهيءَ ڪري انکي ٻار
 برهم چون ٿا. ديه ۽ جيءُ انهيءَ کان پري آهي ۽ اکين،
 هٿن، مٿي، ڪنن ۽ ٻين سڀني انگن به واپاڪ آهي ۽
 سڀني کان پري به آهي، سڀني سان مليل به آهي ۽
 سڀني جي ڪرڻ وارو به آهي وري ٺرڳڻ به آهي ۽
 سڀني گھڻ ڪي ڀوڳي به ٿو. وڻ ٿڻ ۽ هلندڙ جيو پوءِ
 پراڻي انهنجي اندر ۽ ٻاهر به آهي ۽ اهڙو سڀ آهي
 جو ڄاڻو نٿو وڃي انهيءَ ڪري پرميشور ڪي سڀ کان
 پري چون ٿا. هو سڀ به واپاڪ ۽ سڀ کان نيارو به
 آهي. هي ارجن! تون اهو ڪي مونکي سمجهه ڄڏهن
 ساري سنسار ڪي ناس ڪندو آهيان ٿڏهن منهنجو نالو

کانڻ جي لڇا ۽ منڊي ۽ شيءَ کانڻ کان نفرت ڪڏهن
 سڪ ڪڏهن ڏک انهن چئن جي هن ۾ آبادي آهي.
 هاڻي جن ساڌن ڪري منهنجو گيان ٿئي ٿو سڀ ٻڌ
 پهريون ته نرمال رهي، پنهنجي پوڄا ۽ مانا نه ڪرائي
 ڪرو گسائين ٿي نه وهي، من وچن ۽ ڪرم ڪري سڀني
 جو شيوڪ ٿي رهي، پاڪند ڪري پدم آسٺ لاهي نه
 وهي. بگهلي وانگر اکيون ٻوٽي نه وهي چنيس ماڻهو
 سمجهن ته هي ڪو وڏو سنت آهي. اندر واسا کانڻ
 ۽ بهرڻ جي هجيس اهڙو پاڪندي نه هجي، من وچن ۽
 سرور سان ڪنهن کي ڏک نه ڏئي مطلب ته من ۾ ڪنهن
 سان اڙائي نه رکي وائي ۽ سان ڪنهن کي اڙو نه ڇوي
 ۽ سرور سان ڪنهن کي ماري نه ۽ کيس جيڪو ڏک
 ڏئي تنهن سان نه اڙائي نه ڪري بلڪ ڌار ڌاري سڀ
 سان اڙين ٿي هلي ۽ جيڪو منهنجي گيان بڻائڻ وارو
 ڪرو هجي تنهنجي شيرا ڪري، پاڻي ۽ مٽي سان
 پنهنجي ديهه کي ٻوٽو ڪري، من ۽ اندر مان کي ٻوٽو
 کان اداس ڪري ۽ اهڙو ڪار ڪان ٻوٽو رهي، جيڪو
 پاڻي اهي ساڌن ڪري ٿو اهو جرم مرڻ آڌ ڏک کان
 بچت ٿيندو. استري ۽ ٻين ڪتب جي پائين سان
 وه نه رکي، مٽر ۽ شترو کي هڪ سمان ڄاڻي ۽ مون
 سان آند ۾ رهي جيئن پٽورلا استري پنهنجي پٽيءَ
 ي شيرا ۾ رهندي آهي ۽ پراڻي پرش ڏي ٺهاري پندي
 نه آهي جيئن منهنجا ڀڳت منهنجو ئي سمون ڪن ٿا

ياد پڙهون ڪيتا
هي ارجن! اهو نون مونکي چان. مهندي زبان ڪري
ڪيتر ۽ ڪيتر گيه بهي کي چائي ٿو اهو مهندي مت جو
گيان آهي. هاڻي ڪيتر جيڪا ديهه آهي انهيءَ جو
وستار ٻڌ. هن ديهه جو ثابت ڪيترين شين مان نهجي ٿو
جندجو وستار رکيشورن گهڻن پرڪارن سان ڪيو آهي ۽
ويدن ۾ چيو آهي. سرپر ڪيتر ۾ پنجه لت آهن. آকাশ،
يون، اگني، جل ۽ پرتوي. پرتويءَ جو انس هن ديهه
جو ماس آهي، جل جو انس رت آهي. اگنيءَ جو انس
بيت ۾ جنرا اگني آهي، يون جو انس ساهه آهي ۽
آڪاش جو انس پولار آهي اهي پنجه ئي مهاپوت ديھ.
۾ آهن. من، ٻڌ، چپ ۽ اهدگار اهي چارئي انتهڪرن
آهن. پنجه گيان ٺهندرون ۽ پنجه گيان ٺهندرون
اکيون، کن، نڪ، چپ ۽ گل اهي پنجه واري زبان اهي
آهن. هٿ، پير، گدبا لنگ ۽ ڳالهائڻ واري زبان اهي
پنجه گرم ٺهندرون آهن. ٽچا يعني گل سا سيني
اند رتن ۾ وباپڪ آهي ۽ چپ ۾ ٻه گل آهن. سواد وا
مهل گيان گل انس ۽ ڳالهائڻ مهل گرم گل انس اه
ٿيءَ ئي ٺهندرون آهن. پنجن گيان اند رتن جون ور
پنجه وشيون آهن. اکين جي شيءِ روپ (ڏسڻ)،
جي شيءِ بوءِ ونڻ، ڪن جي شيءِ آواز ٻڌڻ،
جي شيءِ ڪٽو منو سواد چڪڻ، کل جي شيءِ ٺٽ
سڃاڻڻ. انهن مان ئي سارو سدسار ٺهيو آهي. هن
روبي سور جي جيڪا آبادي آهي سا ٻڌ، چڱي

ادبائ ٽيڙهون

(ڪيٽر، ڪيٽرگهه، وياڳهه، يوگه)

ارجن شري ڪرشن پيگهون ڪي چوڻ لڳو ته هي
 رڳو! پر ڪرني چاڪي ٿا
 چوڻ ۽ پر ڪه چاڪي ٿا چوڻ؟
 ڪيٽر چاڪي ٿا چوڻ ۽ ڪيٽرگهه
 چاڪي ٿا چوڻ ۽ گيان چاڪي
 ٿا چوڻ ۽ گهه چاڪي ٿا
 چوڻ؟ هي سوامي! ڪرڻا
 ڪري انهن سوالن جا جواب
 ٻڌايو. شري ڪرشن پيگهون
 ارجن جا پير پريا سوال
 ٻڌي خوشيءَ مان چوڻ لڳو ته هي
 ماڻهوءَ جي ديهه آهي تنهنڪي ڪيٽر چوڻ ٿا. ڪيٽر چو
 ڪيٽر چوڻ؟ جو هي جيئو جڏهن چوراسي لک جوڻيون ٻوڙي
 ش ديهه ۾ اچي ٿو تڏهن چيئن ٿئي ٿو. گهڙو چيئن؟
 اما ڪي سڃاڻي ٿو، هن ديهه کي پاڻي چڱا ۽ مندا
 ۾ ڪري ٿو ۽ پاپ پڇ جو ڦل پاڻي ٿو. ماڻهوءَ کان
 ٻين ديهه ڌارن کي نڪو پاپ آهي نڪو پڇ آهي.
 ديهه کي پاپ پڇ ٿئي ٿو. ڪيٽرگهه نه انهيءَ کي
 دن جيڪو سرور روپي ڪيٽر کي ڄاڻو وارو هجي.

ڪا اڃا آهي. برهمڻ ساڳي ڳالهه ڪري ٻڌايس. شري
 نارائڻ چوڻ لڳس ته هي برهمڻ! انهنڪي ڳيٽا جي
 ٻارهن اڌاء جو پاٽ ڪري ٻڌاء ته انهن ٻنهي جو اڌار
 ٿيندو. تڏهن برهمڻ شري نارائڻ جي آستتي ڪئي.
 شري نارائڻ وري وٽڪنٽ ڏي روانو ٿيو ۽ برهمڻ دٻويءَ
 جي مدد ۾ اچي دٻويءَ جي آستتي ڪئي. دٻويءَ
 ٻرسن ٿي درشن ڏنس. برهمڻ چيو ته هي جڳت جڳتي!
 شري نارائڻ هيءَ آڳيا ڏني آهي. تڏهن دٻويءَ چيس
 ته هي برهمڻ! تون هنن ٻنهي کي پاٽ ٻڌاء ته جڏن
 هنن جو اڌار ٿئي. تڏهن برهمڻ لمپٽ ۽ ڪڇريءَ کي
 وهاري ڳيٽا جي ٻارهن اڌاء جو پاٽ ٻڌايو. ٻڌڻ
 سان ٻنهي جي ديهه ڇڏي ۽ دٻوٿائن جي ديهه پائي پئي
 وٽڪنٽ ڏانهن روانا ٿيا. دٻوي ڏسي ٻرسن ٿي. برهمڻ
 کي چيائين ته هي برهمڻ! اڄ کان وٺي منهنجو نالو
 وٽڪنٽ دٻوي ٿيو هن پاٽ کي ٻڌي اهڙا پاٽي به ڪت
 ٿي ويا آهن ۽ هن شهر جو راج مون توکي ڏنو. ايترو
 چئي دٻوي انترڌيان ٿي ويئي ۽ برهمڻ پنهنجي گهر
 هليو ويو. سڪانند راجا کي گهر ۾ ڪا سستان ڪانه هئي
 تنهن ان برهمڻ کي گهرائي راجائي ڏيئي پاٽ جهنگل ۾
 لپ ڪرڻ لاءِ هليو ويو ۽ برهمڻ بي اٽڪي ٿي راج
 ڪرڻ لڳو. شري نارائڻ چوڻ لڳو ته هي ڳيٽا! اهو ڳيٽا
 جي ٻارهن اڌاء جو مهاڻو آهي.
 اٽ شري پڳوٺ ڳيٽا جي ٻارهن اڌاء جو
 مهاڻو پورو ٿيو.

* ٻارھين اڌياڻ جو مواتر *

شري نارائڻ چوڻ لڳو ته هي لڳهي ! دکن ديس ۾ هڪڙو سڪاند نالي راجا رهندو هو. انهيءَ جي شهر ۾ لمهت نالي ماڻهو رهندو هو. انجي هڪڙي ڪڇريءَ سان سنگت هئي. اهي ٻئي جڻا ديوئيءَ جي مندر ۾ وڃي شراب پيئن، ماس کائين ۽ پوڻ پوڻ ڪو ڪڍي پڇين ته هي ڇا ٿا ڪريو ته ان کي چون ته اسين ديوئيءَ جي پوڄا ٿا ڪريون. انهيءَ مندر ۾ هڪڙو ارهمن رهندو هو، جو ديوئيءَ جي پوڄا ڪندو هو. هڪڙي ڏينهن ارهمن ديوئيءَ جي آستتي ڪئي ۽ ديوئي ٻرسن ٿي، چوڻ لڳس ته هي ارهمن ! جيڪي گهرڻا هجيئي سو گهر، ارهمن چيو ته سکر، ڌن ۽ ستنان ڏي. ديوئيءَ چيو توکي، سکر، ڌن ۽ ستنان ڏيندس پر اول هنن ٻنهي جي مڪئيءَ جو اپاءُ ڪر. تڏهن ارهمن نمسڪار ڪري پنهنجي گروءَ وٽ آيو ۽ اچي چيائين ته هي گرو! مون ديوئيءَ جي آستتي ڪئي. ديوئي ٻرسن ٿي سکر، ڌن ۽ ستنان ڏني آهي پر چيو اٿس ته اول هنن ٻنهي جو اڌار ڪر. تڏهن گروءَ چيس ته هي ارهمن ! هل ته شري نارائڻ کان پڇون. تڏهن شري نارائڻ ٻرسن ٿيس ۽ اکاش مان آواز آيس ته هي ارهمن ! سمرو ڪر. تڏهن وري سمرو ڪرڻ لڳو. شري نارائڻ گرڙ ٿي سوار ٿي وٺس آيو ۽ چوڻ لڳس ته هي ارهمن ! تنهنجي ڪهڙي

مان لوڪ مڻي نٿو ٿئي، جو لوڪن کان مڻي نٿو ٿئي؛
 جو مڻي، ڪروڙ، سڌ، پوءِ چنتا کان آڃو آهي سو
 مون کي پيارو آهي. جو اڃا رهند آهي، پوءِ آهي،
 ساوڌان آهي، چنتا بنا آهي، سڀ سڌڪل جهن
 ٺاهه ڪيا آهن سو منهنجو پگت آهي ۽ اهو مون کي
 پيارو آهي. جو هرڪ نٿو ڪري، جو دويش نٿو ڌاري، جو
 چننا نٿو ڪري، جو اميدون نٿو اڏي، جو پاڻ ٻرو ٺاهي ٿو
 سو پگتيءَ سان پورو ٿو ٺهي پيارو آهي. شترو مٿو، مان
 اڃان، ٿڌ ٿو ٿي، سڌ ٿو ٿي، هر هڪ سمان پاڻ رکي ٿو، جهن
 سنگ ڇڏيو آهي، جو ننڍا ۽ سارا وقت ساڳيءَ ريت
 رهي ٿو، جو سڀ ئي راضي رهي ٿو، جو اسٽر چٽ وارو
 آهي، اهڙو مٺي پگت ٺهي پيارو آهي. اهي پوءِ اهرت
 روني گيان جي ڪري مون ۾ ٿي ٿي سڌا سان ٻالن
 ڪن ٿا هي منهنجا پيارا پگت آهن.

ڦاٽ پوڄ

من کي ٺهر ٻوڙي سڀني ڪرمن جي ڦل جو ٺاهه
 ٺاهه جي ڪري جلدي ٺاهي پراپت ٿي ٿي.
 منهنجي من منهنجي چيل اُڀرڻ تي هلت ڪن ٿا اهي
 منهنجي منهنجي پيارا آهن.

سڳوت گيتا شري ڪرشن آرجن

ٻي پگتي ٻوڙي ٺاهي ٻارون

آڏيا ٻوڙي ٺاهي.

اڀاسا ڪن ٿا ۽ مون ۾ چٽ رکن ٿا، اهڙن کي مرنجو روپي سنسار ساگر مان آڻ جهٽ ٿاري وٺان ٿو. پنهنجو من مون ۾ لڳاءُ پنهنجي ٻڌي مون ۾ ڌار نه هن جنم کان پوءِ شڪ ٿي ڪونهي ته مون کي پراپت ڪڍين. جي ٿون مون ۾ پنهنجو چٽ اسٽر ٿڌو رکي سگهين ته هي ڏندجي! اڀاس ٻوڙ سان مون کي پراپت ڪرڻ جي لڳا رڪه. اهڙي اڀاس ڪرڻ جي نه سمجهي ته سارن نه سڀ ڪرم مون ۾ اڀڻ ڪر ۽ منهنجي نمت ڪرم ڪڍين ته نه ٿون مون کي پائيندين. جي منهنجي نمت ڪرم ڪرڻ جيتري پڻ ٿو کي شڪتي نه هجي ته منهنجي شرط وٺي جتن ڪري سڀني ڪرم جو ڦل ٿياڳ ڪر. اڀاس مارڳ (يعني چٽ جي ورتي ۽ کي روڪڻ جي ساڌنا) کان گيان مارڳ (يعني سڻ، مڃڻ وغيره) بهتر آهي. گيان مارڳ کان ڌيان مارڳ (يعني اڀاسا) وڌيڪ آهي ۽ ڌيان مارڳ کان ڪرم ڦل ٿياڳ چڱو آهي ڇو جو انهيءَ ٿياڳ کان پوءِ نمت ٿي شانتِي ملي ٿي. جو ڪنهن به پراڻي ۽ سان دويش ٿڌو رکي، سڀني جو هٿ، ديالو، مهتا بنا، اهڳار رهت، سڪه ڊڪه ۾ هڪ سمان، ڪمياوان، سدا سنڌوشي، يوگه ۾ رتل، اندرين کي روڪي، دري نشڇو رکي، مون کي پنهنجو من ۽ ٻڌي اڀڻ ڪري ٿو، اهڙو منهنجو پڳت مون کي پيارو آهي. جنهن

آڏياڻ ٻارھون

(پڳتي يوگ)

ارجن شري ڪرشن پگوران کي چوڻ لڳو ته هي

پريو! هڪڙا پگت: منهنجو

سرگڻ روپ جو ڌيان ڌري

منهنجي آپاسنا ڪن ٿا ۽

پيا منهنجي آپاسي گپت

(نرگڻ) سروپ جو ڌيان

ڌارين ٿا، انهن پنهي مان

ڪهڙا يوگي سرپشت چڱن

ٿا؟ شري ڪرشن چوڻ لڳو

ته هي ارجن! نه ڌيان

ڌري، مون ۾ من لڳائڻ جي شردا سان منهنجي آپاسنا

ڪن ٿا تن کي آڻ سرپشت يوگي سمجهان ٿو. سڀ

اندريون وس ۾ آڻي، هر هنڌ سمان پاڻ رکي جي امر،

الڪ، اڇل، اگم، گپت سرووڀاڀي ۽ سنان سروپ جي

آپاسنا ڪن ٿا، جي سڀني پراڻين جي ڀلي ۾ رڻل دهن

ٿا، سي ٻڌ مونکي پراپت ڪن ٿا. جن جو چت الڪ

(نرگڻ) ۾ لڳل آهي تن کي وڌيڪ ڪشت ٿئي ٿو.

ديھ ڌاريءَ کي الڪ جي گت پراپت ڪرڻ ڏکي آهي.

پر ڀارت! جي من مون ۾ رڻل رهي، سڀ ڪر ۾ مونکي

ارڻ ڪري هڪ چتر ٿي، منهنجو ڌيان ڌاري، منهنجي

هي پت ! تون مونکي هڪڙوئي سپتر آهين. تڏهن پت
 چيو ته هي پتا تون ڪنهن کي ٿو ڇوڻ. مان ته ڪيترا
 ڀيرا تنهنجو پت ۽ ڪيترائي ڀيرا تنهنجو پيءُ ٿيو آهيان.
 هي پوص تڏن آهي جڏهن مون ڪسي مارو ۽ گيتا جي
 پاٽ ٻڌڻ ڪري منهنجي مڪتي ٿي آهي. هي پتا !
 تون ڪا به چيڻ نه ڪر. هاڻي مان نارائڻ جي درشن
 ڪرڻ جو پياسي ٿيو آهيان. جڏهن مان نارائڻ جو درشن
 ڪندس تڏهن توهان جي ڪل جو آڌار ٿيندو ۽ ايڪيه
 ڪل توهان جا ٿيندا. تڏهن راجا چيو ته چڱو ڀلا وڃ.
 تڏهن روان ٻه چڙهي وٽڪن ڏي ويو ۽ انهي برهمڻ
 کان راجا يارهين آڌياءَ جو پاٽ سکيو ۽ من ۾ چيائين ته
 هاڻي پت يا ڏي نه ڪانهي. پوءِ راجا سڀ ٿيا
 ڪري گيتا جو پاٽ ڪرڻ لڳو ۽ نلسيءَ ۾ پاڻي وجهڻ
 لڳو. ساڌو ۽ برهمڻ ويندا رهيا ۽ راجا به ٻرم پد کي
 پراپت ٿيو. شري نارائڻ چوي ٿو ته هي لڳمي ! اهو
 گيتا جي يارهين آڌياءَ جو مهاتم آهي.

ات شري پڳوص گيتا جي يارهين آڌياءَ جو
 مهاتم پورو ٿيو.

ٻاٻي ٺرڪ ۾ ويندا آهن. هڪڙو نه ڪڏهن ڪي
 چور ٿرندو هجي يا مارندو هجي ۽ نه ڇڏائي نه ٻاٻي
 آهي. ٻيو جيڪو روئي هجي نه ڪوئي ان جو وارو
 ڪونه هجي، انهيءَ حالت ۾ جيڪو ان جي سڀا نه
 ڪري سو ٻاٻي آهي. ٽيون ڪڏهن ماڻهو ۽ ڪي پوت
 لڳل هجي ۽ ڪوئي ڪڏندڙ هجي پر ٿور ڪڍي نه اهو
 به ٻاٻي آهي. انهن ٽنهي پرڪارن جا ٻاٻي ٺرڪ ۾ ويندا
 آهن ۽ جيڪي سڀي جيون ئي دبا ڪن ٿا انهن ڪي
 اشو ميد بگه جو ڦل ملي ٿو. هي ڪيتي ڪندڙ ارهمن!
 منهنجي سراپ ڪري ٿون مري ڪري پوت ٿيندين.
 انهيءَ ريت پوت جڏهن پنهنجي ڳالهه ڪري پس ڪئي
 تڏهن ارهمن چيو ته هي راجا! ڇا ٿو ڇو ان؟ تڏهن راجا
 چيو ته هن جو اڏار ڪر ۽ منهنجي پٽ کي جيئار. تڏهن
 ارهمن ٻارھين آڙيا جو پاٽ ڪرڻ لڳو. پاٽ پورو
 ڪري پوت تي پاٽ جو پاڻي اڃا وڌائين ته انهيءَ مهل
 ئي پوت جي ديهه ڇڏي ۽ دهر ٿا جي ديهه ورتائين.
 جيڪي اڳي جيو کاڌا ڇڏائين انهن جو به اڏار ٿيو ۽ راجا
 جو پٽ به اٿيو پر سانورو سروي ڇتر ڇڏي روپ ڌاري
 اٿيو. تڏهن انهيءَ پوت چيو ته هي راجا! ٿون پنهنجو
 پٽ وٺ. جڏهن راجا پٽ سان ملڻ لڳو تڏهن پٽس چيو
 ته هي راجا! جنهن ڪل ۾ هڪڙو گيان هجي تنهن
 جي ڪيترن ئي ڪلن جو اڏار ٿئي ٿو. هي راجا! ٿون
 پاڻ گيان آهين. تڏهن راجا سو ۽ ٻيو ٻيو ڇڏي ڇڏي

* يارهين اڌياڻ جو مهاٽم *

شري نارائڻ چوي ٿو ته هي لڇمي! تنگ پدرا نالي هڪڙو شهر هو انهيءَ ۾ راجا سڪانند رهندو هو ۽ اهو شري نارائڻ ۽ لڇميءَ جي پوڄا ڪندو هو. هڪڙي ڏينهن ڏهه ٻارنهن ساڌو شهر ۾ آيا ۽ اچي راجا وٽ رهيا. راجا پريات واپي انهن جي درشن لاءِ ويو سندس پٽ به ساڻس هو. انهيءَ جاءِ ۾ هڪڙو پوٺ رهندو هو تنهن پوٺ راجا جي پٽ کي ماري وڌو. نوڪرن وڃي راجا کي چيو ته هي راجا! تنهنجي پٽ کي پوٺ ماري وڌو آهي. برهمڻ چيو ته راجا! هل ته هلي ڏسون، اتي برهمڻ اچي چيو ته هي پوٺ! تون هن چوڪري تي ڪرپا ڪر ته هي چوڪرو اُٿي ۽ مان توکي يارهين اڌياڻ جو پاٽ ٻڌايان ٿو جنهن جي ٻڌڻ سان تنهنجي به مڪتي ٿيندي، هيترا چيو اڳي ماريا اٿيئي، انهنجي به مڪتي ٿيندي ۽ تون پنهنجي به ڳالهه ٻڌاء ته پوٺ ڇاڪاڻ ٿيو آهين. تڏهن پوٺ چيو ته مان اڳئين جنم ۾ برهمڻ هوس ۽ ڪيتيءَ جو ڪم ڪندو هوس اتي هڪڙو روڳي برهمڻ هئي ۽ ۾ اچي ڪري پيو ۽ سندس بت مان رت وهڻ لڳو ۽ سرڻ سندس بت مان ماس ٻڙي ويٺي کاڌو ۽ مون ويٺي ڏٺو. ايتري ۾ هڪڙو برهمڻ آئي آيو جنهن ڏٺو ۽ انهيءَ ڏسي چيو ته اڙي ڪيتي ڪندڙ برهمڻ! تون ٻائي آهين. تڻ ڀوڪارن جا

مالها پيل آهي. هڪ هٿ ۾ جڙائو ڪمان، ٻئي هٿ ۾
 سڱ ۽ سدڙشن ڇڪڻ، ٽئين هٿ ۾ رت جي گهوڙن
 جي واڳ ۽ چوٿين هٿ ۾ ڇهيوڪ آڻو. هي وشو روپ
 هزار ٻانهن وارا! هاڻي مون کي ساڳيو ڇتر ڀڄي روپ
 ڏيکاريو. ارڃن جي ويٺي ٻڏي شري ڪرشن ڀڳوان
 چوڻ لڳو ته هي ارڃن! وشو روپ مون توکي ڀڙسن ٿي
 ڪري ڏيکاريو آهي. ڪهڙو آهي سڀ کان پري آهي
 جنهن جو انت ڪونهي سو اهڙو ڀرم سروب ايشور جو
 تو ڏٺو آهي سو چار ويد جيڪو پڙهي ٿنهن کي به ڏسڻ
 ڪنن آهي. يڳهه ڪري توڙي ٻاٺ ڪري، ٿيڻن ڄا-
 درشن ڪري، ٽپسيا ڪري، دان ڪري، ڀڄ ڪري نه
 به هي درشن ڪرڻ ڪنن آهي. هي ارڃن! توکانسواءِ
 ڪنهن ٻئي هن منهنجي روپ کي نه ڏٺو آهي. هي
 ارڃن! تون پڻ ڇڏي نريءَ ٿي، منهنجو ڀرتوان ٿي ۽
 من جي ڀرت مون ۾ رک. بس هاڻي منهنجو اڳيون
 سروب ڏس. سڄي چيو ته هي راجا ڌرلراشترا شري
 ڪرشن ڀڳوان ارڃن کي ائين چئي ساڳيو ڇتر ڀڄي روپ
 ڏيکاريو. اهو روپ ارڃن ڏسي ڏاڍو ڀڙسن ٿي-و ۽ چوڻ
 لڳو ته هي جناڙن! مان هاڻي ڏاڍو سائنٽ ۾ آيو آهيان.
 شري ڪرشن ڀڳوان چوڻ لڳو ته هي ارڃن! هي جيڪو
 سروب تو ڏٺو آهي سو ڏسڻ ڏاڍو ڪنن آهي. اهو
 منهنجو روپ ڏسڻ ديوتائن کي به ڪنن آهي. هن
 روپ کي ڏسڻ لاءِ ديوتائون به اڃا ڪندا آهن سو اهو

کڻدي کڻدي اوکيا ڪئي آهي ۽ لوهان سان گڏ
هڪڙي ئي هٿ ٿي سهڻو آهيان، لوهان سان گڏ
هڪ ئي آسٽا ٿي ويندو آهيان، هي ڪرپانڌان! اها
سڀهجي اوکيا ڪميا ڪريو. هي ٻريو! لوهانجي مهما ٻي
ٻار آهي! ٻريو ۽ لکڻ کان ٻري آهي. هي ٻريو! استاور
جهڪي هڪ هٿ بيمل آهن جيئن ل (وڻ ٿي، ٻهڙ) آڏ
۽ جهڪ جهڪي هلن ٿا ٿن سڀني جا سرامي آهيو ۽
سڀني جا ٻر ٻر ڪريو. لوهان جي سمان ٻيو ڪونهي.
انهيءَ ڪري لوهان ٻي ايشور آهيو. لوهان ڪي هن
دٻي جي ڪري اڻٽانڪ نمسڪار آهي. هي ايشور!
هائي لوهان مون ٿي ڪرپا ڪريو. جيئن پتا پٽ
جو، هٿ هٿ جو اڀاڙ ڪميا ڪندو آهي ۽
جيئن پٽ ورت استريءَ جو اڀاڙ پٽي ڪميا
ڪندو آهي تيئن منهنجا به سڀ اڀاڙ ڪميا
ڪريو.

هي ٻريو! اهڙو لوهان جو روپ مون ڪڏهن ڪونه
ڏٺو هو سو انهيءَ روپ کي ڏسي هي ٻريو! مان ڪنهي
وڻو آهيان سو هي ڪرپالو! هي دٻو جا دٻو! هائي
ڪرپا ڪريو لـ مون کي اڳيون ساڳيو روپ ڏيکاريو.
لوهان جو روپ ڏاڍو سندر آهي ۽ مٿي ٿي مڪت
رکيو آهي ۽ ڪنن ۾ ڪڍيل ٻيا آهن ۽ سندر گهنگهرون
ٻيڙن ۾ ٻيا آهن، بيتامير پيل آهي، گلي ۾ مڙجن جي

ٺوهان ڪهڙا آهيو؟ هن سنسار جي آئينت ڪرڻ وارو
 جو برهما آهي تنهن جا به ٺوهان ايشور آهيو ۽ سدائين
 آئند روپ آهيو ۽ سڀني ديوتائن کان اڳي آهيو ۽ ايشور،
 آهيو. سڀ ديوتائون ۽ سنسار ٺوهان جو ئي رچيل آهي
 ۽ ٺوهان جي ديهه ۾ آهي. انهيءَ ڪري ٺوهان جهڙو
 جا سوامي آهيو، اباسي آهيو، ديهه کان پري آهيو،
 پري پورن آهيو، ويدن جي ڄاڻڪ وارا آهيو. ٺوهانجو
 ڌام جيڪو گهر آهي ۽ نيچو آهي اهو سڀ کان پري
 آهي انهيءَ ڪري ٻرم ڌام آهيو. هي ٻريو! ويوت
 روپ به ٺوهان آهيو. وايو، ڀر، اگني، ورت، چندرما،
 بوجاڀتي ۽ وڏا پتامه آهيو. هي ٻريو! ٺوهانجي هڪ
 هڪ روپ کي منهنجو وارون وار نمسڪار آهي. هي
 ٻريو! ٺوهان کي سڀني پاسن کان نمسڪار آهي ٺوهان
 جي ٻل واري ۽ پراڪرم جو ڪوئي انت ڪونهي سڀني
 جي ۽ اندر ۽ ٻاهر ٺوهان آهيو. هي سوامي! مون ٺوهان
 کي پنهنجو متر ڄاڻين گهٽ وڌ ڳالهايو اٿم سو ڇا چيو
 اٿم؟ هي ڪرشن! منهنجو رت وٺي اچ. هي جادو!
 منهنجو هي ڪم ڪر. هي متر! منهنجي هيءَ نه هيءَ
 شهوا ڪر، انهيءَ کان وٺي جيڪي مون گهٽ وڌ ٺوهان
 کي ڳالهايو آهي سو مون ئي ديا پالي ڪميا ڪريو. هي
 ٻريو! مون ٺوهان کي ڪونه سڃاڻو هر ٺوهان اهڙا ڪي
 مهان (وڏا) آهيو. مون اوهانجيءَ مهما کي نه ڄاڻو هو
 ۽ اڻ ڄاڻ هوس. هي ٻريو! جيڪا مون ٺوهان جي

ڏسان ٿو جو هڪڙي پيانڪ روپ سان ساري سنسار
 کي ڀري ڇڏيو اٿو. هي ديون جا ديوا! توهان کي منهنجي
 نمسڪار آهي. هي سوامي! هاڻي بس ڪريو. هاڻي
 مان پرسن ٿيس. هي ڀيرو! توهانجو انت مون ڏنو ٿي،
 سو توهان جو انت مان پاڻي نٿو سگهان. توهانجو انت
 ۽ آڌ هجي ته ڏسجي پر توهان بي انت آهيو. ارجن
 جا وچن ٻڌي شري ڪرشن پگهران ڇوڻا لڳو ته هي
 ارجن! لوڪن جو ڪال مان ئي آهيان. هي جو مون
 وڏو روپ رکيو آهي سو انهن جي ناس ڪرڻ لاءِ رکيو
 آهي جيڪي دڙوڏن جا ٻڙا آهن تن سڀني کي مون
 اڳ ئي ناس ڪيو آهي. تنون فقط نالي مائو اٿي جنگ
 ڪر ۽ هنن شترن کي ماري ڏري ۽ جو راڄ ڪر. هي
 ارجن! جيڪو ڪٿي به انهن سان دشمن کي ماري ٿو اهو
 راڄ کي برايت ڪري ٿو. هي ارجن! ٻڙا ته مون اڳيئي
 ماري ڇڏيا آهن. تنون فقط نالي مائو ماريدين ته لوڪ
 چوندن ته هي سڀ ٻڙا ارجن ماري. هي ارجن! هي ٻڙا
 ڪهڙا آهن؟ ٻهرن دڙوڻا چاره ڪهڙو آهي جيئري به
 تنون شاستر وڌيا سڳيو آهين تنهن به دڙوڻا چاره وڏو
 آهي ۽ سراپ ڪري به وڌيڪ آهي. اهڙو ته دڙوڻا چاره
 آهي ۽ وري پيشم ڪهڙو آهي؟ جنهن کي پنهنجي پتا
 سائنڊ جو ور مليل آهي ته هي پتر! جڏهن پنهنجي
 اڇا ٿيندي ٿڏهن تنون مرندين. اهڙو اڇا چاري پيشم
 آهي. جڏهن ته ڪهڙو آهي؟ جنهن جو پتا ڪرڪيتر به

روپ کي ڏسي اُنڪ لوڪ ڪٿي ويا آهن ۽ مان ۽
 ڪٿان ٿو. وري اوهان ڪهڙا آهيو؟ آڪاش سان وري
 لڳا آهيو. نوري نوري ٿڪر ۾ ڪٿي سورج پوکاش
 پيا ڪن، اُنڪ اوهانجا رنگ آهن ۽ اُنڪ اوهانجا نيترون
 آهن جن ۾ بول ۽ وقت جهڙي اڪي ڏسڻ ۾ اچي ٿي.
 هي ٻريو! اهڙو پياڙڪ روپ ڏسي منهنجي آتما ڪٿي
 ويئي آهي ۽ مان ڏيرج ۾ ڪري ٿو سگهان. هي ٻڪرو!
 اس مان هاڻي شوش ٿيس. هي دين دبال! بول ۽ هي
 وقت جهڙي اوهانجي مدھن ۾ ڏاڙهي ٿو ڏسان. هاڻي
 مون کان دشائون به پلجي وينون آهن ۽ مون کي اها به
 سڏ ٿي پوي ۽ پورب، پشچر، اُتر ۽ ڏکڻ ڪيڏانهن
 آهن ۽ شانت به نٿي اچي. هي جڳت جا ڪرنا! هي
 جڳت جا آسرا هاڻي اس ڪريو. مان اهو اوهان جو
 روپ ڏسي پوس ٿو آهيان. هيءَ ڏورائتر جي پٿرن جي
 جا سينا آهي تنهن ۾ مکيه ٻڌا آهن اهي سڀ اوهانجي
 مهاگنيءَ ۾ ٻڌا ڏسان ٿو. اُنڪ ٻڌن جا سر انهيءَ
 اوهانجي ڏندن جي وچ ۾ اُنڪيل ٿو ڏسان. جيئن ندين جو
 پاڻي ڏاڍي زور سان سمنڊ ۾ اچي ٻڌندو آهي تيئن هي
 سڀ ٻڌا اوهان جي مدھن جي اڪي ۾ ٿا اچي ٻڌن
 ۽ انهن جا پراڻ ٺڪري ٿا وڃن. مهاگنيءَ سان ٻريو
 جو اوهان جو مدھن آهي تنهن مدھن سان ئي هن سنسار
 جي اُتھ ڪراو ٿا ۽ اوهان جي ٽيجه سان سنسار جو
 پيو ٿو. هي چوئي سروب! اهڙو اوهان جو مدھو

وڏي ٻاھ ٻرندي آھي ۽ جيئن لکين سورج ڀرڪاش
 ڪندا آھن تھڙي ريت تمام بي انت توهانجو ئيچھ آھي
 ۽ توهان آباسي آھيو ۽ سڀ کان پري آھيو ۽ توهان
 ڄاڻي ڄاڻھار آھيو ۽ انيڪ ڀرڪارن جي ڄا رچنا آھي
 تھن ۾ پري پورن آھيو ۽ آڌ کان آھيو. ڌرم جي پالنا
 ڪرڻ وارا آھيو، اصل آھيو، توهانجي ڀل جو ڪرڻي
 آنت ڪونھي. توهانجا انيڪ نالا آھن، انيڪ سرٻار آھن،
 انيڪ اکيون آھن، انيڪ منھن آھن جن ۾ آئينت آھي
 ڀرڪاش ٿو ڏسان انھيءَ پنھنجي ئيچھ ڪري ساري وشو
 کي ڀرڪاش ٿا ڪري، آڪاش، ڌرتي ۽ پاتال ۾
 توهانجو ھڪڙو ئي روپ آھي. انھيءَ توهانجي روپ
 کي ڏسي ٿيئي لوڪ ڪنھي ويا آھن ۽ ڪروڙين ڪر
 توهان ۾ اچي پون ٿا ۽ ڪروڙين ديوتاؤن توهان جي
 اڳيان ھٿ ٻڌي استتي پيا ڪن ۽ پيا ڪنن ۽ ڪروڙين
 رکيشور، ميسور، ست ساذڪ توهان کان ڪنن پيا ۽
 توهان کان آشيرواد پيا گھرن توهان جي جٽ پيا ٻولائين
 ڪئين توهانجي استتي ڪري توهان ئي گلن جي ورڪا
 پيا ڪن. توهان جي ھن روپ کان سڀ لوڪ ڪنن
 ٿا. لوڪن کي ميسور پيا چون تہ ڪنھن، ايشور ٻر
 ديوار آھي. انيڪ شوجي ٿو ڏسان، انيڪ سادو ٿو ڏسان،
 توهانجي روپ کي ڏسي اچرج ۾ پيا پون. انيڪ ٻانھون
 جن ۾ اٿاھ ڀل ٿو ڏسان، انيڪ ڀير، انيڪ ببت، انيڪ
 منھن جن ۾ مھايانڪ ڏاڙھيون ٿو ڏسان. انھيءَ توهانجي

آڏيائ يارهون

(وشو روپ درشن يوگ)

ارجن شري ڪرشن پڳوان کي ٿو چوي ته هي پريو!

توهان پنهنجو ڳجهو پرتاپ
بڌايو سو توهان جي ڪرپا
سان منهنجو موھ ناس ٿي
وڃي آهي. سنسار جو انهن
ٿيڻ ۽ ناس ٿيڻ مون ڇڳيءَ
رست ٻڌو آهي. هي ابھاسي
پرک! توهانجي آتما جي مھما
به مون ٻڌي آهي. هي پريو!

هي پيشوتم! توهان جي ابھاسي آتما سان منهنجي پريو
آهي سو توهان منهنجي ويٽي ٻڌو. پنهنجي ابھاسي
آتما جو درشن ڪرايو. ارجن جي ويٽي ٻڌي شري
ڪرشن پڳوان خوشيءَ ۾ اچي ڪري چوڻ لڳو ته هي
ارجن! تون منهنجو روپ ڏس، انيڪ پرڪارن جا روپ
۽ سورج ۽ ڪٽين اُشروني ڪمار ۽ ڪٽين هوائون مطلب
ته سارو سنسار گڏ ڏس ۽ منهنجي ديهه ۾ استاور جنگهه
جن جي ڏسڻ جي توکي اڀلاشا هجي اهي به ڏس. هي
ارجن! انهن اکين سان ته ڪين ڏسي سگهندين. انهيءَ
ڪري توکي ڳجهيون ڳيان جون اکيون ڏيان ته تون انهن

رستي ۾ ڇهون ۾ سوچي ۽ جو روشن ڪندا هون
 لهندڙي مٿان لنگوٺ ڪري اچي مان ڪارو رنگ ٿي
 پوءِ آڪاش تان هيٺ ڪري پيا سين.
 ٿڌن هن ڇيو نه منهنجو ڪاري رنگ مان اهو رنگ
 ٿي ۽ تون به انهيءَ ديه کان پئين اڇڙو ڪو اپاءَ ڪر.
 ٿڌن ڪمليءَ ۾ ڇيو نه گيتا جي ڏهين آڌاءِ جو ڪو
 ٻاٽ ڪري ان جو ڦل ڏي نه مڪتي ليمدي. پوءِ پيو
 ڪڙي ارغمن ڪي ويٺي ڪئي. تهن ارغمن سان
 ڪري سالڪرام جي شيرا ڪئي ۽ گيتا جي ڏهين آڌاءِ
 جو ٻاٽ ڪري ان جو ڦل انهنڪي ڏنڊ ۽ هندو انهيءَ
 ٻول تي اڏار آيو. هس ۽ ڪملي اچي ديو ڪيائون
 اُتي پيائون ۽ هٿ ٻڌي ارغمن ڪي نمسڪار ڪيائون
 ۽ چيائون نه هي سواجي! نرغان ڏن آيو به-و اسانڪي
 هن ديه کان ڇڏاڙ ۽ پيائونس نه نرغان جي ٻاٽ ڪري
 اسان جي مڪتي اچي آئي. هاڻي اسانڪي آشيرواد ڏيو
 نه اسين ديو لوڪ ڏي وڃون. ٿڌن ارغمن هنن کي
 آشيرواد ڏيئي پيو نه برهمڻور جي ڪرپا سا پئي وڃي
 ديو لوڪ کي برابر ڪريو. پوءِ پئي ديو لوڪ ڏي عليا
 ويا. شري نارائڻ اوچوي نه هي لچمي! اهو گيتا جي
 ڏهين آڌاءِ جو مٿان آئي.

ات شري پڳوت گيتا جي ڏهين آڌاءِ جو
 مهاٿم پورو ٿيو.

مان هيٺ ڪري پيو ۽ وري آڌامي نه سگهيو. مون
 ڳٽن کي حڪم ڏنو ته وڃي ڪٿي اڀوس، جي هن کي
 ڪٿي آيا. هنس چوڻ لڳو ته هي سوامي! مان ٺٽو سمجھان
 ته منهنجي ديهه ڪاري ڇو ٿي آهي؟ اهو ٻڌي مون
 ڪلير ۽ آڪاش مان آواز آيو ته هي شير پولاڙاڻا! انهيءَ
 جي ڪٿا ڪمليءَ کان ٻڌو. ايتري ۾ هڪڙي ڪملي
 آئي. ڪمليءَ چيو ته هي سوامي! مان لوهانڪي اڳئين
 جيم جي ڳالهه ٻڌايان ٿي. اڳئين جيم ۾ مان اڀورا هٿس
 ۽ منهنجو نالو پدماوٺي هو. هڪڙو سهر ٿيو ته هڪڙو
 برهمڻ گنگا جو سنان ڪري ڳيٽا جي ڏعين آڌاء جو
 پاٽ ڪرڻ لڳو ۽ هن برهمڻ جو سدائين کان نيم هوندو
 هو. هڪ ڏينهن انڌر جو آسٽ لڏڻ لڳو. انڌر خيال
 ڪري ڏنو ته هڪڙو برهمڻ ڳيٽا جو پائي آهي انهيءَ
 ڪري منهنجو آسٽ لڏڻ آهي. ٿڌهن راجا انڌر مونکي
 گهرائي حڪم ڏنو ته تون وڃي هن برهمڻ جي پاٽ ۾
 پنگ وجهه. مان اهو حڪم وٺي برهمڻ وٽ ويس ۽ ڏٺم
 ته برهمڻ ايڪانت ۾ ويٺو آهي ۽ اڇانڪ منهنجو انگ
 برهمڻ جي انگ سان لڳي ويو ۽ برهمڻ مونکي سراپ
 ڏنو ته هي پاپو! تون ڪملي ٿي. ان ڪري مان
 ڪملي ٿيس. ڪمليءَ چيو ته هي هنس تون ڪير
 آهين ۽ هيڏانهن ڇو آيو آهين؟ هنس چيو ته اسان چار
 هنس برهما جا نوڪر آهيون. اسانکي ماسروور ٿي
 مڙهين ڇوڪڻ جو حڪم مليو جو اسان اوڏانهن ٿي وياسين.

جو منط نورو وستار ٻڌايو آئي مانءُ . جيڪي ڪچا ٻيا
وڙهيءَ وارو، لڄييءَ وارو يا پڙيو وارو آهي سو منهنجي
لڄي جي ذري مان ئي ٿيل ڄاڻ. پر هي ارجن! هي
سڀ ڄاڻ ڪري لوڪي ڪهڙو اپ ٿيندو؟ آءُ نه رڳو
منهنجي هڪڙي اُٺس (ذري) جي ڪري سڄي جهڪ
پر واپسي رهيو آهيان.

قات پوڄ

هي ارجن! سڀني پراڻين جي هردي ۾ رهيل آتما
مان آهيان مونکان ڪا به ٻالهه ڳجهي نه آهي ۽ سڀني ۾
تون مونکي ڄاڻ.

ات شري پگوت گيتا شري ڪرشن ارجن
سنهادي ويوتي يوگه نالي ڏهون

آڌياءَ پورو ٿيو.

* ڏهين آڌياءَ جو مواثر *

شري نارائڻ ٿو چوي ته هي لڄي! ڏهين آڌياءَ جو
مياثر ٻڌ. هڪڙي سمي شوجيءَ چيو ته ڪيلاس ٻرند
ٿي ٻاروئي ۽ مان وٺا هٿاسون ۽ منهنجا ڪٺا به وٺا
هٿا ۽ اسان سڀني ڪلن جي سونهن وٺي ڏني ته ايتري
۾ هڪڙو عيس منهنجي درشن لاءِ آيو. اهو عيس پوءِ
جو ٺڪر هو ۽ پوءِ مان مانسروڙ ۾ ڪلن جي
مهرشور لاءِ آيو پر اڃا اتيءَ لاءِ جي مٿان آيو ته هڪڙي
ڪل جي دست ڪري اهو عيس ڪارو ٿي ويو ۽ آڪاش

هوا آءِ هٿيار ڏاڍيدڙن ۾ پوسرام آءِ، مڇين ۾ مانگر
 هڃ آءِ ندين ۾ گنگا ندي آءِ آهيان. هي ارجن!
 سريشتن جي آءِ، آنت ۽ وچ آءِ، وڊهائين ۾ اڌياتمڪ
 وڊيا آءِ، واد وواد ڪندڙن ۾ واد آءِ آهيان. اکرن ۾
 الف آءِ آهيان، اباسي ڪال آءِ آهيان ۽ سرووبائي
 پاليندڙ پٺ آءِ آهيان. سيني ڪي ماريندڙ ڪال آءِ،
 جيڪي انهن ٿيڻو آهي تنهنجي الهتي جو ڪارڻ آءِ ۽
 ناريءَ جانيءَ جي نالن ۾ ڪيرتي، لچمي، واطي،
 سمرتي، ٻڌي، ڌيرج ۽ ڪميا آءِ آهيان. سام وڊ (جي
 مٿرن) ۾ برهمڌ (وڏو مٿر) آءِ، چندن ۾ گائيتري
 چنڊ آءِ، مهينن ۾ فاهري آءِ، مڊن ۾ بسنت آءِ، چل
 ڪندڙن ۾ چل آءِ، نيجسوين جو قبيح آءِ، جي آءِ،
 نسڇو آءِ، سڄي پاڻ وارن جي سڃاڻي آءِ آهيان.
 بادون ۾ واسديو آءِ، پابندون ۾ ارجن آءِ، مينن ۾
 وياس آءِ، ۽ ڪوبن ۾ آشنا (شڏڪر) آءِ آهيان. راجائن
 جو ڏنڊ آءِ، جڻ ملندڙن جي اڃا واري راج نيتي
 آءِ، ڳجهه ڳالهه رکڻ لاءِ مان آءِ ۽ گيانن جو گيان
 آءِ آهيان.

هي ارجن! سڀني پراڻين جو ٻڃم آءِ
 آهيان ۽ اهڙي ڪا به شيءِ ڪانهي جا دولڪان
 سواءِ اڪي سگهي. هي شترن جا ڏهڪاڻ! منهنجي
 عجب وڙيلن جو آنت ڪونهي. هي نه پنهنجين وڙيلن

آيا ٽون سونگي جاني ۽ سيمي جي ٽونن ۾ مان آهيان
 سيمي جي آڏو، وچ ۽ آڏو مان آهيان. اها ٽي ساري مهيا
 اوري ۾ چهر هائي ڏيکرو ۽ ظاهر ٿيڻا ٿيندو. آريين
 (سورجن) ۾ وڌندو آڏو آهيان، ڇوڻن ۾ ٽيڙون سورج
 آڏو آهيان، وان (ڇوڻن) ۾ هريچ وادو آڏو آهيان،
 ٽيٽون ۾ چنڊر ها آڏو آهيان، ويسن ۾ سام وڌ آڏو
 آهيان، ڏيڏن ۾ ڏيڏر آڏو آهيان، اندرين ۾ هن آڏو
 آهيان، ٻوڙين ۾ چيٽن آڏو آهيان، رڌون ۾ شڪر
 آڏو آهيان، اڪس ۽ راکسن ۾ ڪپور آڏو آهيان، وسن
 ۾ اگني آڏو آهيان، ٻوڙين ۾ هيرو ڀرڻ آڏو آهيان،
 عي ٻارڻ! ٻوڙين ۾ مڪي ورهسپتي آڏو آهيان،
 سيناپتن ۾ ڪارڻڪ سواڙي آڏو آهيان ۽ سرورڌن ۾
 ساگر آڏو آهيان، عها رسين ۾ ڀوڳو آڏو آهيان، شين
 ۾ ڪاڪر ”اوم“ آڏو، بڪين ۾ جپ يگيم آڏو، اڇل
 (بيل) ٻڌارن ۾ بهاليم آڏو، سيمي وڻن ۾ ڀيل آڏو،
 ڏنڊن ۾ فارد آڏو، ۽ ستن ۾ ڪپل هندي آڏو آهيان،
 هائين ۾ اڻواوت آڏو ۽ مدسن ۾ راجا آڏو آهيان، نانگن
 ۾ شيش نانگ آڏو آهيان، چل ٻوڙين ۾ وڙڻ آڏو آهيان،
 ٻوڙن ۾ ارجمان آڏو آهيان، سزا ڏيندڙن ۾ جمر آڏو آهيان،
 ڏنڊن ۾ ڀوڙهاد آڏو، ٻُڙ ڪندڙن ۾ ڪال آڏو، ٻس
 ۾ شين آڏو، بڪين ۾ ڪوڙو آڏو آهيان، ٻوڙ ڪندڙن ۾

ڪتا ٻڌن ٿا، انهن ۾ مان پاڻ وڃي وهان ٿو. اهي
منهنجي ڪتا ٻڌي شانت سڪ پائين ٿا ۽ ڀرت سان
منهنجو پڇڻ ڪن ٿا ۽ مان انهن کي ٻڌ يوگ دان ڪريان
ٿو سو ٻڌ يوگ ڪهڙو آهي؟ جنهن کي پاڻي مون کي
اچي ملن ٿا. هي ارڃن! انهن تي مان بي — ڪريا
ڪريان ٿو سا ڪهڙي؟ انهن جي هردي ۾ گيان جو
ڌڻيو باري روشن ڪريان ٿو. انهيءَ روشنائيءَ ڪري
انهن جي جيو ٻڌ جو ناس ٿئي ٿو. جيو ٻڌ ڇا کي ٿو
چڻجي سو ٻڌ. ڪڏهن خوش آيت ۽ ڪڏهن رنج ٿي-ٻڌ
اهڙي ٻڌ سندن ناس ٿي ويندي آهي. اهي وڃن ٻڌي
ارڃن چوڻ لڳو ته هي شري ڪرشن پڳوان! تون پاراهڻ
آهين. هي پريو! تون ڀرم ڌام (ليجسوي) آهين ۽
وئڪٽ ڌام تنهنجو گهر آهي. تون پوتر آهين ڇاڪاڻ
جو تنهنجن ڇرڻن مان شري گنگا کان وٺي پيا ٿورٽ
نڪتا آهن جي سڀ کي پوتر ڪن ٿا. تون سڀ ۾
وياپڪ آهين، آڌ کان آڌ آهين ۽ ڳجهو آهين، ڪنهن
۾ توکي ڏٺو ڪونهي، توهان سڀني کي ڏٺو
آهي. توهين سڀني ديوتائن جا ڏيو آهيو،
جنم مرڻ کان پري آهيو ۽ سڀني جا ايشور
آهيو. هي پريو! جنهن جي جيتري ٻڌي آهي اهو
اوڻي ترهان جي مهما ڳائي ٿو پر جيتري ترهان جي
مهما ۽ پرتاپ آهي انهيءَ کي نڪر ديوتا نڪر رشي

ارجن! ٻيو ٻڌو. گيان، نرو هتا، ڪميا، سچ، ڳالهائڻ،
 اندريون جيتڻ، سک دڪ هڻڻ نه هڻڻ، نريٽ، هڪ
 رس ٿيڻ، تپسيا، دان، جس، نندا، ڪوڙ اهي سڀ
 ڳالهيون ماڻهن ۾ آهن. هي ارجن! مان انهن کان پري
 آهيان جنهن ريت مان سڀ کي پيدا ڪريان ٿو سو ٻڌو.
 مان جو وشنو پڳوان نارائڻ آهيان سو منهنجي ناپ ڪمڊل
 مان ٻرهما پيدا ٿيو. ٻرهما جي اڃا سان ست رشي ۽
 چار مڊي پيدا ٿيا. ستن رشين ۽ چئن منين مان ديوتائون
 ۽ ديوتائن مان ماڻهو ۽ ماڻهن مان راکس، دڻيت ۽ ٻي
 پرڄا پيدا ٿي. هي ارجن! سارو ئي سنسار انيڪ پرڪارن
 ۾ ٿي وڌيو آهي انهن سڀني جو ڪرنا ٿون مون کي
 ڄاڻ. جيڪي مون کي اهڙو سمجهن ٿا انهن کي نسيڊل
 يوڪ ملي ٿو.

انهيءَ ۾ ڪوئي شڪ نه آهي. هي ارجن! مان
 ڪنڀار وانگر آهيان پر ڪنڀار جيڪڏهن باسٽ ٺاهيندو
 ته مٽي زمين مان آڻيندو. جيڪڏهن مٽي زمين مان نه
 آڻي ته باسٽ ڪڏهن نه ٺاهي سگهندو. مان ڪهڙو آهيان؟
 هيءَ جيڪا سرشتي ٺاهيان ٿو سا پاڻ مان ئي ٺاهيان
 ٿو. منهنجا پڳت مون کي اهڙيءَ سُڙڌا سان منهنجو
 ٻچن ڪن ٿا. هي ارجن! من جو نسيڊل چيتو مون ۾ رکن
 ٿا. هي ارجن! منهنجيءَ ريت ۾ ٻراڻ ڏهن ٿا ۽ سنسار
 جو ڪرد، خيال انهن کي ڪونهي ۽ ايڪانت ۾ منهنجو
 سمون ڪن ٿا ۽ ڪٿا ڪيئن ٻڌن ٿا. جيڪي منهنجي

آڌياڻ ڏهون

(وڏو ٽي يوگ)

شري ڪرشن اڳڙان ڪري ٿو ڏي ارجن! سو

مڏوڇا پور وڃن ٻڌه انهي
لاءِ نه ٿو ڪي ٻڌڻ جي ڏاڍي
سڪ آهي سو مان ٿيڻوڇي
ڪلياڻ لاءِ جوان ٿرو. هي
ارجن! جيڪا مڏوڇي هئا
آهي ۽ پوڻاب آهي انهيءَ
کي ٿون ڇڏي ۽ رات ڇا ٿين
ٿو. پوڻاب آڌ کان وٺي مهادي
۽ ٿيڻا مڏيڻو نه ٿا ڄاڻن.

مان سڀني ديوتائن جي آڌ آهيان هي سب ديوتا هون
مان پيدا ٿيا آهن ۽ مڏوڇو ٿي وڃن آهن. پيو نه هيءَ
ٻالو پوسڻ آهي نه جيڪو جڏهن مان پيدا ٿيڻ ٿو سو
پيدا ڪرڻ واري جي ٻالو ڪئن ڪندو. جيئن باغباني
ڪوڙي غير پوندي ٿيڻ ٻت کي پي ۽ جي ٻه ٻه ٻه
ڪئن غير پوندي؟ رهي مڏي جو مڏوڇو ٿرڻا ٿا
ڄاڻن سو پوڻاب ٻڌه مان جيئن پوڻا کان پري آهيان،
مان سڀني جو اڻڻو آهيان. جيڪو ٻوڏي ٻوڏي
ڪهڙي ٻوڏ سڀني ٻاڻن کان هڪ ٿي ٿي ٿي

ٺي ڳالهيون وري پوءِ کان پوءِ تڏهن پوئو وري
 پنهنجي مڙس کان پوءِ نه، پر هڪ ڪهڙو هسواڻ شلوڪ
 جو اُرت ڇا آهي ۽ اهو ڪم ڪهڙو هو جنهنجي ڪري
 اڳئين جنم جي توکي خبر ٿي پوي؟ پر هڪ اهڙي ئي
 ڳالهيون وٺي ٻڌايون ته ايتري ۾ انهن جي ديهه ڇڏي
 ۽ انهيءَ مهل ئي ديوتائن جي ديهه ڌاري روان ۾ ڇڙهي
 ونڪندڙ ڏانهن روانا ٿيا. ويندي ويندي رستي ۾
 ديوتائن روڪي ڇڏين ۽ چوڻ لڳن ته توهان اهڙو ڪهڙو
 ڇو ڪيو آهي جنهن ڪري اهڙو جلد ۽ نڪر ونڪندڙ
 ڏي ٿا وڃو؟ ٿيڻ جو سنان، ورهه، ٽهسي ۽ دان انهن
 مان توهان ڪو به هڪ ڇو ڪونه ڪيو آهي جنهنڪري
 هي ڦل توهان کي ملي ۽ نڪا شري نارائڻ جي پڳتي
 ڪئي اٿو. توهان ڪهڙي ڇو ڪري ونڪندڙ ٿا وڃو؟
 تڏهن انهن چيو ته اسان هڪڙي برهمڻ کان گيتا جو اڌ
 شلوڪ ٻڌو آهي ته جنهنجي پرتاب ڪري اسان ونڪندڙ
 ٿا وڃون. تڏهن ديوتائن ٻڌي چيو ته گيتا جو اهڙو برتاب
 آهي جنهن جي ڪري اهڙا ٽي ڇوڙ وارا به مڪتيءَ
 کي پائين ٿا. هو ٽيئي وڃي ونڪندڙ بهتا. شري نارائڻ
 توڙي نه هي لڳي! اهو گيتا جي نائين آدياءَ جو
 مهاٿم آهي.

ات شري پڳوت گيتا جي نائين آدياءَ جو

مهاٿم پورو ٿيو.

هر ۽ هروڙي ڪندو هو ۽ پراڻن استروڻ سان سڻڪ ڪندو هو. هڪڙي ڏينهن شواب بيهندي بيهندي هري وڙو ۽ وڃي بربست (پوست) ٿيو. هڪڙو ارڻمان به انهيءَ شهر ۾ رهندو هو. هو ڏينهن جو شهر مان هڪيا ڪري اچي بيهندي ۽ استريءَ کي ڏيندو هو پر ان جي استري ڏاڍي نودان ڪئي. هر ڪڏهن به دان ٻيٽ نه ڪندي هئي ۽ سڀني کان پوءِ وڃي ٻولڻ ٿي.

هڪڙي ڏينهن ٻولڻ بيهندي مڙس دوست کان پڇيو ته اوهان بيهندي اڳئين جهر جي خبر آهي؟
 ته ڏهن ان جي مڙس دوست چيو ته هاڻو مون کي خبر آهي. مان اڳئين جهر ۾ ارڻمان هوس.

ته ڏهن ٻولڻ چيو ته اوهان اڳئين جهر ۾ ڪهڙو ٻيٽ ڪيو هو ۽ جڏهن ڪري اوهان اڳئين جهر جي خبر نسي پوي. ته ڏهن دوست چيو ته مون اڳئين جهر ۾ هڪڙي ارڻمان کان ڪيتا جو اڌ شلوڪ ٻڌو هو. ته ڏهن وري ٻولڻ چيو ته اهو ارڻمان ڪهڙو هو ۽ اڌ شلوڪ جو ارت ڇا آهي جڏهن ٻڌڻ ڪري اوهان اڳئين جهر جي خبر نسي پوي ته ڏهن دوست چيو ته مون بهو ڪونه ٻيٽ ڪيو آهي هڪڙي ڏينهن ارڻمان شري ڪرڻ پڪران ڪسي چيو ته اهي پڪران! جيڪي ڪيتا جي ٺاٺين آڏيا ۾ لکيل آهي سو مون کي ٻڌايو. جو مون بهڙو هيو. اهي ئي ٻالهيون ٻولڻ پڇيون جي دوست ٻڌائين. انهن ٻالهيون ڪندي اهو بربست ڪري آيو. ته ڏهن انهيءَ چيو ته اهي ٻولڻ! مون اهي

مانڪا ديه، توکي ملي آهي انهيءَ ۾ تون منهنجو ڀڄڻ
ڪر ۽ من جو نڀڄو مون ۾ رک. منهنجو ڀڳت ٿي ۽.
منهنجي پوڄا ڪر ۽ مون کي نمسڪار ڪر ۽ هن ريت
منهنجو سمن ڪر ”اوم نھو پڳوٺي واشد يوايم
نھو“ انهيءَ ڀڄڻ ڪري مون کي ائين ملندڙن جيئن
ڀاڻي سان ڀاڻي ملي ويندو آهي. انهيءَ ريت مونسان
ملي هڪ ٿي ويندين. ”اوم نھو نارائن“ اهو منهنجو
متر آهي.

ثالث ڀرج

هي ارجن! جيڪو ماڻهو شد چٽ رکي، سڄي پاونا
سان مون کي ڪجهه اربڻ ڪري ٿو سو مان پريم سان
وٺان ٿو. مانڪا ديه جيڪا توکي ملي آهي ان ۾ تون
منهنجو سمور ڪر. جيئن باهه ڪاٺين کي ساڙي ناس
ڪندي آهي تيئن منهنجو ڀڄڻ ٻارن کي ساڙي ناس
ڪندو آهي. تنهنڪري هر وقت منهنجو ٿي ڀڄڻ ڪر.
ات شري پڳوٺ گيتا شري ڪرشن ارجن
سنهڊاي راج وديا راج گيهه يوگم نالي نائون
اڏياڻ پورو ٿيو.

* نائين اڏياڻ جو مهاٽم *

شري نارائن چري ٿو نه هي لڄي! دڪن ديس ۾
ياو سرما نالي هڪ شودر رهندو هو. هو ڏاڍو ڀاڻي
هو. ڏهاڙي شراب ۽ ماس کائيندو هو ۽ جوٽا ڪندو

هي ارچن! انهيءَ کي ۽ مون سمجھ ڪري ڄاڻو. هي
ارچن! منهنجي ڀڄڻ جي اڻڄاڻ ڀاءُ ڪهڙي شيءِ آهي؟
ڄمڻ کانين جي ڏيڳ کي ڀاءُ ساڙي ناس ڪندي
آهي نئين منهنجو ڀڄڻ ۽ ڀاڻن کي ساڙي ناس ڪري
ٿو ۽ انهيءَ مهل ئي ڏرمالما ٿئي ٿو ۽ شانت بد کي ڀائي
او. هي ارچن! مون کي ڀاڻي جو ٿيڻ باد ڪن ٿيون.
استري، وٺس، شودر اهي ۽ ٻيو ٿي ڪري ٻاڻندا.
ارڙو ڄو ڀڄي ڄمڻ آهي، اهي منهنجو مک آهي ۽ ڪٿري
منهنجون ٻانڀون آهن. انهن کي مڪت ٿيڻ ڪا ٿو کي
ٻاڻي ڪانهي. انهيءَ سبب ڪري هي ارچن! هانڪم
ديهم ٿو کي ملي آهي الهي ۽ ديهم ۾ منهنجو
سهرن ڪر. هي ارچن! هاڻي هانڪم ديهم جو
ڀاڻ ٻڌ. مانڪا ديهم ڪهڙي آهي جا سدائين نه آهي.
ناس ٿيڻ واري آهي جا ڪنهن به مهل ناس ٿي وڃي ٿي
۽ رعب ٻوڙ جو ڪوڙ آهي. عذا ۽ ماس ٻيو جهڙي به
آهي اهي سڀ اشد آهن. اهي نه مانڪا ديهم جا اوڳا
آهن. عالمي هن ديهم جا ٿي ٻڌ. جڏهن هيءُ جيءُ ٻڌڪندو
ٻڌڪندو مانڪا ديهم ماري ٿو ٿو منهنجي سڃاڻڻ جو
ڪان ٻائي ٿو ۽ مون کي سڃاڻي منهنجو ڀڄڻ ڪري ٿو
۽ منهنجي ڀڄڻ ڪري اڻڄاڻي بد ٻائي ٿو. منهنجي
بد کي سڃاڻڻ واري هيءُ مانڪا ديهم ٿي آهي. اها
نه منهنجي ڀڄڻ آهي ۽ ڪري هي ارچن! هيءُ

مانکا ديه، توکي ملي آهي انهيءَ ۾ تون منهنجو ڀڄڻ
 ڪر ۽ من جو نسڙو مون ۾ رک. منهنجو پڳوت ٿي ۽
 منهنجي پوڄا ڪر ۽ مونکي نمسڪار ڪر ۽ هن ريت
 منهنجو سمون ڪر ”اوم نھو پڳوتي وانھڻ ديوانم
 فھه“ انهيءَ ڀڄڻ ڪري مونکي ائين ملندڙن جيئن
 پاڻيءَ سان پاڻي ملي ويندو آهي. انهيءَ زيت مونسان
 ملي هڪ ٿي ويندين. ”اوم نھو نارائڻ“ اهو منهنجو
 منتر آهي.

ذات پوڄ

هي ارجن! جيڪو ماڻهو شڏ ڇت رکي، سڄي پاونا
 سان مونکي ڪجهه ارب ڪري ٿو سو مان پريم سان
 وٺان ٿو. مانکا ديه جيڪا توکي ملي آهي ان ۾ تون
 منهنجو سمون ڪر. جيئن باهه ڪاٺين کي ساڙي ناس
 ڪندي آهي تيئن منهنجو ڀڄڻ پاڻ کي ساڙي ناس
 ڪندو آهي. تنهنڪري هر وقت منهنجو ئي ڀڄڻ ڪر.
 ات شري پڳوت گيتا شري ڪرشن ارجن
 سنهادي راج وديا راج گيهه يوگه نالي نائون
 آڌياڻ پورو ٿيو.

* نائين آڌياڻ جو مهاڻو *

شري نارائڻ چوي ٿو ته هي لڳمي! دڪن ديس ۾
 پاو سرما نالي هڪ شودر رهندو هو. هو ڏاڍو پابي
 هو. ڏهاڙي شراب ۽ ماس کائيندو هو ۽ چوٽا ڪندو

هي ارجن! انهيءَ کي نه نون سبب ڪري ڇڏا. هي ارجن! منهنجي ڀڄڻ جي اڳيان باب ڪهڙي شيءِ آهي؟ جيئن ڪائنات جي ڏيک کي باهر سازي ناس ڪندي آهي تيئن منهنجو ڀڄڻ به پاڻ کي سازي ناس ڪري ٿو ۽ انهيءَ مهل ئي ذريعا ٺهي ٿو ۽ شانت بد کي پاڻي ٿو. هي ارجن! مون کي باهي جو نون باد ڪن ٿيون. استري، وٽس، شودر اهي به پرر ٿيندڙ ڪي بائيڊا. ارغڻ جو ڀڄي جهر آهي، اهي منهنجو مک آهن ۽ ڪتري منهنجون پالون آهن. انهن کي مڪت ٺيڻ ڪا اوکي ٻاڙيه ڪانهي. انهيءَ سبب ڪري هي ارجن! هانڪم ديهر توکي هلي آهي انهيءَ ديهر ۾ منهنجو سهرن ڪر. هي ارجن! هاڻي هانڪم ديهر جو بيان ٻڌو. مان ڪا ديهر ڪهڙي آهي جا سدائين نه آهي. ناس لڻ واري آهي جا ڪنهن به مهل ناس ٿي وڃي ٿي ۽ رعب نونءَ جو گهر آهي. خدا ۽ ماس بهر جهڙي به آهي اهي سبب اشد آهن. اهي نه مان ڪا ديهر جا اوکيا آهن. هاڻي هن ديهر جا ڪٿا ٻڌو. جڏهن هيءُ جيءُ پٽ ڪندو پٽ ڪندو مان ڪا ديهر، راجي ٿو ٿڌن منهنجي سڃاڻا جو ڪنن پاڻي ٿو ۽ مون کي سڃاڻي منهنجو ڀڄڻ ڪري ٿو ۽ منهنجي ڀڄڻ ڪري اڀاسي بد پاڻي ٿو. منهنجي بد کي سڃاڻا واري هيءَ مان ڪا ديهر ئي آهي. اها مهل جهر، انهيءَ ڪري هي ارجن! هيءُ

شرايد پڳوت ڳيتا

نه آهيان. هي ارڃن! جيڪي مونکي ڇڏي پئي ڪنهن
 ديوتا جي پوڄا ڪن ٿا اهي پلجي ٿا ڪن. هي ارڃن!
 سڀني يگين جي پوڳو وارو مان آهيان ۽ سڀني يگين جو
 ايشور مان آهيان. جي مونکي اعڙو ايشور ڏنا سمجهن
 اهي ڄمن ۽ مرن ٿا. هي ارڃن! هاڻي نياءَ جي ڳالهه
 ٻڌ. جيڪي ديوتائن جي پوڄا ڪرڻ وارا آهن اهي
 ديوتائن جي لوڪ ۾ وڃن ٿا ۽ پترن جي پوڄا ڪرڻ
 وارا آهن اهي پترن جي لوڪ ۾ وڃن ٿا ۽ جيڪي مون
 پاد بوهم کي پوڄين ٿا اهي مونکي اچي ملن ٿا. منهنجا
 يگت پريت رکي پٺن، ڳل، ڦل ۽ پاڻي وجهن ٿا سو مان
 يگتن جو ڏنل برهم سان ونان ٿو. هي ارڃن! جيڪي
 تون کائين سو مونکي اڀڻ ڪر سو انهيءَ جو ڦل ڇا
 پائيندين. سنسار جي چڱن ۽ مندن ڪرمن جو ڦل جو
 دڪ ۽ سڪ آهي تنهنڪري ڇڏي مڪتي پائيندين. هي
 ارڃن! مان يونن براڻين سان ڪهڙيءَ طرح آهيان؟
 ڪنهن به ديوتا جو يگت سان مرهه ڪرڻهي پر منهنجو
 يگت، جو منهنجو پڄن ڪري ٿو مان نه وري
 ان جو پڄن ڪريان ٿو. هي ارڃن! پير ٻڌه جيڪو
 اڳيائي بابي آهي سو جيڪڏهن ڪنهن مهل برهم سان
 منهنجي يادگيري ڪري ٿو ۽ چوي ٿو ته هي شري
 ڪرشن پڳوان! مان جهڙو آهيان تهڙو تنهنجي
 نون آيو آهيان ۽ مان تنهنجو داس آهيان.

ٽي مان تيان ٿو ۽ پرلڳ به مان ڪريان ٿو ۽ مون ئي
 ديوتائن کي آمر ڪيو آهي ۽ آءُ کان وٺي جيڪي به
 ماڻهن جون ديهون آهن انهن کي مون ئي ڪال لاءِ آهي. هي
 ارڃن! اهڙيءَ ريت جيڪو مون کي پوڄي ٿو تنهن جا
 پاپ هڪدم ناس ٿين ٿا ۽ جيڪي 'پراڻي' بکيه ڪري
 سرڳ جي ڪامنا رکن ٿا اهي پنهنجي پڄن جيترا سرڳ
 جا پوڳ پوڳين ٿا، جڏهن سندن سڀ پڇا ناس ٿين ٿا
 تڏهن سرڳ مان هيٺ ڪري مدش لوڪ ۾ اچي جنم
 پائين ٿا. جي اهڙيءَ ريت ڪامنا ڪري بکيه ڪن ٿا
 اهي سرڳ جا پوڳ پوڳي وري گرپ ۾ اچن ٿا ۽ دڪ
 سڪ پوڳين ٿا. هي ارڃن! منهنجن پڳن جي ڳالهه
 ٻڌ. منهنجا پڳت من جو ٻروڻ وشواس بهتون منجهه
 رکي هر هر منهنجو سمون پيا ڪن. مان انهن جي
 سڪ واسطي ۽ ڏکڻ ٿارڻ لاءِ انهن جا چار ئي پاسا ٻيو
 ڏسان جيئن شاعوڪار جي گهر ٿي چوڪيدار ڦرندو
 آهي تيئن مان انهن جي پٺيان ڦرندو آهيان. هي ارڃن!
 تون جو منهنجو پڳت آهيان تنهن ڪري تنهن جي
 ديهه جي به رکيا ٿو ڪريان ۽ ڏس ته ڪيئن تنهنجي
 رت جي به رکيا ٿو ڪريان ۽ پنهنجي مهما ڪري
 تنهنجي من کي پنهنجو ٻار سان نسيٽل ٿو ڪريان.
 پرير ۽ پرست سان تنهنجي رت جا ڳهوڙا ٿو ڏيان.
 اهڙيءَ ريت مان پڳتن جي اڳيان اڏين آهيان.
 منهنجي اڏين آهيان ۽ منهنجي اڏين آهيان.

ڪري ڇڏي ڪن ٿا. هاڻي ڇڏي ٻڌو. منهنجي جيڪا
 مهما آهي انهيءَ کي ڄاڻين ٿا ۽ پڙهن ٿا ۽ ڪٿا ڪيائون
 ڪن ٿا ۽ ٻورن وٽ سان منهنجي پوڄا ڪن ٿا ۽
 هر هر مون کي هٿ ٻڌي نمسڪار ڪن ٿا. اهڙيءَ
 ريت منهنجو ڇڏي ڪن ٿا. ٻيا جيڪي ڳياڻي پڳت
 منهنجا آهن سي ڪهڙيءَ ريت ٿا ياد ڪن؟ انهن جو
 ڇڏي ٻڌو. مون کي ڳياڻي سڃاڻن ٿا ته هڪڙو ئي
 پرميشور پار برهم آهي جو گهڻا روپ ڪري پٿر ٿي آهي
 ۽ اهي ائين منهنجو ڇڏي ڪن ٿا ٻيو ڪو پيد نٿا ڄاڻن
 هڪڙو ئي ڄاڻن ٿا. هي ارڃن! ڪرم به مان آهيان ۽
 يوگ به مان آهيان، پر ڪرڻي به مان آهيان. پر ڪرڻي
 بگيه جو نالو آهي پر ان ۾ ڪوئي پيد ڪونهي فقط ٿورو
 پيد آهي ”سواها“ اهي وڃن چئي جيڪي باهه ۾ هوم
 ڪجي ٿو سو اهي وڃن به مان آهيان. جيڪي به ان
 آهن اهي به مان آهيان ۽ بگيه ۾ جيڪي منتر پڙهجن ٿا
 سي به مان آهيان، وردانا به مان آهيان ۽ ويدن به جو
 اونڪار آهي سو به مان آهيان. رگ ويد، يجر ويد، سامر ويد
 ۽ اُتر ويد اهي چار ويد به مان آهيان ۽ سڀ جي مڪتي
 ڏيڻ وارو به مان آهيان، سمهڻ جي جاءِ به مان آهيان ۽
 سڀني کي ناس به مان ٿو ڪريان ۽ سڀ کي اڻپت به
 مان ٿو ڪريان ۽ هيءُ سڀ به مون ۾ ٿين ٿا، سڀني
 ناليهن ڪري مان ٻورن آهيان. انهيءَ ڪري منهنجو نالو
 نڌان آهي. سڀني جو اباڻي ڀڄ مان آهيان. سورج

ٿو ۽ وري ٿاس نه ڪريان ٿو سو انهيءَ ڪور ڪرڻا ۽
 مونکي دوش ڪونهي ڇو نه مان ڪڏهن به نه سوڌ ۽ الله
 نٿو رکان. مان سوڌ کان پري آهيان اداسي آهيان انهيءَ
 ڪري مونکي ڪور نه ڏين ٿي ٿو سگهي. هي ارڃن!
 مڏهتيءَ آسڻ ڪري ٿو نه ٿيارو ٿي ۽ هي ارڃن!
 سو ٻڌ. هيءَ مڏهتي ماها جا آهي سا سيني کي الڳ
 ڪري ٿي ٻيو ڪڏهن نه ڪس ڇو ڪور سڌار پر الڳ
 ٿيا ڇو نه سمجهه اهڙو ايترو مان آهيان. هي ارڃن!
 هي جيڪي ڏينه ڌاري مٿس آهن اهي وريءَ ٻڌ
 وارا موروڪ مونکي اڳيائي سمجهن ٿا نه سڀي ڪرڻ
 پڪوان اهڙو ايترو آهي. وريءَ ٻڌ وارا ڇو مونکي ٿا
 سڃاڻن نه مان ڪهڙو آهيان. سڀي ڀوس ٻوالهن ڇو ايترو
 مان آهيان جيڪي اهڙو مونکي ٿا سڃاڻن اهي ڪهڙو
 قل لا ٻائين سو ٻڌ. انهن ڇو آڻائون سڀ اجايون ويڃن
 ٿون. جيڪي نه سڀ ڪور ۽ دان ٻڌ ڪن ٿا اهي
 انهن جا اجايا ويڃن ٿا. اهي وري ڪهڙا آهن؟ راکسن
 ڪهڙا انهن مٿا سڀاءُ آهن. اهي مڏهتي ماها پر مڏهتي
 مونکي ٿا سڃاڻن. هي ارڃن! جيڪي ٻڌا ٻڌا
 مڏهتي ٻڌن سڀي ڪن ٿا اهي ڪهڙا آهن؟ انهن جا
 ڏوٽاڻ ڪهڙا سڀاءُ آهن ۽ مونکي سڃاڻي ٻڌن ڪن ٿا.
 ڪهڙيءَ رست ٻڌن سڃاڻي ڪن ٿا؟ سڀي ڪرڻ
 سڀي آڏو آهي ۽ اڀاسي آهي اهڙو مونکي سڃاڻي

ارجن! منهنجو جو اوگت سروب آهي انهيءَ مان سارو
 سنسار اُٺت ٿيو آهي ۽ ٻيو جو وِڙات سروب آهي انهيءَ ۾
 ٻرهما آءِ ڪانڊي ڪٽي ۽ نائين سڀ وٺا آهن. ڪهڙي ريت
 وٺا آهن؟ جيئن وڏي وڙ ۾ هزارين پکي ويهندا آهن
 تيئن وڏي وِڙات ۾ سڀ لوڪ وٺا آهن ۽ سڀني جي
 آلمانن ۾ رام مان آهيان ۽ هڪڙي انگ ۾ پنهنجي رت
 تي ٿو سان به سڀ ڪيل ڪرمان ٿو. ڏس هي ارجن!
 مان توکي پنهنجي مهما ۽ پرتاپ ٻڌايو آهي ۽ سڀني
 جي اُٺت ۽ ناس ڪرڻ وارو مان آهيان ۽ سڀ کان
 نيارو به مان آهيان ۽ سڀني پوءِ پراڻين جو آتما رام به
 مان آهيان. هي ارجن! سڀ ڳالهه مون توکي ٻڌائي آهي
 ۽ نيارو ڪيئن آهيان سو ٻڌ. جيئن هوا سدائين آڪاش
 ۾ رهي ٿي پر هوا آڪاش مان لڳي نٿي ٿيئن سڀ
 پوءِ پراڻي مون مان اُٺت ٿيا آهن ۽ مون منجهه ئي
 رهن ٿا، سڀني ۾ مان آهيان پر سڀني کان نيارو به
 آهيان. هي ارجن! جڏهن هي سنسار پورو ٿئي ٿو تڏهن
 منهنجي جيڪا مايا آهي تنهن ۾ وڃي لڳ نٿي ٿو.
 هي ارجن! مايا ۽ سنسار جي آءِ مان آهيان ۽
 وري به سنسار کي مان بڻايان ٿو ۽ منهنجي جا مايا
 آهي انهيءَ ۾ هر هر سنسار کي اُٺت ڪرمان ٿو ۽ ٻالبا
 به ڪرمان ٿو ۽ پرڻ به ڪرمان ٿو. هيءَ جا ڇورا سي لڳ
 جوڙ آهي سا پنهنجي وس نه آهي اها مايا جي وس
 آهي. هي ارجن! ٻيو ٻڌ. مان سنسار کي اُٺت ڪرمان

ڪارو پرڪ وري ڪلڻ لڳو ۽ برهمڻا کي ڏسي چوڻ لڳو
 نه هي برهمڻا! تون مونکي وٺيندين؟ برهمڻا چيو نه
 جهڙا مون گهڻيئي دان ورتا آهن ۽ پڻ چوڻ لڳو نه جيڪو
 ڪڻ مون منجهه آهي سو مان ئي ڄاڻان ٿو. ٽڏهن وري
 نه ڪارو پرڪ ٿه ٿه ڪري ڪليو. انهيءَ مهل ٻي به
 هڪڙي ڪاري مورتي نڪتي. ٽڏهن برهمڻا گيتا جي
 ائين آڌياڻ جو پاٽ ڪيو ۽ اهو پاٽ انهيءَ مورتيءَ ٻڌو
 ۽ ان جي ديهه پلڻ لڳي. برهمڻا پاڻيءَ جي انجلي ان
 جي مٿان وڌي. جل جي پوڻ سان ان جي ديهه ڇڻي
 ۽ ديوتائن جي ديهه پاڻي روان ٿي وئي ۽ وٽڪڻ ڏي
 ويو ٽڏهن راجا چيو ته هڪ کان مٿي ٻيو اهڙو ڪو آهي
 جو مون کي نه هن ديهه کان ڇڏائي. ٽڏهن انهيءَ برهمڻا
 چيو ته مان ويد پاڻي آهيان ۽ هن شهر ۾ هڪڙو ساڌو
 گيتا پاڻي آهي انهيءَ ساڌوءَ کان تون گيتا جو اٺون
 آڌياڻ ٻڌي مڪتيءَ کي پراپت ٿيندين. نيڪ ان جڏهن
 گيتا جو اٺون آڌياڻ ٻڌو ٽڏهن مڪتيءَ کي پراپت ٿيو
 ۽ برهمڻا کي چيائين ته تون به گيتا جي ائين آڌياڻ جو
 پاٽ ڪر ته تنهنجو به اڌار ٿيندو. پوءِ اهو برهمڻا گيتا
 جي ائين آڌياڻ جو پاٽ ڪرڻ لڳو ۽ ان جو به اڌار ٿيو.
 شري نارائڻ ٿو چوي ته هي لڳمي! اهو گيتا جي ائين
 آڌياڻ جو مهاٿم آهي.

ات شري پگوت گيتا جي ائين آڌياڻ جو

مهاٿم پورو ٿيو.

[illegible]

* انجين آڏياڻ جو مواظف *

شري نارائڻ چوي ٿو ته هي لڳمي ! دکن ديس ۾
 نرېدا نديءَ جي ڪناري تي هڪڙو نگر آهي اُتي
 سرمان نالي هڪ برهمڻ رهندو هو. انهيءَ وقت گهڻو
 پدارت هو ۽ ستن جي شيوا ڪندو هو. هڪڙي ڏينهن
 هڪڙي سنت کان پڇيائين ته مونکي سنتان ڪونه ٿو ٿئي.
 توهان ڪرپا ڪري ڪو آڀاءُ ڏسيو. سنت چيس ته تون
 اُشوميد بگيه ڪر ۽ ديوِيءَ تي اڀ چاڙهه ته ديوِي توکي
 پت ڏيندي. تڏهن انهيءَ برهمڻ بگيه ڪرڻ لاءِ هڪڙو
 بکر ورتو جڏهن بگيه لاءِ ان کي ڪهڻ لڳو تڏهن اهو
 بکر ڪٺا لڳو. برهمڻ پڇيو ته اڙي بکر! تو کليو ڇو؟
 بکر ورندي ڏني ته مونکي به اڳئين جنم ۾ سنتان
 ڪانه هئي ۽ هڪڙي برهمڻ مونکي به اُشوميد بگيه
 ڪرڻ لاءِ چيو هو. مان چيلو بڪريءَ سوڌو ورتو ۽
 چيلي کي ٽن ٽن هٿائي بگيه ڪرڻ لڳس. تڏهن بڪريءَ
 چيو ته هي برهمڻ! تون وڏو پاڻي آئين. اهو ڪڏهن
 ڪنهن ٻڌو آهي جو پراڻي پت کي هاري
 ڪنهن پاڻ پت ورتو هجي. تون بهنجيءَ سنتان
 لاءِ منهنجي سنتان کي هارين ٿو. پر مون اهو چيلو نيٺ
 هوم ڪري ڇڏيو ۽ بڪريءَ مونکي سراپ ڏنو ته تنهنجو
 ڪلو به اهڙيءَ ريت ڪٽهيو. ايترو چئي بڪري ڦٽڪي
 مري ويئي. پوءِ ڪيترا ڏينهن گذريا ته منهنجو به مرڻ

يانين ٿا. اهي ٻئي ڀڳين جا رستا آهن. هڪڙي جو
نالو سڀاڻي رات ۽ ٻئي جو نالو اونڌاڻي رات آهي.
هڪڙي پاسي وڃي وري موٽي نٿو ۽ ٻئي پاسي وڃي
وري موٽي اچي ٿو. هي ارجن! اهي ٻئي رستا ڀڳتن
جا جن ٻڌا ۽ سمجهيا آهن اهي موه. کي پراڻو نه
نمندا. انهيءَ ڪري هي ارجن! تون سڀ ڪڏهن مڻل
مون سان مليو ره. هن آڌياڻ کي جيڪو پڙهندو يا
ٻڌندو انهيءَ کي چئن ويدن پڙهڻ جو ۽ سڀني ٻڪين
جو ۽ سڄي لھيا ڪرڻ جو ٿيڻن ۽ دان ڪرڻ جو
جيڪو قل آهي سو ملي ٿو ۽ جيڪو پوري نِسڇي سان
هن آڌياڻ جو پاٽ ڪندو انهيءَ کي لمار وڌو
قل ملندو.

ڦاٽ پرج

دٻه ٿياڻا وقت جو جڏهنچو سمون ڪري ٿو سو
لنهن کي وڃي پراڻو نٿي ٿو. لنهن ڪري ٿو وٽس
مڏينچو ئي سمون ڪر. ڇو نه هيءَ دٻه ٻي ٿا آهي.
ان ڪري اُنڊي واهندي، ڇاڪاڻدي سمهندي مڏينچو
ٿي ڇاپ ڪر.

ات شري ڀڳوت گيتا شري ڪرشن ارجن
سنڀادي اکسر برهم يوگه نالي اَنُون
آڌياڻ، پورو ٿيو.

سواء ڪنهن ٻئي ديوتا کي زبا مڃين ۽ منهنجي پڄڻ کان
 سواءِ هڪ ٻي واندو زبا گذارين انهن جو نالو آئين ۽
 اڪند پڳت آهي. اهو ڪهڙو پرڪ آهي جنهن مان
 سرشتي پيدا ٿي ٿئي ۽ وري انهيءَ ۾ ئي لڳ ٿئي ٿي.
 هي ارڃن! انهن لڄا چارين يوگين جو ورثا ٿي ٻڌو.
 هڪ ٻه ڏيهه تياڳي مون ۾ اچي ملن ٿا ۽ ٻيو ڏيهه تياڳي
 چندرما جي لوڪ ۾ وڃن ٿا اهو پهرئين قسم جو يوگي
 ڪڏهن ٿو ڏيهه تياڳي؟ جڏهن ماڻهن جي پترن ۽ ديوتائن
 جو ڏينهن ٿو ٿئي. سهايون راليون پترن جو ڏينهن آهي
 ۽ اونداهيون راليون پترن جي رات آهي. ديوتائن جو
 ڏينهن ڪهڙو آهي؟ جڏهن ڇهه مهينا سورج جو رت
 ڏينهن ڪهڙو آهي، تڏهن ديوتائن جو ڏينهن ٿيندو
 اتر پاسي هلندو آهي، تڏهن ديوتا سورج جو رت ڏکڻ پاسي هلندو
 آهي ۽ جڏهن ڇهه مهينا سورج جي رات ٿيندي آهي ۽ هي لڄا
 آهي تڏهن ديوتائن جي رات ٿيندي آهي ۽ ديوتا جاڳندا آهن
 چاري يوگي جڏهن ماڻهن جا پتر ۽ ديوتا جاڳندا آهن
 تڏهن ڏيهه تياڳيندا آهن. انهن لوڪن کان اڳي اڳي
 جوت نالي هڪڙو نگر انهيءَ کي ڏسندي منهنجي
 آباسي ٻڌ ۾ اچي پراپت ٿين ٿا جتي وري جهڙو مرڻ
 کان چڱي وڃن ٿا ۽ ٻئي قسم جا يوگي جڏهن ماڻهن
 پترن ۽ ديوتائن جي رات ٿئي ٿي تڏهن ڏيهه تياڳيندا
 آهن ۽ سد لوڪن مان ٿي ڪري دونهي جي نگر جي
 وچ ۾ ٿي چندرما جي جوت ۾ وڃي پراپت ٿيندا آهن
 ٻوڪ ڪيترا ڏينهن اتي رهي وري اچي مڪه لوڪ ۾

آشی، آشی، عار این چکه تمنا مود لک وایه هزار سالن جا
 آشی، من مدهدجو ایسانی برتاب مالو آشی انه کی جا
 چکه اوهر دایهن ۽ عار یور سالین یور دایهن ۽ کج جیرو
 آشی چو نه مدهدجی سبی اوسار یور دایهن ۽ ناس
 نسو نگی ۽ مالور نه موی نور، انهی ۽ کوی یور لبکیا پر
 ایبی نور سو اوس ناس او نگی، انهن مونکی نی ۽ کج
 ایسانی مدهدجی مون پر نکو وشواس وکیو آشی، عسی
 اوچن! مدهدجو چو اوکست سروب آشی نهن جان یور
 دایهن پر سوشی پیدا نمندی آشی ۽ یور راس پر
 مدهدجی ایسانی اوکست سروب پر لک نیدی آشی، شی
 ارین! آشی، یور برالین جی جا یوراسی لک یور
 آشی سا اوهر دایهن پر الیه نگی نی ۽ یور راس پر
 مدهدجی اوکست سروب پر وچی یوی نی، مدهدجی اوکست
 سروب سب کان یوی آشی ۽ سنان اسا برالین آشی ۽
 سیدی جی ناس لیا کوی اشو ناس نشو نگی، مان ادزو
 نه ایسانی آسمان چو کهنون مونکی ظاهر داور نه کونهی،
 انهی ۽ کوی مدهدجو مالو اوکست آشی ۽ انهی ۽ کسی
 اومر کست نه چوندا آشی، انهی ۽ سان یلان کوی ورپی
 سار پر نه ایدو، اعر یور دار مدهدجو آسان آشی، شی
 اوچن! اعر یوک سب مان یوی آشی، عالی انهی ۽ یوک
 سان یلان چو رستو بند، انهی نی انست ۽ اکند بکست
 ۽ وانیجی نور، انست ۽ اکند بکست چو وستار بند، مونکان

ٿا. هي جيڪي ديهه ۾ نڙ دروازا آهن اڪيون بند ڪري
 ۽ من کي هردي ۾ نسيٽل ڪن ٿا ۽ پراڻن کي روڪي
 مٿي آڻين ٿا ۽ منهنجي نالي جو جاپ ڪن ٿا ”اوم“
 انهيءَ نالي جو جاپ ڪن ٿا ۽ ديهه تيار ڪن ٿا، اهي
 منهنجي آبهاسي ٻڌ ۾ وڃي پراپت ٿين ٿا. هاڻي منهنجن
 پڳتن جا وستار ٻڌ. منهنجا پريمي پڳت من جو نسيٽل
 چيتو مون ۾ رکي سمهندي، جاڳندي، الندي، وهندي،
 من سان هري ڪرشن هري رام انهن نالن جو جاپ ڪن
 ٿا. اهڙا جيڪي بڻجي آهن سي مونسان مليا پيا آهن.
 اهي مونکي پائيندا، ڇا پائيندا؟ ديهه کي تيار ڪري منهنجي
 ۾ ڌرم ڌام کي وڃي پراپت ٿيندا ۽ مونکي پائيندا. هي
 سنسار دڪن جو گهر آهي ۽ انهيءَ ۾ مها موروڪ جي برسد
 آهن سي منس جنم کي نه پائيندا. هي ارڃن! هي ڇيو
 برهم لوڪ تائين وڃي وري موٽي اچي ٿو. هي ارڃن!
 جن برشن مونکي پائو آهي اهي وري جنم مرڻ ۾ نٿا اچن.
 هي ارڃن! جن منهنجو مها نر ٻڌو آهي انهنجي نگاهه ڪهڙي
 آهي؟ چار جڳهه ستنجڳهه، ٽرينا، دواپر ۽ ڪلجڳهه اهي جڏهن هزار
 ڀيرا ٿي گذرن لڏهن برهم ڏينهن پورو ٿو ٿئي. وري
 ايترا ئي ڀيرا اهي چار جڳهه گذرن لڏهن برهم رات
 پوري ٿئي ٿي. جڳن جو ليڪو ٻڌ. سترهان لک آناوڻه
 هزار سالن جو ستنجڳهه آهي، ٻارنهن لک ڇهانوي هزار
 سالن جو ٽرينا جڳهه آهي. اٺ لک چوٺ هزار سالن جو
 دواپر جڳهه آهي ۽ چار لک ٻنهي هزار سالن جو ڪلجڳهه

آعيان نديديگري آد بومف مديديو نالو آهي ؛ ديمکي
کي نيمار آهي نديديو د انديور آعيان ؛ سپني دارلان
هو انديور آعيان انهيء کوي مديديو نالو آد دېر آهي.
ديمترا بکي سرڅا سان مالهو کي لسا، انهي پر بهرناين
مديدي بوجا نيمدي آهي، انهيء کوي مديديو نالو
آد بکي آهي. انتکال پر مونکي سچالي چيکو د دايه
جادي نو سو مديدي اېناسي پد کسي برابست نئي نو،
ديهم تياگن ههل خو جنهنجو سهرن کرينو سو
تملکي وچي روايت نئي نو. انهيء کوي سب
کيون مهل مديديو سهرن کړه. چاگانا د غي دايه
بي پتا آهي. شير د آهي د کورزي مهل وچي. مون
مديديو لاسيل چيتو رکندېن د مونکي برابست نيمدان. انهيء
ر کوني سسو کراهي. جو مدش عرنا ولس نسيال من
سان، بکتيء پر بدل ؛ زوکي بي بل سان چگيء طرح بران
رکي، سړو گېاني، آدي، سرجيتار، سوکر پر سوکر سپني
کي باليدز آکر روي، سروج جهزو لهجروي، اگيان
رواي اندکار کان زوي، اعزيء طرح جو بورو سهرن
کوي نو سو انديوري بزر اوش برابست کوي نو. جديهن
کي وادن بي چالط وارا اېناسي بون لسا ؛ جديهن پر
اوه د شې لوني برابست من لا، جديهن بي عليا له بوعه جاري
بوعه چوره رکن لا، انهيء بدويء جو، عيالر سان اوکي
اوکي پر پندان نو، عکرا اوکي من ولس دايه لسا ؛ کي

اڌياڌ اڌون

(گيمان وگيمان يوگ)

ارچن شري کرشن پگړان جا اهي وچن ٻڌي چوڻ

لڳو نه هي پرشورم! توهان
کي جو توهانجا پگت برهم
کري ٿا ڄاڻن سو برهم ڇا
آهي؟ اڌياڌم ڇا آهي؟
گرم ڇا آهي؟ ۽ اڌ پوت
ڇا آهي؟ اڌ ديڙ ڇا آهي؟
هي مڌ سوڌن! اڌ بگيه ڇا
آهي؟ جيڪو ٺوڪي اٿت
ڪال مهل اهڙو سهجهي ٿو

انهيءَ جي گت ڪهڙي ٿئي ٿي؟ انهن سڀني جو ار
ڪرڻا ڪري ٻڌايو؟ شري کرشن پگړان چوڻ لڳو نه
هي ارچن! مان سڀ کان پري ۽ اباسي آهيان. انهيءَ
کري مونکي برهم چوڻ ٿا، مونکي پنهنجي پرتاب ڪري
ٿي پرتاب آهي ۽ پنهنجي گيان ڪري ٿي گيان آهي
۽ سڀني جو مان ابشور آهيان. انهيءَ ڪري منهنجو
نالو اڌياڌم آهي ۽ سڀني پرت پراڻين کي مان پنڌا
ڪريان ٿو ۽ جنهن جي مستڪر جيئن لکان ٿو ليئن
ٿئي ٿو ان کي ڪرم ڪري چئون ٿا ۽ پنجه پرت جي
آڪاش، وايو، اگني، جل ۽ پرتوي آهن تن جو ڪرڻا

دبوتائن کي ئي پائين نا پر مهنديا پڳت مونکي پراپت
کن نا.

ٺٽ شري پڳوت گيتا شري ڪرشن آرجن
سنبادي گيان وگيان يوگم نالي ستون
آڌياڻ پورو ٿيو.

* سڌين آڌياڻ جو موثر * *

شري نارائڻ چوي ٿو ته هي لڇهي! گيتا جي ستن
آڌياڻ جو مھائم ٻڌ. هڪ پتل نالي نگر آهي اتي
سڪو ڪرڻ نالي ماڻهو رهندو هو. هڪڙي ڏينهن
واپارين سان گڏجي واپار ڪرڻ لاءِ ويو. رستي ۾ سڪو
ڪرڻ کي نانگ ڏنگيو ۽ مري ويو. سندس سنگتي ان
جو ڪريا ڪرم ڪري اچي روانا ٿيا. جڏهن موليٰ
پهندي گهر آيا تڏهن سڪو ڪرڻ جي بت پڇين ته
مهنديو پتا ڪٿي آهي؟ انهن واپارين چيس ته رستي
۾ پڙهي کي نانگ ڏنگيو سو مري ويو ۽ پهندي بيٺو جو
هي سامان وٺ ۽ ان جي گنيءَ واسطي ڇهائونس ته هو
اوگتو ٿي موٽي آهي. هڪڙي ڏينهن خيال ڪيائين ته
جنهن نانگ مهندي پتا کي مارڻو آهي ان کي مان
ماريندس پر وڃي واپارين کان پڇا ڪيائين ۽ ڪيائين
ته اهو هنڌ هلي مونکي ڏيکارڻو. پوءِ واپارين وٺي وڃي
اها جاءِ ڏيکاريس. ان جاءِ کي ڪوڏر سان کولڻ لڳو.
ان مان وڏو نانگ نڪتو ۽ چيائين ته تون مهنديو گهر

لی کند و با آشن و بیگانه
 چکی و رست با مالان بود موی
 شکزو نون او مالان
 بود کور کور کو مالان. اشی بود تا مالان؟ اندرون
 بود بر انهن دبی گامنا آشی و چکی و سی و ای خوش
 و غرامد شی و ملای کوری دکی نهن لسا. اشی و شوک و
 شوی دبی کوری و دشت بر قاسی موزکی تا سچالن انهن
 کوری شو شو و چمن و موی تا و چمن جا باب ناس نی
 و با آشن سی اشی و چمن کرمی اشی و آلیا سسار دبی
 شوک و شوک و دکه و کلبش کسان و کلبش نی و مدهدچی
 نی و روسی نی آشن اشی مدهدچی چمن مان کوزو اب
 بالیددا سو بند. چمن موی دکی کان چمندا انهن
 من م مدهدچی سچالن جو گیان برکمت لیدو. اشی کوزو
 گیان؟ سو بند. اشی موزکی ارون خوش کوری تا و چمن و
 موزکی سب جو سوامی کوری تا مالان و موزکی و سب
 کوری تا مالان. موزکی انهن مالان و آلیا کال بر من
 جو لستو و موی موی مدهدچی نی چمن کال تا و چمن
 چمن چمن و لستو اشی خوش مدهدچی پومانند آلیا
 بند بر و چمن پیمان لستو تا انهن لستو کوری جان.

فات برج

چکی مخط مدهدچی آسرو و من تا سی مالان کان نری
 و لسا چمن قسمن و موی مدهدچی چمن کال تا
 و چکی و لسا و چمن چمن کال تا و چمن و انهن
 و چکی و لسا و چمن چمن کال تا و چمن و انهن

انهي مهنجي ڄاڻ جو گيان ٿيو آهي. ڪهڙو گيان؟ سو ٻڌ. انهن کي سڀ پر ابشور ٿي نظر اچيٿو. جيڪي مون کي ڇڏي ديوتائن ۽ منشن کي پوڄين ٿا اهي جنهن جنهن ديوتا کي پوڄين ٿا ته مان انهن جي هڙدي پر ويهي انهيءَ ديوتا لاءِ پڪو وشواس ڪرايان ٿو. پوءِ اهي ماڻهو پريت ۽ شردا سان ديوتا جي پوڄا ڪن ٿا ۽ مان ئي انهيءَ ديوتا پر ويهي ماڻهن کي وردان ڏياريان ٿو. هي ارڃن! ديوتائن جو ڏنل ور اباسي نه آهي ۽ جن جي اصل ٿوري ٻڌ آهي اُهي ديوتا جي پوڄا ڪن ٿا. هاڻي ارڃن! پير ٻڌ. ديوتا جي پوڄا وارا ديوتا جي لوءِ به وڃن ٿا. مهنجا پيگم پرمائند اباسي ٻڌ کي پراپت ڪن ٿا. پير ٻڌ. مان اباسي آهيان ڪنهن مون کي ڏنو ڪونهي ۽ ڪنهن ڄاڻو به ڪونهي. پنهنجيءَ ڪلا ڪري مان پورن آهيان ۽ جيڪي ٻڌ جا هيٺ آهن هي مون کي ڪنهن به نه پرنڪ ٿا ڄاڻن. اهي مهنجي پرم پرتاب کي ٿا سمجهن ته مان ڪهڙو آهيان؟ هي ارڃن! ماڻهو ويچارا ڇا ڪن؟ انهن جو گيان مهنجيءَ مايا ڍڪي ڇڏيو آهي. اُها مايا انهن جو گيان پرگهت ڪرڻ ٿي ڏئي. هي ارڃن! هڪڙو مهنجو نالو ويدن پر چيئن پرش آهي لهنجو اُرت ٻڌ. برهما آڌ کان وٺي ڪٿي ٿاين سڀ پرم پراڻي ٿيا آهن، جيڪي هاڻي ٿيا آهن يا اڳي

ٽرڻ جو ڪو آڀاءُ ڪونهي.

مها مورڪ ۽ ڀاڻي جيڪي آهن ۽ مذهبيءَ شرڻ ۾
 نٿا اچن ۽ ماڻا ۾ پليا پيا آهن. هي ارجن! ماڻا انهنجو
 گيان ڀلائي ڇڏيو آهي ۽ اهي سدائين هيءَ هيءَ پيا ڪن.
 هي ارجن! ڇڏن پرڪارن جا ڀڄ آتما آهن جي
 مذهنجو سهرن ڪن ڏا. هڪڙا جڳياسو گيان
 ڀاڻڻ لاءِ ۽ ٻيا ڪاهنداڻن لاءِ ٿم انسان ڪي ڏڏ
 پٽ هلي الاهيءَ لاءِ هونڪي ياد ڪن ڏا. ڏيان
 روڳم متاڻڻ لاءِ ۽ چوڻان گياني ڀڄن ڪن ٿا
 انهن سڀني ۾ گياني اُتم آهن ۽ سريشت آهن
 ست سرويپ سوامي آبناشي سدائين سڪن
 جي ڏيڻ وارو ۽ دڪن ڪي ناس ڪرڻ وارو
 ڀريو آهي. اهڙو جي ڀڄن ڪن ٿا ۽ مذهبي چرنن ۾
 ڏيان رڪن ٿا اهي گياني اُتم آهن ۽ گيانيءَ ڪي ٻياري
 مان آهيان. هي ارجن! هي استريون جي مذهنجو سهرڻ
 ڪن ٿيون انهن ڪي به نون ٻرو نه سمجهه اهي به تمام
 ڀڄ آتما آهن جو ايشور جو ڀڄن ڪن ٿيون پر گياني
 مذهبي آتما آهن. انهن گيائين مذهبي ٿي چرنن جو
 آسرو ورتو آهي انهن هونڪي سڀني کان اُتم ٿا ڪر ڪري
 مڃيو آهي. هي ارجن! جنهن گهڻن جنمن کان وٺي
 مذهنجو ڀڄن ڪيو آهي تنهن جي پٽ ٺهڻ آهي ۽

آهي. من، ٻڌ، اهنڪار هي سڀ آف آهن. اها سڀ
 منهنجي مايا آهي. هي ارڄن! نائون انهيءَ ۾ جيو بت
 آهي. سارو جڳت سنسار انهن مان ئي بڻيو آهي. چوراسي
 لک جوڳيون به انهن مان ئي بڻيون آهن. هاڻي ٻيو ٻڌ
 مان ڪهڙو آهيان؟ ساري سنسار ۽ سنسار جي رچڻ
 واري جا منهنجي مايا آهي تن سڀني جي انيت ڪرنا
 آهيان، پالن ڪرنا به مان آهيان ۽ پرک ڪرنا به مان
 آهيان. سڀ کان پري ۽ نيارو به آهيان. هي ارڄن!
 مونکان پري ڪجهه به نه آهي. سڀ پوت پراڻي مون مان
 انيت ٿيا آهن جڏن ڏاڳي ۾ مڻيا پوڻا آهن. هي ارڄن!
 ائين نه سمجه، ته مان واشديو ۽ ديويءَ جي گهر ۾ ڄائو
 آهيان. اهڙيءَ ريت جيڪي ڏسجي يا ٻڌجي ٿو سو ڄاڻ
 نه سڀ برهم آهي. هي ڪونٽيم! باڻيءَ ۾ رس آڻ آهيان،
 سورج ۽ چنڊ جو نيجه آڻ آهيان، آڪاس ۾ سُبڊ ۽ مڙس
 ۾ مڙسي آڻ آهيان، پراڻيءَ جي سڳند آڻ آهيان، اڱيءَ
 ۾ نيجه آڻ آهيان، پراڻين جي چوت آڻ آهيان، تپسين
 جي تپسيا آڻ آهيان. هي ٻارٽ! سڀني جيون جو سَنَتان
 به مونکي ڄاڻ، ٻڌ وائن جي ٻڌي آڻ آهيان، تيجسويءَ
 جو نيجه آڻ آهيان. هي منهنجي رستي کان عنائت وارو
 جو ڪام آهي سو به مان آهيان. هي جيڪي ئي ڪن
 آهن ستون، رڄو ۽ ٽمرو انهنڪان مان نيارو آهيان. ترڪي
 مايا مون ۾ نٿي ويائي انهيءَ ڪمان لھو بچندو
 جيڪو منهنجيءَ شرطن ۾ ايندو ٻيو مون وٽ

آڌياڻ سٽون

(گيان وگيان يوگ)

سُرِي ڪر سُن پڳروان چيو
 نه هي ارڃن! منهنجي
 آسري تي ئي بُوڳ ڌار. هي
 ارڃن! منهنجي بُوڳ ڪري
 جن کي گيان نٿو آهي اهو
 گيان مان ٽوڪي ٻڌايان ٿو
 جنهن گيان جي ڄاڻ ڪري
 باقي ڪجهه به نه بچيو آهي.

مطلب ته ٻيو ڪجهه ٽوڪي ڄاڻو نه آهي سو وري اُرس
 سنسار کان ورڪت يا نيارو نٿي ٿو. جيترا به نيارا ٿين
 ٿا تن ورڪتن مان ڪي به ٿورا مڪتي ٻڌ کي برابرت
 ٿين ٿا ۽ جيترا مڪت ٿين ٿا تن مان به ڪو وريو
 منهنجيءَ مهما جي گيان کي ڄاڻي ٿو سڀي منهنجون
 مهمائون رت. هي ارڃن! آڪاس، وايو، جل، پوٿوي،
 هن، ٻڌ ۽ آهنگار، اهي ان پرڪريون آهن.
 انهن کي اُتت ڪرڻ واري منهنجي مايا آهي. اُهي
 اُن سرور ڌارين ٿا جي اندر به آهن ۽ ٻاهر به آهن.
 جهڙيءَ ريت ڏيھ جو اُٺس ماس آهي، تيڃ جو اُٺس
 ٻاهر آهي جو ٻيٽ پر اُن پڇاڻي ٿو، آڪاس جو اُٺس ٻورو

مڪت ٿيس. رنديڪ مٺيءَ راجا کي آڌر ڀاءُ ڪيو ۽
 چيائين ته هي راجا! تون چئن ڌرمن جي ساڌنا ڪندڙ
 آهين ۽ تون ٻجه آما آهين. پوءِ مٺيءَ چڱيءَ طرح سان
 راجا کي پاڻ وٽ وهاريو ۽ شيوڪ کي قل ٿول
 آڻڻ لاءِ موڪليائين. اهو قل ٿول ڪٿي آيو ۽ اچي راجا
 کي ڏنائين. پوءِ راجا مٺيءَ کان پڇيو ته هي سوامي!
 توهانجو ابدو نيج ڪهڙي پل ڪري ٿيو آهي. ٽڏهن
 مٺيءَ چيو ته هي راجا! مان ته ساڌو جتان رکڻ وارو،
 پيوت لائڻ وارو ۽ ڪنهي پاڻ وارو آهيان. مون کان ڪهڙو
 ٻجه ٿيندو جو مان ڪندس. مون وٽ ڪا ميا ڪانهي
 پر هڪڙي ڳالهه آهي جو مان سدائين گيتا جي جهين
 آڌاءُ جو پاٽ ڪندو آهيان. هي جيڪو ٽيجه ڏسين ٿو
 سو انهيءَ جو آهي. راجا ايترو ٻڌي پنهنجي پٽ کي
 آڻايو ۽ چيائينس ته هي پٽو! اڄ کان وٺي تون راجائي
 ڪر. مان تيرت ياترا تي ٿو وڃان. ٻئين چڱي راجا راج
 کي ٺهائجي ڏنو ۽ رنديڪ مٺيءَ کان گيتا جي جهين
 آڌاءُ جو پاٽ سکيو ۽ ڏهاڙي پاٽ ڪرڻ لڳو. پاٽ
 جي پرتاپ ڪري راجا ترڪال درشتي ٿيو. اهڙيءَ
 طرح هن ۾ گهڻائي ڏينهن گذاريائين. هڪڙي ڏينهن ٻئي
 پراڻ ٺهائجي وڃان ۾ چڙهي وٽڪن ڏي ويا. شري
 نارائڻ ٿو چوي ته هي ٻيو! اهو گيتا جي جهين آڌاءُ
 جو مهاڻو آهي جو مون توکي ٻڌايو.

ات شري پگوت گيتا جي جهين آڌاءُ جو
 مهاڻو پورو ٿيو.

هي پندتو! هن راجا کان هڪڙو رشي اُنم آهي ۽ اهو
 وٺڪن جو اڌڪاري آهي. وٺڪن سرڳ کان به مٿي
 آهي. اها ڳالهه ٻڌي راجا دل ۾ خيال ڪيو ته مون کان
 هن جو ڀڄو وڌو آهي جو وٺڪن جو اڌڪاري آهي
 ۽ هنس به هن جي ساراهه ٿو ڪري. اهو خيال ڪري
 چوڻ لڳو ته انهيءَ مهاتما جو درشن ڪرڻ گهرجي. راجا
 انهيءَ مهل رت گهرائي رشيءَ جي درشن ڪرڻ لاءِ
 روانو ٿيو. بنارس ڪاشيءَ ۾ وڃي گنگا جو سنان ڪيائين.
 دان ڪيائين ۽ شوجي مهاراج جو درشن ڪيائين. پوءِ
 ماڻهن کان پڇيائين ته اهڙو ڌيان ڪرڻ وارو رشي مٺي
 هتي آهي؟ ماڻهن چيس ته نه. پوءِ راجا اُنسان هليو ۽
 دوارڪا نٿا جو درشن ڪيائين. پوءِ راجا اولهه پاسي
 ويو جنهن نيرت تي وڃي اُتي سنان دان ڪري ۽ رشي
 مٺي پيو پڇي. وري راجا اُتر پاسي ويو. بدري نٿا
 جو درشن ڪيائين. اُتي راجا جو رت نه پيو هلي تڏهن
 راجا چيو ته مان ساري پرڻوي گهميو آهيان پر منهنجو
 رت ڪٿي به نه پيو آهي. هتي اهڙو ڪو ڀڄارائي منش
 رهي ٿو جنهنجي پرڻاب ڪري منهنجو رت نٿو هلي.
 تڏهن راجا رت کان هيٺ لهي رت جي اڳيان هلڻ لڳو.
 ڇا ڏسي ته هڪڙي ٻهاڙ جي غٺا ۾ ساڌو ويندو آهي
 جنهن جي تيج ڪري سارو ٻهاڙ روشن آهي. تڏهن راجا
 سمجهو ته اهو رشي هتي آهي. پوءِ راجا اڳتي وڌي ان
 رشيءَ کي ڏٺو پر نام ڪيو ۽ هٿ ٻڌي اُنجي آستتي
 ڪيائين ۽ چيائين ته هي سراءِ! توهانجو درشن ڪري
 ڪليا. آهي ۽ منهنجو جبر آڇ سڻل ٿيو. اڄ کان مان

مڪت ٿيس. رٿيڪ مٺيءَ راجا کي آڏو ڀڄي ڪيو ۽
 چيائين ته هي راجا! تون ڇڻن ڌرمن جي ساڌنا ڪندڙ
 آهين ۽ تون ٻجه آتما آهين. پوءِ مٺيءَ ڇڱيءَ طرح سان
 راجا کي پاڻ وٽ وهاريو ۽ شيوڪ کي قل قبول
 آڻڻ لاءِ موڪليائين. اهو قل قبول ڪئي آيو ۽ اچي راجا
 کي ڏنائين. پوءِ راجا مٺيءَ کان بچيو ته هي سوامي!
 توهانجو ايڏو ٻيچ ڪهڙي بل ڪري ٿيو آهي. تڏهن
 مٺيءَ چيو ته هي راجا! مان ته ساڌو جڻائن رکڻ وارو،
 پيمو لائڻ وارو ۽ ڪڻي پائڻ وارو آهيان. مون کان ڪهڙو
 ٻجه ٿيندو جو مان ڪندس. مون وٽ ڪا مابا ڪانهي
 پر هڪڙي ڳالهه آهي جو مان سدائين گيتا جي ڇهين
 آڌياڻ جو پاٽ ڪندو آهيان هي جيڪو ٻجه ڏسين ٿو
 سو انهيءَ جو آهي. راجا ايترو ٻڌي ٻيهجي بت کي
 آڻايو ۽ چيائينس ته هي بترا! اح کان وٺي تون راجائي
 ڪر. مان تيرت ياترا تي ٿو وڃان. ائين چئي راجا راڄ
 کي ٽپائي ڏنو ۽ رٿيڪ مٺيءَ کان گيتا جي ڇهين
 آڌياڻ جو پاٽ سکيو ۽ ڏهاڙي پاٽ ڪرڻ لڳو. پاٽ
 جي پرتاب ڪري راجا ترڪال درشتي ٿيو. اهڙيءَ
 طرح هن ۾ گهڻائي ڏينهن گذاريائين. هڪڙي ڏينهن بٽي
 پراڻ لپاڳي ووان ۾ چڙهي وئڪن ڏي ويا. شري
 نارائڻ ٿو چوي ته هي ٻجهي! اهو گيتا جي ڇهين آڌياڻ
 جو مهاڻو آهي جو مون توکي ٻڌايو.

ات شري پڳوف گيتا جي ڇهين آڌياڻ جو

دهاتم پورو ٿيو.

هي پندترو! هن راجا کان هڪڙو رشي اُٿم آهي ۽ اهو
 وٽڪن جو اڌ ڪاري آهي. وٽڪن سرڳ کان به مٿي
 آهي. اها ڳالهه ٻڌي راجا دل ۾ خيال ڪيو ته مون کان
 هن جو پڇه وڌو آهي جو وٽڪن جو اڌ ڪاري آهي
 ۽ هنس به هن جي ساراهه ٿو ڪري. اهو خيال ڪري
 چوڻ لڳو ته انهيءَ مهاڻا جو درشن ڪرڻ گهرجي. راجا
 انهيءَ مهل رت گهرائي رشيءَ جي درشن ڪرڻ لاءِ
 روانو ٿيو. بدارس ڪاشيءَ ۾ وڃي گنگا جو سنان ڪيائين.
 دان ڪيائين ۽ شوجي مهاراج جو درشن ڪيائين. پوءِ
 ماڻهن کان پڇيائين ته اهڙو ڌيان ڪرڻ وارو رشي مني
 هتي آهي؟ ماڻهن چيس ته نه. پوءِ راجا انسان هليو ۽
 دوارڪا نات جو درشن ڪيائين. پوءِ راجا اولهه پاسي
 ويو جنهن تيرت تي وڃي اُتي سنان دان ڪري ۽ رشي
 مني پيو پڇي. وري راجا اُتر پاسي ويو. بدري نات
 جو درشن ڪيائين. اُتي راجا جو رت نه پيو هلي تڏهن
 راجا چيو ته مان ساري پرٿوري گهميو آهيان پر منهنجو
 رت ڪٿي به نه ٻيٺو آهي. هتي اهڙو ڪو پڇاري منس
 رهي ٿو جنهنجي پرٿاب ڪري منهنجو رت نٿو هلي.
 تڏهن راجا رت کان هيٺ لهي رت جي اڳيان هلڻ لڳو.
 ڇا ڏسي ته هڪڙي پهاڙ جي غفا ۾ ساڌو ويندو آهي
 جنهن جي نيج ڪري سارو پهاڙ روشن آهي. تڏهن راجا
 سمجهو ته اهو رشي هتي آهي. پوءِ راجا اڳتي وڌي ان
 رشيءَ کي ڏنڊوت پرنام ڪيو ۽ هڪ ٻڌي انجي آستي
 ڪيائين ۽ چيائين ته هي سوامي! توهانجو درشن ڪري
 ڪلياڻ ٿيو آهي ۽ منهنجو جنم اڄ سڻ ٿيو. اڄ کان مان

قات پوڄ

جو قل جي لڃا نه رکي ڪرم ڪري ٿو، اهو ئي
 بوڳي آهي پر نه اهو جنهن ڪرم لڃا ٿيا آهن. جو گهڻو
 کائي ٿو يا جو-اصل کائي ٿي نٿو، يا گهڻو سمهي ٿو يا
 جاڳندو ٿي رهي ٿو، نه اهڙي کان بوڳ ساڌنا نه ٿيندي
 جو مون کي سڀ ۾ ڏسي ٿو ۽ سڀ مون ۾ ڏسي ٿو،
 اهڙي کان آءُ جدا نه آهيان ۽ نه هو مون کان جدا آهي.
 من ڇڏي آهي وس ٿيڻ جو نه آهي پر اڀاس ۽ وڙاڻ
 سان هو وس ٿي سگهي ٿو. ”جنهن من وس نه ڪيو
 آهي تنهنڪي بوڳ نرايت ٿيڻ مشڪل آهي، ڪوشش
 ڪندڙ اڀاسي هڪ نه بڻي جنم ۾ بوڳ جو رستو حاصل
 ڪري موڪل پائي ٿو.“

ات شري ڀڳوت گيتا شري ڪرشن آرجن
 سنڀادي ڌيان يوگم نالي ڇهون آڌياڻ پورو ٿيو.
 * چوئين آڌياڻ جو مواتر *

شري نارائڻ چري ٿو نه هي ايمی! گوداوري نهر
 جي ڪناري تي هڪ نگر آهي. اُتي جي راجا جو نالو
 چانورا هو. اهو راجا ڌرمي هو. ان جي پرجا به ڌرمي
 هئي. هڪڙي ڏينهن انهيءَ نگر ۾ هنس اڏامندي
 اچي نڪتا. انهن مان هڪڙو هنس وهندي سرط وري
 آڌامي ويو تڏهن نگر جي پندن بچيس نه هئي هنس!
 ڇو ٿون سڀني کان جلد آڌامي وڃين ٿو. هنس جو نه

جوڙي منهنجي اباسي ٻڌ ۾ وڃي پراپت ٿيڻو. جنهن
 يوگ جي ساڌنا ڪئي ۽ مرڻ مهل يوگ کان بگڙي وڃي
 تنهن جو وستار چيم. جن گهڻي ساڌنا ڪئي هجي ۽
 مرڻ مهل من چلائيمان نه ٿين ٿا جي ڳالهه ٻڌ. اهي
 يوگي سرڳ جا يوگي يوگي وري جنم پائين ٿا. اهي
 وڏي ٻڌ وارا منهنجي مهما چاٽڻ وارا اهڙا جي منهنجا
 يوگي آهن وري انهن جي گهر جنم پائين ٿا. اُتي جنم
 وٺي باقي رهيل يوگ جو اُپاس ڪن ٿا ۽ ڪنهن به
 نڪليف کانسواءِ انهن جو اُپاس ٿئي ٿو. جهڙي اُٺين
 جنم ۾ انهن جي ٻڌ هئي اهاڻي ٻڌ وري هننڪي ملي
 ٿي. هي ارڃن! يوگ جو اُپاس انهن کان پاڻيهي ٻيو
 ٿئي. اهي يوگي منهنجي مهما کي چاڻي مون سان
 سهجي اچي ملن ٿا ۽ سڀني ڀاڻن کي ناس ڪري منهنجي
 يوگ جي ساڌنا کي پراپت ڪن ٿا! هي ارڃن! هن يوگ
 جي رستي جي خبر هڪ جنم ۾ نٿي پوي گهڻا جنم
 هر هر وٺي يوگ ڪندا آهن تڏهن اهي ڀرم ٻڌ ۽ اباسي
 نگر ۾ وڃي پراپت ٿين ٿا. ٽپسويءَ کان يوگي مٿي
 آهي ۽ گيانءِ کان به هو مٿي سمجهي ٿو ۽ ساڳيءَ طرح
 ڪرم ڪانڊيءَ کان به مٿي آهي. تنهنڪري هي ارڃن!
 تون يوگي ٿي ۽ سڀني يوگين ۾ اتم ٿي ۽ من مون ۾
 لڳاءِ جي مرڻڪي شردا سان جهپن ٿا، تنهنڪي آءٌ سرشت
 يوگي سمجهان ٿو.

نه سمجهه هي ار جن! جنهن منهنجو هڪ پيرو به نالو
 ورتو آهي ۽ مونکي نمسڪار ڪيو آهي، مان جو ست
 پرش اُبناسي آهيان ڪلياڻ روپ به آهيان. برگيءَ جو
 من اُنت ڪال مهل منهنجي يادگيريءَ کي ڇڏي ٻئي
 پاسي ويو تنهن جي گت ٻڌ. جنهن سرڳ پائڻ لاءِ لوڪ
 وڏا دان ڪندا آهن ۽ يگه ڪندا آهن ۽ ٻيٽ ٽپسيائون ڪندا
 آهن اهو سرڳ منهنجي برگيءَ کي ڏنڊ آهي سو اهو
 پرشت برگي سرڳ پائي ٿو تنهن سرڳم جو وسٽار ٻڌ.
 اتي ديوتا رهن ٿا ۽ اُتي نڪا ڪنهنجي زال آهي
 نڪو ڪنهنجو مڙس آهي. اُتي اڇرائون پوڳ لاءِ آهن
 جن جي سرير ۾ ڏاڍيون سڳنديون آهن ۽ گذرب راڳ
 ڪرڻ وارا آهن ۽ ڪاٺ لاءِ اُمرت آهي، سنگهڻ لاءِ گل
 آهن، بهرڻ لاءِ ديوتائن جا ڪپڙا آهن ۽ هر قسم جي
 پرڪارن جا ديوتائن جا پوڳ آهن اتي برگيءَ جو برگ
 پرشت ٿيو وڃي جڏهن اهي پوڳ پوڳي بس ٿو ڪري
 تڏهن وري اچي منڊش لوڪ ۾ جنم پائي ٿو، برهمڻ يا
 ڪٿريءَ جي گهر ۾. جنهن ٿورا ڏينهن برگ سڏنا ڪئي
 هئي ۽ مرن مهل برگ کان پلجي ويو هجي اهو سرڳ جا
 پوڳ پوڳي برهمڻ، ڪٿري يا شاهوڪار جي گهر ۾ جنم
 پائي ٿو ۽ وري برگ جي سڏنا ڪري ٿو. جيئن ڪو ڪم
 ڪندڙ ماڻهو سمهي پوندو آهي ۽ جڏهن اُٿندو آهي
 تڏهن اُتي وري پنهنجو ڪم ڪندو آهي. اهڙيءَ ريت
 ان جي من ۾ برگ اُپت ٿئي ٿو تڏهن مون سان برگ

انهن اباون سان من نسل ٿئي ٿو ۽ جنهن مون سان
پریت نه رکي آهي ۽ سندس جي واسن کان پري نه
ٿيو آهي اهو مون کي اصل نه پائيندو جنهن اڀياس ڪري
من مون سان نه لائو آهي، انهيءَ کي جوگ ڪٿان ملندو؟
اڀياس انهيءَ کي چئبو آهي نه جڏهن منهنجي ڀڄڻ
کان سواءِ من ڪجهه ٻيو سمري ٿڌن ان کي ٻڌي ۽ سان
پڪڙي مون منجهه لڳائي انهيءَ جو نالو اڀياس آهي.
جي اڀياس ۽ وٽراڳ سان مون ۾ مليا آهن انهن کي جوگ
پاڻ سولو آهي. اڀياس ۽ وٽراڳ ٻئي اڀياس من کي جهٽو
جا آهن. ارجن شري ڪرشن پگوان کان پڇڻ لڳو ته هي
پريو! جنهن توهان سان جوڳ جوڙيو آهي ۽ ديهه ڇڏڻ
مهل ان جي شردا يعني پریت توهان جي جوگ کي ڇڏي
ڪنهن ٻئي پاسي ويئي نه اهو جوگي مڪتيءَ کي نه
ڪين پراپت ٿيو؟ هي پگوان! ڪهڙيءَ گت کي پراپت
ٿيو ۽ اهو توهانجي جوگ کان پرست ٿيو يا نه؟ انهيءَ جي
ساري ڪمائي اجائي ويئي يا نه؟ جئن برسات اچي ۽
ڪنهن پاسي کان هوا لڳي ته اهي بادل ڪي ڪيڏانهن
ڪي ڪيڏانهن وڃن ٿا تنهن انهن بادل وانگر انهيءَ
جوگيءَ جو جوگ ٿيو يا نه؟ هي پريو! سو توهانجي جوگ کي
نه نه پهتو. توهان جو برهم ٻڌ جو آهي تنهن ٻڌ کان نه
هو ٿري ويو. ڪرنا ڪري انهيءَ جي گت ٻڌايو ۽
منهنجي من جو سندس مٽايو. شري ڪرشن پگوان چوي
ٿو ته هي ارجن! انهيءَ جوگيءَ جو جوگ نون ناس نه

سواس ٽنهنجو نام ڇڏيندو رهان. سڄي راهه
ڏي. سڄي سمجهه ڏي. سڄي سکيا ڏي.
نام دان ڏي، پنهنجي چرلن جو ڌيان ڏي.

اهڙو جيڪي روز ڀڄن ڪن ٿا سي جبر مرڻ ۾
وري نه ايندا. انهن کي ڇا ڪرڻو آهي سو ٻڌ. هي
ارجن! جيئن پنهنجيءَ آتما کي سک ڏک لڳل آهي تيئن
ٻين کي به لڳل آهي. انهن سمجهي ڪري ڪنهن کي
به ڏک نه پهچائجي ۽ سڀني کي سک ڏيندڙ نجي سڀني
يوگين کان به اهڙو ڪرم ٻوڏ آهي.

ارجن شري ڪرشن ڀڳوان کان ڀڄڻ لڳو نه هجي
مڏسوڌن! اهو ٻوڏ جو توهان مونکي ٻڌايو سو ٻوڏ نه
مون ۾ ڪونهي ۽ مان وري اهڙو ٻوڏ ڪري نه نٿو سگهان.
هي ڀڳوان! من ڏاڍو ڇنڊل آهي ۽ مست
هاتي ۽ وانگر بلوان آهي. اهڙي من کي قابو
ڪرڻ، مان هوان کان به وڌيڪ مشڪل ڪري ٿو
سمجهان. ارجن جي سوالن جي جواب ۾ شري ڪرشن
ڀڳوان خوشيءَ ۾ اچي ڪري ارجن کي ڇوڻ لڳو نه هجي
ارجن! انهيءَ ڳالهه ۾ ڪو شڪ نه آهي ته من ڏاڍو
ڇنڊل آهي ان کي وٺي نٿو سگهجي پر هن من کي وٺڻ
ڇا آڀار به آهن. ڪهڙا آهن؟ سي ٻڌ. مون ۾ بربت رک
۽ سسار جي واسنن کي پري رهي نه آڀار آهن.

همراهه، اوکيءَ ويلي سهاڻا ڪندڙ، سڀ کي
 روزي رسائيندڙ، ڇاڻي ڇاڻڻهار، حاضران
 حضور، شاهن جو شاهه، بي پرواه، ڀڳت وڃل!
 شري ڪرشن ڀڳوان منهنجي توکي وارون وار
 لمسڪار آهي. مان تنهنجي شرن آيو آهيان،
 تنهنجو برد آهي، شرن پئي جي لڄا رکڻ.
 تون ڪهڙو آهين؟ پنت پاڻ آهين. تون
 منهنجي گڻ اوگڻ کي نه ويچار. منهنجا ڪيا
 گناه ڪڻ. جڏن مانا پتا پتر جو ۽ پتي
 پياريءَ جو آپراڌ ڪهيا ٿو ڪري تڏن تون به
 منهنجو آپراڌ ڪهيا ڪر. ڪرڻ ڪرائڻ وارو تون
 ٿي آهين مان ڪڇ به نه آهيان. سڀ ڪڇ
 تنهنجي هٿ ۾ آهي. جيڪي تون ڪرين ٿو
 تنهن ۾ منهنجو پلو آهي. تون دولڪي دڪم ۾
 ڌيرج ڏي ۽ سڪم ۾ سنڌوش ڏي. ڪام آڏي
 وڪارن کان رکي وٺ. جهڙيءَ طرح گج
 کي گراهه کان بچائيم تهڙيءَ طرح منهنجي
 به لڄا رک منهنجي مايا کان بچاء، گيان پراپت
 ڪراء، ساڌن جو سنگم ڏي، پورن گرو ملا،
 لوڪ ڀرلوڪ سهيلو ڪر. اها ديا ڪر جو سواس

ٻيو ڪجهه نه ڏٺائون پاڻي آتما سمان ۽ پاڻ ۾ برهم ڪي
 ڏٺائون ۽ جڳت ۾ نرمل يوگ پائائون. اهو برهم جو پرتاب
 آهي. هي ارڃن! سڀ ڀوت پراڻي انهيءَ ڪي پاڻ ۾
 نظر آيا ۽ سڀني ڀوتن پراڻين ۾ هڪي پنهنجون آتمائون
 ڏسڻ ۾ آيون ۽ ان جي اهڙي نه سمان درشتي ئي
 ٻيئي جو مرڻي به پاڻ ۾ ڏٺائين. سڀ ۾ آتما برهم ڪي
 ڏٺائين ۽ سڀ ڀوت پراڻي منهنجي وراٽ سروب ۾ جو
 ڏسي ٿو تنهنڪن مان پري نه آهيان. مان ۽ هو هڪ رتب
 آهيون. سڀني ڀوتن پراڻين ۾ مرڻي ڏسي منهنجو روز
 ڀڄن ڪن ٿا اهو ڪهڙو ڀڄن ڪن ٿا؟ سر ٻڌ.

پـوار ڏـسـا

هي سواهي! هي نات! هي ڀرڀو! هي
 ڀرماتما! هي ڀرميشور! هي ڀار برهم! ڀورن
 مت سوڌن مادڙ، گوڀند گوڀال، ڀورڄن، نارائڻ
 هري، ايشور، اچت آباسي، آترياهي، سرو
 ويڀي، سرو شڪتيوان، داتار، ديالو، ڪرڀالو،
 دين ٻڌو، دينا نات، دين ديال، دڪم پنڄن،
 ڀڳم هرڻ، آٺاڻن جا نات، ڀٽاون جا ٿاو، نه اوڻن
 جا اوٽ، نه آسون جا آسرا، نه ٿيڪن جي ٿيڪ،
 نه پٽيڻن جي پٽ، نه آڌارن جا آڌار، بي
 وسيلن جا وسيلو، بيواهن جا واه، هيڏن جا

جي پائڻا ڪري هٿيارن سان وڍجي ۽ باهه ۾ سڙي
 لڏهن به هندي ڪو دڪ نشو لڳي. انهيءَ جا مثال ساڳي
 برهه لاد پڳت جهڙا آهن. پرهه لاد پڳت کي سندس
 پتا هر نالو آڻيڪ پرڪارن جا ڪشت ڏنا
 ٿڌهن ۾ پرهه لاد پڳت کي ڪنهن طرح جو
 ۾ دڪ نه لڳو. اهڙو نه سڪ آهي جنهن سڪ پائڻا
 ڪري سڀيئي دڪ دور ٿي وڃن ٿا سو اهڙو سڪ نڌان
 پوڻ سندس کان پري ٿي ڪري اوس ڪرڻ گهرجي.
 آهستي آهستي مونکي ٻڌي ۽ سان پراپت ڪجي ۽ آتما
 سان ملاجي ۽ پيو ڪجهه به ڪين باد ڪجي. هي من
 چمچل آهي جنهن جنهن ڳالهه کي ياد ڪري نهن نهن
 ڳالهه کان هٽائي ان کي آتما سان ملائي ڪڍي. جڏهن
 من وڃي آتما سان گڏوڏو ٿڌهن پرم شانت سڪ کي
 پائيندو. جن اهڙيءَ ريت مايا کي پري ڪري پوڻ کي
 چانو آهي سي ڪڏهن به نٿا پڙڪن ۽ آهي پاڻ ۾ پاڻيهي
 اسٽر ٿيا آهن ۽ پاپ انهن جا سڀ سڙي ويا آهن. انهن
 جلدي پوڻ کي پائي ورتو آهي. انهن کي انر سڪ مليو
 آهي. پرهر جو پرڪاش به ٿي پيو آهي ۽ انهن آتما جو
 سڪ ڪري پرم سڪ کي پراپت ڪيو آهي. انهيءَ سڪ
 ڪڍي انهن سڀ کي پاڻ ۾ ڏنو ۽ پاڻ کي سڀ ۾ ڏنائون ۽

پاڻ پد کي پائي ٿو. هي ارڃن! پيو ٻڌو. پيت
 نه کائي، ان گرهن جي بک ڪڍي جئن سواس
 طرح هلن، آلس ڪري نه ويهي، بوت نه پائي ۽
 ڏي نگاهه ڪري هلي جيئن ڪو جيت جئو
 ۽ ڪندو مندو به نه لڳي ۽
 هيٺان نه اچي وڃي ۽ هي ارڃن! فقط جاڳڻ بڻو
 جاء ٿي به پير نه ڌري. پوريون ۽ پوريون
 آهي ۽ نه سمهڻ ٿي بڻو آهي. پوريون ٿيندو
 ر جاڳي. اهڙي ريت بڻو ڪي بڻو، جو زالو دک
 ۽ اُروڱي رهندو آهي. اهڙي بڻو جو من جڏهن آئو
 سڪ بڻو آهي. گياني پش پوڱي ۽ جو من جڏهن آئو
 مان ملي ٿو ٿڌن ان جي من کي ڪنهن به طرح جي
 رڃا ٿئي ٿئي انهيءَ کي بڻو جڳت چوندا آهن. بڻو ۽
 لاءِ ايڪانت ۾ وهڻ جو چيو اٿن سو ٻڌو. جيڪڏهن ڏيئرو
 هـوا ۾ نه رکبو ته انجي روشني به اسٽر رهندي ۽
 وسامندو به ڪين. پر جي هـوا ۾ رکبو ته ان جي روشنائي
 به ڀلي رهندي ۽ وسامڻ جو به ڀڙ ٿيندو. انهيءَ ڪري
 بڻو ۽ جو ايڪانت ۾ رهڻ ضروري آهي ۽ وري
 بڻو ۽ جو ايڪانت ۾ رهندي پادگيري ڪري نه بڻو ۽ جو
 ايڪانت ۾ ويهي منهنجي پادگيري ڪري نه بڻو ۽ جو
 چت مـون ۾ نسيڻ ٿيندو. بوءِ هنڪي آئو جو روشن
 ٿئي ٿو. آئو جي روشن ڪري ڏاڍي سڪي ٿي ڪي
 پائي ٿو. آئو جي روشن جو سڪ ڪهڙو آهي؟ آباسي
 آهي. تنهن سڪ کي ڇاڻي ٿو. انهيءَ سڪ کي ٻڌ ڇاڻي
 ٿي. اندرون انهيءَ سڪ کي نئين ڇاڻن. جنهن سڪ

پنهنجو آتما وشين پر لڳايو آهي تن جو آتما دشمن آهي.
 جن پنهنجو آتما وشين کان پري ڪري پار برهر اڀاسي ۽
 سان لڳايو آهي سو پرر شانت پد کي پراپت ڪندو ۽
 مدهمجي ڪرپا سان ڪوئي دڪ انجي ويجهو نه ايندو.
 هو آدر ڪري خوش ٿيو ٿئي ۽ نر آدر ڪري رنج نه
 ٿيو ٿئي. پنهنجو پاڻ کي سڃاڻڻ گيان ڇڏيو
 آهي ۽ ايشور کي سڃاڻڻ وگيان ڇڏيو آهي.
 اهي ٻئي نيرمين آڏياڻ پر ٺوڪي ٻڌائيندس.

سو انهيءَ گيان ۽ وگيان روپي اُمرت کي پي پرڳي
 لوڪ نرپت ٿيندا آهن سو ڪيئن؟ لاندڙن کي روڪي
 سدائين هڪ رس رهندا آهن. هتي ۽ سون، هٿر
 ۽ شترو، پاپ ۽ پڇ آهن لاءِ هڪ سمان آهي.
 اهي يوگم جا لڇڻ آهن. جيڪو يوگي ٿين
 گهري سو ٻڌ. اهو پهريائين ايڪانت پر هڪڙي
 چار آڱر اوچي ٿلهي ٺاهي تنهن تي چيڙي جو ليپو پائي
 ان تي ٻپ وڇائي تنهن جي مٿان مرڱه ڇالا وجهي
 مٿانئس ڏوئل ڪپڙو وڇائي اهڙي شد آسڻ تي پلٽي
 ماري ويهي. من کي نسيٽل ڪري لاندڙن کي وس
 ڪري مٿي کي سڌو جهلي ويهي، هيڏي هوڏي
 ڪيڏانهن به ڪين نهاري فقط آتما کي پرمانا سان
 ملائي ڪنهن جو به پو نه ڪري ڇڏي ڪري
 من جو بڪو نسيڌو من پر رکي انهيءَ ريت من سان

اڌياڌ چھون

(ڌيان يوگ)

شري ڪرشن پڳران چوي ٿو ته هي ارڄن! جو منڌ

ڄڻا ڪم ڪري ٿو ۽ ڦل
جي اڇا نٿو رکي انڪي ٿي
سڌياسِي سمجهه ۽ اهـوئي
يوگي آهي. هي ارڄن!
جڻاڻن رکڻ ڪري ۽ رڪ مهڻ
ڪري ۽ باهه جي اڳيان
و بهڻ ڪري اهو سڌياس نه
آهي. هي ارڄن! جنهن کي
سڌياسِي چون ٿا تنهن کي

ٿي يوگي سمجهه. جنهن من جا سنڪلب نه ٿياڳيا آهن
سو ڪڏهن به يوگي ٿي نٿو سگهي. جو يوگ ٻڌائي ٿو
تنهن لاءِ شائتي ساڌن ضروري آهي. جو منڌ راندرين
جي وشين يا ڪرم سان سنگ نٿو رکي ۽ سڀ سنڪلب
ٿياڳي ٿو تڏهن هو يوگ ۾ پڪو چڻجي ٿو. يوگي اهو
آهي جنهن پنهنجي آتما جو اڌار ڪيو آهي.
اهو سندسار جي وشين کي نٿو ڏسي. ان جي لاءِ سڄڻ
۽ دشمن سڀ پنهنجو آتما ئي آهي. جن پنهنجو آتما
وشين کان پري ڪيو آهي ۽ پنهنجو من مون ۾ لڳايو
آهي تن جو مٿر آتما ئي آهي. جن مونکي وساري

چڏيو. مون جهنگ ۾ هن کي سڃاڻو ۽ هن کي مارڻ
 لڳس. هو پنهنجي مٿاڻ ۾ هڪڙي ماڻهوءَ جي کوپريءَ
 ۾ ڪري پئي. کوپري پاڻيءَ سان ڀريل هئي. مان ۾
 اتي اچي پهتس. اهو پاڻي اسان ٻنهي جي بت تي
 اچي لڳو ۽ پاڻيءَ جي لڳڻ ڪري اسان جي ديه
 ديوتائن جهڙي ٿي پيئي ۽ اسان کي روان ۾ ڇاڙهي
 وئڪن ڏانهن وٺي هليا. اسانکي خبر نٿي پوي ته
 اسان جو اڏار ڪهڙيءَ ريت ٿيو. ڌرمراءَ چيو ته اها
 کوپري هڪڙي ساڌوءَ جي هئي. اهو ڏهاڙي گنگا
 ۾ سنان ڪري گيتا جي پنجين آڌياءَ جو پاڻ ڪندو
 هو جنهنجي جل ڇهڻ ڪري ترهان وئڪن ڏي ٿا
 وڃو. پوءِ ڌرمراءَ پنهنجي پارڪدن کي حڪم ڏنو ته
 جيڪو پرش گنگا ۾ سنان ڪري ۽ گيتا جو پاڻ ڪري
 ته انهيءَ کي منهنجي ڀيڻ کان سواءِ ٿي وئڪن ڏي
 وٺي وڃو.

شري نارائڻ چوي ٿو ته هي لچمي! اهو گيتا جي
 پنجين آڌياءَ جو مهاتم آهي.

ات شري يگوت گيتا جي پنجين آڌياءَ جو
 مهاتم پورو ٿيو.

وڃ ٿو هوءَ ٻاهر هلي وڃي. مطلب ٿو جيئن چوريس ٽينهنجي
 آبتڙ هلي. جنهنڪري ڏهاڙي مار ڏيندو هوس.
 هڪڙي ڏينهن ڏاڍي مار ڏنائينس. ٽڏهن جوڻس کيس
 زهر ڏيئي ماري ڇڏيو. پوءِ ان برهمڻا گذرڻ جو جنم
 پاتو. ڪيترن ڏينهن کانپوءِ اها زال به مري ويئي ۽
 وڃي طوطيءَ جو جنم پاتائين. هڪڙي ڏينهن طوطي
 جهنگ ۾ ويٺي هئي، گذرڻ لاءِ اتي اچي نڪتو. گذرڻ
 طوطيءَ کي سڃاتو. اها ساڳي منهنجي زال آهي انهن
 چئي طوطيءَ کي مارڻ لاءِ هن جي بنيان پڪو. طوطي
 پنهنجي مسافر ۾ ڪري پيئي. ان مسافر ۾ ساڙو ۽ جي
 کوپري برسات جي پاڻيءَ سان ڀري پيئي هئي. طوطي
 ان ۾ وڃي ڪري. ايتري ۾ گذرڻ لاءِ اچي پهتو ۽ طوطيءَ
 کي مارڻ لڳو. انهيءَ کوپريءَ جي پاڻيءَ سان انهن بهي
 جي ديهه ڏوي پيئي ۽ پاڻ ۾ وڙهندي مري ويا ۽
 نيچه ديهه ۽ ڏي ديوتائن جي ديهه پاتائون. آڪاش مان
 روان آيا انهن ۾ چڙهي ونڪن ڏي ويا. ٽڏهن طوطيءَ
 پڇيو ٿو هي گذرڻ! مون اهڙو ڪهڙو ڇو ڪيو آهي جنهن
 ڪري ونڪن ڏي ئي هلاڻ؟ گذرڻ ڇو نه مان به
 جنم کان پاڻي آهيان مونکي ڪا به خبر نٿي پوي. ايتري
 ۾ ٻئي ڏور مراءِ جي ڀريءَ ۾ ويا. ڏور مراءِ ڇو نه هي
 گذرڻ! تون اڳئين جنم ۾ ڪير هئين؟ گذرڻ ڇو نه هي
 مهاراج! مان برهمڻا هوس. اتي مون شادي ڪئي ۽
 مونکي ٻاٻڙ زال ملي جنهن مونکي زهر ڏيئي ماري

وارا پاڻ آهڻ ۽ سڀني جو ايشور ۽ سڀني ڀڳوت پراڻين
جو مٿر ڀرڻو آهي. جيڪو ائين ڄاڻي ته شري ڪرشن
ڀڳوان اهڙو آهي سو پرمانند اباسي ڀڳ پائيتو.

ڌات پڙج

ڪرم جي نياڳ کان ڪرم جو ڪرڻ سويشت آهي
”اندر يون اندرين جي وشي ۾ ورڻن ٿيون“ ۽ آءُ
”ڪجهه به نٿو ڪريان.“ يوگي لائين ڪري مڃي ٿو.
قل جي اڇا ڇڏي ڪرم ڪري ٿو ۽ انهن ڪرم کي
ايشور اڙي ڪري ٿو، انکي پاپ پڇ لڳي نٿو سگهي.
ات شري ڀڳوت گيتا شري ڪرشن آرجن
سنڀاڏي گمان ڪرم سلباس يوگم نالي
پڻجون آڌياڻ پورو ٿيو.

* پنهنجين آڌياڻ جو مواثر *

سري نارائڻ چوي ٿو ته هي لچمي | هڪڙو برهمڻ
هڪلا نالي پنهنجي ڌرم کان پرست ٿي ڪسنگ ۾ ويهي
لڳو. انهيءَ برهمڻ کي سندس ڀائرن نيابت مان ڪڍي
ڇڏيو. تڏهن اهو برهمڻ پنهنجو ملڪ ڇڏي ٻئي ملڪ
۾ وڃي ويٺو. نيٺ راجا وٽ نوڪري ڪيائين ۽ جڏهن
راجا وٽ گهڻا ڏينهن رهيو تڏهن ماڻهن تي چغليون
هڻڻ لڳو ۽ ڏنڊون به ٿي پيو. اتي پنهنجي شادي
ڪيائين. زال اهڙي مليس جو بنگل چوڪس نه ٻاهر نه

ول مان هڪ سنگ ڪڍي ڏسجي ته سڀ ڊاڻا گڏ آهن
 جي انهيءَ ۾ ڪو هڪ ڊاڻو ڪڇو هوندو ته سڀ ڪڇا
 ڊاڻا هوندا. انهيءَ ريت جنهن گيانءِ کي ڪام ڪروڙ
 ڪونهي تنهنکي وري جنم ملندو. جن ڪام ڪروڙ
 ٻڌي دشمن جيتيا آهن انهن ٿي يوگه ڪي
 پاڻو آهي. اُهي ٿي سنسار ۾ سڪي آهن. انهن
 کي ڪام ڪروڙ نٿو ٿئي سو ٻڌ. آتما جو چوڻي سروب
 آهي تنهن سان وڃي مليو آهي. انهيءَ آتما سان ملڻ
 ڪري جو نرڀاڻ ٻڌ آهي تنهن ۾ وڃي هو مگن ٿيو آهي.
 انهيءَ ڪري انکي ڪام ڪروڙ نٿو ٿئي. ڪام ڪروڙ
 جنهنکي ڪونهي سو چوڻي سروب ٻڌ نرڀاڻ سک ۾
 مگن ٿيو آهي. جيڪي ڏيهه ساڻ مڪت آهن تن جي
 ڳالهه ٻڌ. جنهن ٻاهريون اندريون واسنائن کان
 پري ڪيون آهن ۽ اکيون بند ڪري ترڪتيءَ
 ۾ ڌيان رکي ۽ پراڻ گڏ ڪري لاسڪا ۾ آڻي.
 اهڙو جنهن پراڻاڻام ڪيو آهي ۽ ٻي ڪا جنهن
 کي ڪامنا ٿي ڪانهي ۽ ڪنهنجو پڙ نه ڪروڙ
 آهي اهڙو جو منهنجو پڳت آهي سو حيئري
 ٿي مڪت آهي.

هي ارڃن! ٻيو ٻڌ. ڪيترا ماڻهو مڪتي حاصل
 ڪرڻ لاءِ ٽهسيا ۽ يگه ڪن ٿا سو انهن جو ڦل پوڄڻ

گيانِي نرليپ آهن. هي ارجن! جيڪو مونکي اهڙي طرح ڄاڻي ٿو؟ ته هي پڙو! تون نرليپ آهين ۽ مون ۾ بريت رکي ۽ منهنجي شرن ۾ اچي هر هر منهنجو پير ڪري ٿو. منهنجي اباسي پسند ۾ وڃي ملي ٿو. اتي وڃڻ ڪري وري گرپ ۾ نٿو اچي اهو پورن گيانِي آهي. اهڙو جو برعمن هجي جنهنجو جنم چڱي گهر ۾ هجي ۽ وديا ۾ پورن هجي انهيءَ برهمڻ کي وديا جي جنم جو گهمند نه هجي ۽ سڀ سان نهٺائي، ساڌو برهمڻ ڪيو هاڻي ڊورو ڪتا چنڊال وڏو ننڍو ان جي پاڻي هڪجڙو هجي تنهنڪري پندس ڇڏجي ٿو ۽ آما برهمڻ آهي. اهڙي جنهنجي نگاهه آهي اهو جنم مرڻ جي پنڌن کان ڇڏي ٿو. چڱيءَ شيءِ هلاڻ ڪري خوش ٿئي ۽ خراب شيءِ هلاڻ تي رنج به ٿئي ٿئي. اهڙي برهمڻ کي هڪ نگاهه ڏسڻ وارو ڇڏجي جنهنجي هردي ۾ ڪجهه به اڳيان ڪونهي ٻاهرين ۽ اندرين جي سک جو خيال هن کان پلي ويو آهي ۽ آما جي سک ۾ مڱن آهي، تنهن اباسي ۽ اڪند سک يائو آهي اهو اندرين جي پوڳن کي نٿو ملي. اندرين جا پوڳ ڏک ڏيڻ وارا آهن ۽ انهنجو ڪوڙو سک آهي سو انهنجو سک ڇڏي آما جو سک پوڳي ٿو جنم - هي اڳي جنم ڪونهي تنهنجي ڳالهه ٻڌ. جنم

ڄاڻي ۽ اندرون سان ڪرم ڪري انهيءَ کي ڪنهن
 به ڪرم ڪرڻ جو دوش ڪونهي. جو ڪرم جي ڦل
 جي اڇا ڇڏي ڪرم ڪري ٿو ۽ انهن ڪرمن کي اهر
 جي اُڀرڻ ڪري ڏٺو ان کي، جڏهن ڪم جي پن کي
 جل ڇهي نٿو سگهي. ٿڌن ڀاڻ ۽ ڀاڻ ڪري
 نٿو سگهي. هي ارجن! جيڪي ڀڳت پڙهڻ سان
 ڪري من ۽ اندرون ڪري ست ڪرم ۽ سنان آڌ کان
 وٺي ڪن ٿا پر انهن جو ڦل نٿا ڳهرن انهنجو من شانت ۽
 کي پراپت ڪري ٿو ۽ جي وري ڦل جي اڇا رکن ٿا
 سي بددڻن ۾ پون ٿا. هي ارجن! سدائين سڪي
 ڪير آهن؟ سا ڳالهه ٻڌ. جيڪو ڀڳت آتما سان
 مليو آهي ۽ ڪنهن به اندريءَ ڪري آدم نٿو
 ڪري سو سڪي آهي. هي ارجن! مان ڪير آهيان
 سا ڳالهه ٻڌ. سسار کي اڻپت ڪندڙ آهيان ۽ بالڪل
 ڪرمان ۾ مان ڪجهه نٿو ڪريان ڇو ته هي منهنجي مانا
 جا سپار آهن. هي سسار مانا جو ڪيل آهي. منهنجو
 سسار سان ڪوئي بددڻ ڪونهي ۽ نه مان ڪنهن کان
 پاڻ ڪرايان ٿو ۽ نه پڇ. اڳيان ڪري ڇڏون ۽
 اڳيان نٿو وڃي. انهيءَ اڳيان ڪري ڇڏي
 ويا آهن. جيڪو مون کي نيارو ڄاڻي ٿو انهيءَ کي ڪڏهن
 به اڳيان نه ٿيندو جڏهن سورج کي اونداهه ڪانهي ٿين

انهن ٻنهي جو ڦل به هڪ ئي آهي. جيئن منهنجي
پد ۾ سانڪيه وارا اچن ٿا تيئن منهنجي پد ۾ يوگي به
اچن ٿا. سانڪيه ۽ يوگي ٻئي هڪ ڪري ڄاڻ.

سنڀالڻ ڇا آهي؟ سنڀالڻ ڇا ڪرم ٿياڳ
ڪجن. ديه، ڪري من ڪري ٿياڳ. ڪڇن انهن جو نالو
سنڀال آهي. هي ارڃا! اهو سنڀال پائڻ برهم ٻوڱ
کان سواءِ ڪنن آهي.

جڏهن جيئو منهنجي ۽ پڳتيءَ سان ملي ٿو
تڏهن سنڀالڻ جي سڪن جي ڳالهه اُن مان
وسري وڃي ٿي. انهيءَ کي سنڀالڻ چئجي ٿو.
جيڪو جيئو پڳتيءَ سان ملي ٿو، اهو ميسور آهي
سو ان مهل ئي برهم کي اچي ملي ٿو. اهڙو جو پرش يوگ
سان مليو آهي جنهن هردو شد ڪيو آهي ۽ جنهن
پنهنجي اندر ٻن کي جيتو آهي ۽ جنهن کي سڀني
پوت پراڻين ۾ هڪ ئي ايشور نظر آيو آهي، اهڙو جو
پرش ڪرم ڪرڻ وارو آهي، ان کي نون ڪرم کان پري
نرليپ ڄاڻ. اهو ڇا ٿو سمجهي؟ اهو سمجهي ٿو ته ”مان
ڪجهه ڪين ٿو ڪريان“ اڪيون ڏسن ٿيون ۽ ڪن ٻڌن
ٿا، نڪ سنجهي ٿو، ڇپ سواد وٺي ٿي، ساهه اچي ۽
وڃي ٿو، هٿ وزن ۽ ڏين ٿا، پير هلن ٿا، سمهي ۽
ڇاڳي ديه ٿي جو اهڙيءَ ريت ڇاڻي ٿو ۽ سڀ اندرون
پنهنجي پنهنجو ڪم ڪن ٿيون جو اهڙيءَ ريت آتما کي

اڌياڌ پنجنون

(ڪرم سنياس يوج)

ارجن شري ڪرشن پگوان کان پڇڻ لڳو ته هي شري
ڪرشن پگوان! مونکي ڪرم

جو تباڳ ۽ سنياس ٻڌايو ۽
ڪرم جو ٻوڱ به ٻڌايو. هڪ

نئي ڳالهه نسيءَ ڇڏو جنهن
مان مونکي لاپ نٿي. تڏهن

شري ڪرشن پگوان آندو
مان چوي ٿو ته هي ارجن!

سنياس ڀرڱ ۽ ڪرم ٻوڱ

اهي ٻئي سڪ ڏيڻ وارا آهن. ڪرم سنياس کان ڪرم
ٻوڱ ڀلو آهي ۽ جي پرش انهيءَ گيان جي ڄاڻ وارا آهن

اهي سنياسي آهن، جي سڀني ڳالهين ڪري دڪ سڪ
کان پري آهن. هي ارجن! اهڙا جي جيڙ آهن سي ٻڌن
کان پري آهن ۽ سڪي به اهي آهن. هي ارجن! ٻيو ٻڌ.

سانڪيه کي ۽ ٻوڱ کي ڀن ڀن اڳيائي ٻاڪ چوندا آهن.
ٻوڱ جهڙي منهنجو سهرڻ ڪرڻ ۽ هون

سان ڇڏي رهڻ کي ۽ سانڪيه جهڙي منهنجي
گيان گوشتي ۽ ڪٿا ڪيرتن ڪرڻ کي، سو
اهي ٻئي هڪ ئي آهن.

ڪي ڏٺائون. ٻئي چوڪريون اٽڪار ڪري چوڻ لڳيون
 نه هي مهاراج! توهان ڏن آهيو جو توهان اسان جي
 مڪتي ڪئي آهي. سنڌ ڇيو نه توهان ڪير آهيو؟
 چوڪرين ڇيو نه اسان توهان کي سڃاڻون ٿيون. اسان
 اڳئين جنم ۾ وڻا هيونسين. توهان هڪڙي ڏينهن جهنگ
 ۾ آيا اس ۽ گهٽ ڇي ڪري توهان وڻ جي ڇانور
 اچي ويٺا. توهان جي سمهڻ ڪري توهانجا چوڻ هڪڙي
 وڻ ڪي ۽ ٻئي کي توهانجو مٿو لڳو. انهيءَ مهل اسان
 جو اڏار ٿيو. هاڻي اسان برهمڻ جي گهر جنم ورتو آهي.
 تڏهن سنڌ ڇيو نه مونکي ان مهل توهانجي خبر ڪانه
 پئي. هاڻي ڪا آڳا ڪريو نه مان توهانجي ڪچه سڀوا
 ڪريان ڇو نه توهان برهمڻ شري نارائڻ جو مک آهيو.
 تڏهن ڪميائون چوڻ لڳيون نه اسان کي شري گيتا جي
 چوڻين آڏيائڻ جو ڦل دان ڪر جهڻڪري اسان ديوتائن
 جو جنم وٺون. تڏهن سنڌ گيتا جي چوڻين آڏيائڻ جو ڦل
 انهن کي دان ڪيو. اهي ٻئي ڪميائون ديوتائن جو جنم
 وٺي وٽڪڻ ڏانهن روانيون ٿيون. سنڌ ڇيو نه مونکي
 گيتا جي چوڻين آڏيائڻ جي ڦل جي شد ڪانه هئي نه ڪو
 ايترو ان ۾ لاپ آهي. پوءِ سنڌ ڏهاڙي گيتا جي چوڻين
 آڏيائڻ جو پاٽ ڪندو رهيو. شري نارائڻ چوي ٿو نه
 هي اچي! اهو گيتا جي چوڻين آڏيائڻ جي پاٽ جو ڦل آهي.
 اٽ شري پگوت گيتا جي چوڻين آڏيائڻ جو
 مهاٽم پورو ٿيو.

* چوئين اڌاءُ جو مواتم *

شري نارائڻ چوي ٿو ته هي لڇمي! جيڪو گيتا جو
 پاٽ ڪري ٿو تنهن سان مان ڪهڙو آهيان؟ سو ٻڌ. ان
 کي ديهه کان ڇڏائي، مڪت ٻڌ ڏي موڪليان ٿو.
 تڏهن لڇميءَ چيو ته هي مهاراج! گيتا جي پاٽ ڪرڻ
 سان ڪو مڪت به ٿيو آهي؟ تڏهن شري نارائڻ چوڻ
 لڳو ته هي لڇمي! ڀاڳيريئي گنگا جي ڪناري تي ڪاشيءَ
 جو شهر آهي اتي هڪڙو ويڻو رهندو هو. اهو روز
 گنگا جو سنان ڪري گيتا جي چوئين اڌاءُ جو پاٽ
 ڪندو هو. هڪڙي ڏينهن هو جهنگ ۾ ويو اتي سڀڻا
 به هرڻ ڏنائين انهن وٽن جي ڇانو عيٺ ويهي رهيو.
 اهي ٻئي جاڙا وٽ پير جا هئا اتي ويٺي ان کي ننڊ
 اچي ويئي هن جو هڪڙي وٽ کي پير ۽ ٻئي کي مٿو
 ٺڪو ته اهي ٻئي وٽ هڪدم ڪري پيا. بزميشور جي
 قدرت سان ٻنهي وٽي برهمڻ جي گهر ۾ ڪيائون جو
 جنم ورتو. هي لڇمي! اهو جنم ڏاڍي ڀڄ ڪرڻ ڪري
 ملي ٿو. جڏهن اهي وڏيون ٿيون تڏهن سندس ماءُ ٻيءَ
 چيو ته هاڻي توهانجي شادي ڪرائجي. چوڪرين چيو ته
 هي ڀڄا! اسان جي من جي هڪ اڇا آهي. انهن چوڪرين
 کي اڳئين جنم جي خبر هئي سو ٻاڻ ۾ چوڻ لڳيون ته
 جنهن ساڌوءَ جي چوڻن جهڙو ڪري اسانجي مڪتي ٿي
 آهي تنهن جو دشمن گنجي ايترو چئي ٻئي چوڪريون
 ماءُ ۽ ٻيءَ کان موڪل وٺي ڪاشيءَ ۾ آيون. اتي ٿهريءَ

اڳي ڪانين کي پسر ڪيو ۽ ڏي نئن گيان روپ اڳي
 سڀني ٻارن کي پسر ڪيو ۽ ڏي. سچو گيان جهڙي جهڳٽ
 ۾ ٻي ڪا ڀولڻ ڪندڙ وستو ڪانهي. ڀوڳ ۾، سمائتا ۾،
 ڀونڊ منڇر وقت سر ٻاڙهي ڀاڙ ۾ اهو گيان ڀراپت
 ڪندو. شردا وارو، ايشور ۾ مڱن، اندر ڀون جي پيڻندڙ
 گيان ڀراپت ٿو ڪري ۽ پوءِ جلد اندر ۾ شانتِي پائي ٿو.
 ”جو اڳيائي، اُشردالو ۽ شڪي آهي اهو ناس ٿي وڃي
 ٿو، جنهن جو من سدائين شڪي رهي ٿو ۽ نه ٿو ڏهنڪي نه
 هن لوڪ ۾ سڪ ٿو ملي ۽ نه ڀرلوڪ ۾ سڪ ٿو ملي.“ جنهن
 جي سمائتا روپي ڀوڳ يا ڪرم ڦاڻ جو تياڻو ڪيو آهي
 ۽ گيان جي ڪري جنهن جا شڪ نور ٿي ويا آهن
 تنهن آندڙ رسيءَ کي ڪرم نٿا ٻڌن. هي ڀارت! ”هردي
 ۾ اڳيان کان اڳت ليل شڪائون آتم گيان روپي نلوار
 سان ناس ڪري نڪار ڪرم ڀوڳ ڪر ۽ ٻڌ ڪرڻ لاءِ
 اتي ڪٿو ٿي.“

ڌات ڀوج

شري ڪرشن ڀڳوان چوي ٿو ته هي ارڃن! ”جڏهن
 جڏهن ٿو ڀوجي هاڃي ٿي ۽ آڌرم ڪٿو ٿي ٿو
 ٿڏهن آءُ ڀڳتن جي رکيا ڪرڻ لاءِ اوتار وٺان ٿو.“ ڪرم
 جي گت سمجهڻ باڪل ٿي آهي.

ات شري ڀڳوت گيتا شري ڪرشن آرجن
 سنڀادي گيان ڪرم سنڀاس ڀوڳ نالي
 چوٿون آڌياڻ ڀورو ٿيو.

ڪن ٿا ۽ ڪيترا وري ڪنن ورتن رکڻ وارا يگيه ڪندڙ
 آهن. ڪيترا پراڻن کي آبان ۾ ۽ آبان کي پراڻن ۾ هومين
 ٿا يعني ساهه پساهه ۾ پساهه ساهه ۾ آرپڻ ڪن ٿا. ۽
 سدائين پراڻا پام ۾ رهي، پراڻ ۽ آبان جي گتيءَ کي
 روڪي رکن ٿا. پيا جي زير موجب کاڌ و کائين ٿا سي
 پراڻن ۾ پراڻ آرپڻ ڪن ٿا. اهي سڀ يگيه ڪندڙ آهن
 ۽ يگيه ڪري پنهنجا پاپ دور ڪن ٿا. جيڪي يگيه
 جي برسات جو آهرت وٺن ٿا سي سنانن برهر کي پائين
 ٿا. يگيه رهت پرش کي ڇڏهن هي لوڪ ئي نٿو ملي،
 ٽڏهن هي ڪورون ۾ سرپشت! پرلوڪ ڪٿان ملدن ان
 ريت ويدن ۾ گهڻن قسمن جا يگيه ٻڌايل آهن. اهي
 سڀ ڪرم جي آهت ڄاڻ ۽ جي ڄاڻي نون موڪش کي
 پائيندين. هي ارڃن! پراڻ ڪاريءَ جي چڱيءَ وريءَ
 سان ٽٽل دان به جي گيان سان نه ٽٽل آهي نه گهڻو
 ڪري هاڃي نو ڪري، ڇو جو هي پارت! سڀ ڪرم
 گيان ۾ سمايل آهن.
 اهو گيان گيانين کي نٿو، پڙهڻ، شيوا ڪرڻ سان
 ملي ٿو ۽ گيان ئي لوڪي اهو گيان ٽنڊاهه هي پائيندين ۽
 گيان کي ڄاڻي نون وري ههڙو موڪش ڪيئن پائيندين ۽
 جنهن ڪري نون سڀ جيڻو پاڻ ۾ ۽ مون ۾ ٽنڊاهه
 ۽ ڪيڏهن نون سينڀ پائين ۾ ڪڍي مها باهي هجن
 به ان گيان روپي اڙيءَ جي ڪري نون باب جي سمجھ
 ڪان جلد ئي ٿري پار پوندين. هي ارڃن! جڏهن نون

ٻيا به نياڻي ائس سو گيان روڻي آمرت پي تربت ٿي
 هيو آهي. اهڙو جو گياني آهي تنهن کي ڪنهن به
 ڪرم جو ٻڌڻ ڪونهي نروڙڻ آهي. جو هڪ پرميشور
 کان سواءِ ٻئي ڪنهن کي نٿو مڃي، ڪنهنجي به آشا
 نٿو ڪري نراس ٿي سمنار جون واسنائون جنهن روڪي
 ڇڏيون آهن، من کي جنهن جيتي ڇڏيو آهي، جيڪي
 ڪري ٿو تنهن جو ان کي لپ نٿو لڳي جو ايشور جي
 لڳا سان جيڪي ان کي پراپت ٿيندو آهي تنهن تي
 راضي رهندو آهي. گرمي سڙي ۽ هرڪ شوڪ کان
 رهت آهي ڀلي ۽ بري ۽ سترو ملڻ تي راضي رهندو
 آهي. اهڙو منڇ نروڙڻ سڏجي ٿو. هي ارڃن! گهڻن
 پرڪارن جا بگيه ٻڌ. بگيه به اربڻ ڪيل برهم آهي، جنهن
 سان اربڻ ڪجي اهو به برهم آهي، جنهن اگنيءَ به اربڻ
 ڪجي اهو به برهم آهي ۽ جو اربڻ ڪري ٿو اهو پڻ
 برهم آهي. اهڙيءَ طرح برهم ٻڌيءَ سان ڪرم ڪندڙ
 کي پراپت ٿيندڙ استان پڻ برهم آهي. ڪي بوگي ديوتائن
 لاءِ بگيه ڪن ٿا. ٻيا برهم روڻي اگنيءَ به برهم روڻي
 هوم سان بگيه ڪن ٿا. ٻيا وري اندرين روڻي اگنيءَ
 به شبد وغيره وشن جي آهولي ڏين ٿا. ڪي بوگي
 آليا به اڻڪاڻڻا روپ اگنيءَ کي گيان دواران پرڪاش
 ڪري، ان به سيني اندرين ۽ پراڻن جي ڪرم جو هوم
 ڪن ٿا. ڪي دان جو بگيه، ٽهسيا جو بگيه، اشتها-
 بوگي جو بگيه، شاستر آبياس جو بگيه ۽ گيان جو بگيه

هن، ان لاء تون به جئن آگي ڪيو آهي تئن ڪر
 ڪر. ڪرم ڇا آهي ۽ اڪرم ڇا آهي؟ انهيءَ به ڏاها
 به منجهي پوندا آهن. ان لاء اهو ڪرم جو وشيه به مان
 توکي ٻڌائيندس، جو ٻڌي تون اُشپ ڪرم ڪرڻ
 ڇڏي ڏيندين. هي ارڃن! ڪرم جي گت سمجهڻ
 ڏاڍي ڪڏن آهي. سو مان توکي ٻڌايان ٿو. هي
 ارڃن! هڪڙو ڪرم آهي، ٻيو وڪرم ۽ ٽيون
 آڪرم آهي تڻ جي ڳالهه ٻڌ. جئن شاستر جي آڳيا
 آهي تئن سنان آڌ کان وٺي ڪرم ڪرڻ گهرجن تنهن
 کي ڪرم چوندا آهن ۽ جي پلي پلائي ڪجن سي
 وڪرم چوندا آهن ۽ جي آلس ڪري يا اڳيان ڪري
 سنان آڌ کان وٺي سڀ ڪرم ڪرڻ لياڻا ڪجن
 تنهن کي آڪرم چوندا آهن جو برش انهن ٿڌي
 ڪرم کي سمجهي ٿو ۽ شاستر جي آڳيا ئي علي ٿوان
 کي ٻڌوان اٿم ۽ سڀ ڪرمي سڏبو آهي. هي ارڃن!
 اها ڪرم ڪرڻ جي ڳالهه ڪير، هاڻي ٻيو ٻڌ. جنهن
 منس کي منهنجيءَ مهما جو گيان اٿت ٿيو آهي تنهن
 گيان جي ڪري ان کي ڪنهن به ڪرم ڪرڻ جي لڳا
 نٿي ٿئي سو ڪار ڪروڌ کان رهت آهي. گيان جي
 اڳيءَ به ان جا سڀ ڪرم سڙي ويا آهن. اهڙو جو نٿي
 ٿو تنهن کي ووبڪي برش ۽ پنڊت جنهن سڀ ڪرم لياڻيا
 ڪهڙو آهي؟ اهو گيان ٻڌت جنهن سڀ ڪرم لياڻيا
 آهن ۽ ڪرم جا ڦل به لياڻيا آهن ۽ ڪرم جي ڦل جي

جيدگو جنهن ريت منهنجو پڇن ڪري ٿو
تنهن جو تنهن ريت مان به پڇن ڪريان ٿو.
مان ته منهنجن پڳتن سان اهڙو آهيان جهڙيءَ
ريت منهنجا پڳت هون سان آهن جي تون
ڪٽي چوين ته سڀ تنهنجو پڇن چو ٿا ڪن
۽ ديوتاڻن ۽ دٿيٽن جون پوڄاڻون چو ٿا
ڪن سو ٻڌ.

هي ارجن! ديوتاڻن جي پوڄا ڪري ماڻهو ڦل وٺن
ٿا نه مون کي پت ۽ ڏن ٿئي سو اهي ديوتا انهن جي
ڪاميا پوري ڪن ٿا ۽ اهي ديوتا پوڄا ڪرڻ به راضي
ٿين ٿا تڏهن ديوتاڻن جي پوڄا ڪن ٿا. پر هون به
انهن جي شرڏا لڳندي جن جون اڪيون گيان
جي ڏيئي سان پٽيل آهن ۽ جن کي هي سندسار
جو ڪارخانو ڪوڙو ڏسڻ به اچي ٿو سي هون
کي سڀ ڪنهن هنڌ ڏسن ٿا ۽ انهنجي شرڏا
هون به لڳي رهي ٿي. هي ارجن! هي جي چار
ورن به همڻ، ڪتري، وٽس ۽ شودر آهن، سي
مون ئي پيدا ڪيا آهن ۽ انهن کي ڌار ڌار ڪرڻ وارا
ڪرم مون ئي ڏنا آهن ۽ انهن چئني ورنن جي ڪرم
ڪرڻ وارو ۽ نه ڪرڻ وارو تون مون کي ڄاڻ. مون کي
ڪو به نٿا ڏن ۽ نه منهنجي ڪرم ڦل به ٿي ڪا واسنا
آهي. ائين جو مون کي سمجهي ٿو تنهنڪري ڪرم نٿا ڏن
ائين. هي، ائين موهڪ چاهيندڙن به ڪرم ڪما

جهڙا جنهن جي و ڪرم ڪيا هوندا تهڙو ئي
جنم پائيندا. هي ارجن! مان ائين نه آهيان.
مان پنهنجيءَ خوشيءَ سان جنم وٺندو آهيان.
منهنجو جوڻي سڙو آهي. منهنجا ڪرم به اهڙائي آهن.
ڪهڙا آهن؟ ڳڻيا آهن. جيڪي مان ڪريان ٿو سي ڪنهن
کان ڪين ٿيندا. چوڻم ٿوسنگهه روپ ڌار ڪري
ٿنڀ مان ڏڪتس ۽ هر ٺاڪش جي چاڻي جا
رڪ کان به سخت هڻي سا هون گل وانگر
قازي ڇڏي ۽ گوگل جي پڳتن جي رڪيا
ڪرڻ لاءِ ست ڏينهن گورڌن پهاڙ کڻي هت
جي چيچ تي جهليو ۽ جيڪي هون ڪرم
ڪيا آهن سي اهڙا ڪيا اٿم جو ڪنهنجي به
ڪرڻ جا نه آهن. جيڪو ڀڙش منهنجن ڪرمين ۽
جنمن کي ڄاڻي ٿو سو اڻاسي ٻڌ ۾ وڃي ته ٿئي ٿو
۽ جن کي منهنجن چوڻن جي پڳتي ملي آهي تنجي ڳالهه
ٻڌ. اهي ڪيئي جنم ٻڙاڳي ٿيا آهن ۽ ڪيترائي جنم
وڙاڳ ورتو اٿن ۽ ڪيئي جنم ڪام ڪروڌ کي ڇڏي
۽ من جو ماڻ ڇڏي مون ۾ ڀڪو وشراس رکيو اٿن ۽
ڪيترائي جنم انهيءَ ريت منهنجي پڳتي ڪندا رهندا
آهن انهيءَ ڪري جن جو هن شت ٿيو آهي تن
کي منهنجي ڀويما پڳتي ملي ٿي ۽ وري
جن کي اهڙي پڳتي ملي آهي تن جي مان
وار وار ۾ واسو ڪريان ٿو. هي ارجن! ٻيو ٻڌ.

ڪوڙ ٿيو آهي ۽ سورج اصل کان آهي سو ٺوهان سورج
ڪي اهو گيان ڪڏهن ٻڌايو؟ سو ڪرڻا ڪري مونکي
سمجهايو.

لڏهن شري ڪرشن پيگوان خوشيءَ مان ڇوڙ لڳو.
هي ارڃن! منهنجي ۽ منهنجي گهڻا پيرا سنگت ٿي آهي
مان منهنجن ۽ منهنجن سڀني جنمن کي ڄاڻان ٿو پر تون
نٿو ڄاڻين. مان ڪهڙو آهيان؟ جنم هرڻ کان پري
آهيان، اڊ-ناسي آهيان ۽ سڀني جي آتما
آهيان، سڀني پوتن پراڻين جو ايشور آهيان.
مان ڪهڙو آهيان جو منهنجيءَ لڳا سان مايا جو پاڇو
ولي جنم وٺان ٿو. سو پاڇو ڇا آهي؟ جئن ڪوئي راجا
منهنجو ويس لاهي ٻيو پاڻي ۽ ان کي ڪوبه نه سڃاڻي
تڏن تي مان جنم وٺي سنسار ۾ اچان ٿو. هي ارڃن! مان
ديھ ڌاري نه آهيان، ديھ کان پري آهيان. منهنجي
آتما سون جهڙي آهي. هي ارڃن! مان جنم ڪڏهن
ونديو آهيان ۽ ڇا جي لاءِ وندو آهيان سو ٻڌ. جڏهن
جڏهن ڌرم ناس ٿيندو آهي ۽ اڌرم ڌرم
کي هيٺي ڇڏيندو آهي، تڏهن مان ڌرم
استادن ڪرڻ واسطي جنم وٺندو آهيان ۽ پاپين
کي ناس ڪندو آهيان ۽ پڳتن جي رکيا ڪندو
آهيان. منهنجا جنم ۽ ڪرم نسيڻ آهن. سو نسيڻ ڇاڪي
منهنجي؟ حتن ٻيا ديھ ڌاري ٻيوڇ ۽ رڪت مان
پيدا ٿين ٿا تڏن منهنجي اهڙي ديھ نه آهي
جن ٻيا ڪرم جي ٻڌن ڪري ديھ وٺن ٿا اڻاڻ

اڌياڻ چوٿون

(ڪرم يوگ)

شري ڪرشن پڳوان ارڄن کي چوڻ لڳو ته هي ارڄن!

مون جيڪو گيان توکي ٻڌايو
آهي سو پهريائين مون سورج
کي ٻڌايو هو. سو هي يوگ
ابنسي آهي ۽ سورج پنهن
جي بت مندوءَ کي ٻڌايو هو
۽ مندوءَ اکيه واک کي ٻڌايو
هو. هي يوگ گيان اصل
کان هليو ٿو اچي. انهيءَ

کي راج رشي ڄاڻن ٿا ۽ انهيءَ کي سمجهي راج ڪن
ٿا ۽ ٻرم پد کي پراپت ڪن ٿا. جنهنڪري نه آئي
جي خوشي ۽ نه وئي جو دک آهي سوئي
يوگي آهي. سو هي ارڄن! انهيءَ يوگ کي ڳهڻا ڪر.
گذري ويا آهن. توکي اهوئي پراپتن يوگ ٿو ٻڌايان،
تو کي انهيءَ لاءِ ٿو ٻڌايان ته تون منهنجو پگت آهين ۽
منهنجو پريتر آهين سو تون زبان ڏيئي ٻڌو جو پدارت
لڇي تنهنجي خوشي نه ڪجي ۽ جي وڃي
ته اُنجو دک نه ڪجي هڪ جهڙو ٿي رهجي.
ارڄن چيو ته هي بربر! توهانجو جنم ته هاڻي واسديو جي

شيش ٺانگه جي سڀڻا ئي ستل هـو لڇميءَ وٺي پير
 مهڻيس. اُتي ڌرمراءَ ڏنڊوڪ ڪري ويٺي ڪرڻ لڳو
 نه هي ٺهڻي لوڪن جا سوامي! جن پُرسن جنم کان وٺي
 ڪو به ڀڄ نه ڪيو آهي تن کي توهان جا گڻ ووانن ئي
 چاڙهي وٽڪن ڏي وٺي ويا آهن. هي پورو! هاڻي
 آڳيا ڏو نه اهو ڏنڊ ڪنهنڪي ڏيان. ڏهن شري نارائڻ
 ڏاڍو خوش ٿي چوڻ لڳو ته هي ڌرمراءَ! تون ڏکي نه
 ٿي. مان توکي هڪ ڳالهه چوان ٿو سا تون ٻڌ. اهي
 پاپي جيو جيڪي هئا تڏهو اڳيون ڀڄ اچي پرگهت ٿيو
 آهي انهيءَ ڌرم ڪريءَ اهي پاپي وٽڪن ۾ آيا
 آهن. هڪ ٻي آڳيا توکي ڏيان ٿو ته جيڪي پُرس گيتا
 جو پاٽ ڪن ٿا يا پاٽ جو ڦل ڏان ٿا انهنڪي
 تون نرڪ ۾ نه آڻج. اها منهنجي توکي آڳيا آهي ۽
 ايترو ٻڌي ڌرمراءَ پنهنجي پريءَ ڏي هليو ويو ۽
 پنهنجن سڀني ڍولن کي سڏي چوڻ لڳو ته جيڪو
 پُرس گيتا جو پاٽ ڪري يا ٻڌي يا پاٽ جو ڦل ڪنهن
 کي ڏئي نه انهيءَ جيو کي نرڪ ۾ نه آڻجڻو ڇو نه گيتا
 جو پاٽ ڪرڻ يا ٻڌڻ ڪري سڀئي پاپي جيو جيڪي
 آهن سي مڪتيءَ کي پراپت ٿين ٿا.

شري نارائڻ چوڻ لڳو ته هي لڇمي! اهو گيتا جي
 نئين آڌاءَ جو مهاتما آهي.

ات شري پڳوت گيتا جي ٽئين آڌاءَ جو
 مهاتما پورو ٿيو.

سڀ پتر مڪتيءَ کي پراپت ٿيندا. پوءِ ماءُ کان آگيا وٺي گيا ڏي وڃڻ لڳو. وات تي پرياڳهه راج جو درشن ڪري ۽ سنان ڪري اڳتي روانو ٿيو. رستي تي هڪڙي وٺ جي هٻنان ويهي رهيو. اُتي هن کي ڏاڍو پڻو ٿيو ۽ هي اهوئي ساڳيو وٺ هو جتي سندس پيءُ پوت جي جڙڻ ۾ هرو. چوڪري گيتا جي ٽئين آڌاءُ جو پاٽ جو روز ڪندو هو سو ڪرڻ لڳو. سندس پيءُ وٺ جي پاڙ ۾ ويهي گيتا جو ٽيون آڌاءُ ٻڌو. اڃا چوڪري پڙهي پورو مس ڪيو ته سندس پيءُ جي ديهه چڻي ۽ دبتا جي ديهه پاڻي ووان ۾ چڙهي هن جي سامهون آيو ۽ اچي آشيرواد ڏنائينس ۽ چوڻ لڳس ته هي پتا! مان تنهنجو پيءُ آهيان جو مان پوت جي جڙڻ ۾ هوس، پر انهيءَ تنهنجي گيتا جي پاٽ ٻڌڻ ڪري مون کي هيءَ ديهه ملي آهي. هاڻي سرڳهه پريءَ ڏي ٿو وڃان. ايترو ٻڌي چوڪرو چوڻ لڳو ته هي پتا! ڪچ آگيا ڪريو ته مان توهانجي شيوا ڪريان. تڏهن پٽس چيو ته ”هي پتا! مون ڏٺو آهي ته اسان جا پتر نرڪ ۾ ڊڪي آهن تنهن ڪري تون گيتا جو ٽيون آڌاءُ پڙهي تنهن جو ڦل انهن کي ڏي.“ ايترو چڻي هو سرڳهه ڏي هليو ويو. پوءِ هن چوڪري ايتي گيتا جي ٽئين آڌاءُ جو پاٽ ڪري تنهن جو ڦل پترن کي ڏنو. ان ئي سندس سڀ پتر سرڳهه ڏي ويا. تڏهن ڄم جا دوت ڌرماءِ وٽ وڃي پڪار ڪئي. ايترو ٻڌي ڌرماءِ نارائڻ وٽ ويو. نارائڻ

* ننگين آڌياڻ جو مواتم *

شري نارائنڻ چوي ٿو ته هي لڇمي! هڪڙو شودر
 ان ۾ رهندو هو. پاپ ڪري گهڻي مايا ميڙهائين. پاپ
 جي مايا ائين ئي هلي ويس پوءِ هو ماڻهن کان پڇو
 لڳو ته ڪا اهڙي جاءِ ڏسيو جتي ڏن هجي ۽ مان وڃي
 کڻي اچان. ٿڌهن هڪڙي چيس ته چوري ڪر نه ٿو ڪي
 ڏن هٿ لڳي. سو اهو شودر پوءِ چوري ڪرڻ لڳو.
 هڪڙي ڏينهن چوري ڪرڻ وارو نه رستي ئي ٻين چورن
 ماري ڇڏيس. پوءِ اهو شودر ٻيهر ڇڏي وڃي پوءِ
 جي ٻيهر ۾ جدم ورتو ۽ هڪڙي وڏي وٺ ۾ واسو
 ڪيائين ۽ ڏاڍو ڏکي ٿيو. اهڙيءَ طرح گهڻا ڏينهن
 گذري ويس. سندس پٽ وڏو ٿيو ۽ هڪڙي ڏينهن
 ماءُ کان پڇيائين ته منهنجو پيءُ ڪهڙو ڪم ڪندو هو؟
 ۽ سندس مؤٽ ڪيئن ٿيو؟ ٿڌهن ماڻس چيس ته منهنجو
 پيءُ پاپ ڪري مايا آڻيندو هو. هڪڙي ڏينهن ڏن
 جي آڻيه ڪري چوري ڪرڻ لاءِ ويو پر رستي ۾ ڪن
 چورن ماري وڌس. ٿڌهن چوڪري چيو ته هي
 مالا! هنجو ڪريا ڪرم ضرور ڪرڻ گهرجي. ائين چئي
 هن هڪڙي پنڊت کي ٻڌايو ته منهنجو پتا هن وڏيءَ
 ڪري مري ويو آهي. توهان انهيءَ وڏيءَ جو ڪريا
 ڪرم ٻڌايو ته ڇا ڪرڻ گهرجي؟ ٿڌهن پنڊت چيو ته
 ڪا به لي وڃ ۽ اتي وڃي ڪريا ڪرم ڪراءِ ته منهنجا

لاندريڻ کان وٺي من ۽ چت کي وس ڪر. اهي پاپ
 روپ آهن. گيان ۽ وگيان انهن ٻنهي کي ناسي ڪرڻ
 وارا آهن. جنهن ڪري لاندريون سرجيت آهن سو ٻڌ.
 هيءُ ديهه جڙ آهي، انهيءَ ۾ چيئن سروب لاندريون آهن،
 لاندريڻ کان پري من آهي، من ڪري لاندريون سرجيت
 آهن، من کان پري ٻڌ آهي ۽ ٻڌ کان پري آتما آهي.
 ان ريت هي مهاٻاهر! ٻڌيءَ کان سرپشت آتما کي ڄاڻ
 ۽ من کي اسٽر ڪري ڏاڍن ڏاکڻن سان چيٽجي، اهڙيءَ
 طرح هن ڪام ۽ ڪروڌ روپي شريڀ کي هار.

ڌات پُرج

شري ڪرشن ڀڳوان چوي ٿو ته هي ارجن! نون ڦل
 جي اڇا چڙي پرميشور جي پراپتيءَ لاءِ شپ ڪرم ڪر.
 پنهنجي ڌرم ۾ مرڻ به ڀار آهي، پر پراڻو ڌرم نرڪ
 ڏيڻ وارو آهي. ڪام ڪروڌ روپي ٻن دشمنن کي
 مار جي جو اهي درگتيءَ جو ڪارڻ آهن.

ات شري ڀڳوت گيتا شري ڪرشن ارجن
 سنبڊاد سانڪين يوگ، جو ٿيون آڌڀاءُ پورو ٿيو.

مڙدي وانگر سمهي پوي ٿو. اهو پنهنجي استريءَ سان
 سنجوڳ ڪرڻ جو ڦل آهي. پوءِ جڏهن سنتان انهن
 نئي ئي ٿڌهن موٽ پر ڦاسي ٿو ۽ جنم موٽ جي ٻنڌن ۾
 اچي ٿو ۽ جي پراڻي استريءَ سان سنگ ڪيائين ته
 بدنامي ٿيندس ۽ راجا جي ڏنڊ هيٺ ايندو ۽ ڄا
 ملڪيت هوندس اها به ڪسي وٺندس ۽ پرلوڪ ڄا به
 ڏک سهڻا پوندس ۽ ڄم ڄا به موچڙا کاڌا پوندس. اهي
 ڪام جا لڇڻ آهن. هاڻي ڪروڙ جا لڇڻ ٻڌ.
 اعدڪار جي ڪري جو اندو ٿيو آهي ۽ پئسي جي
 واسطي ڪنهن کي ماريائين يا ڪنهن کي ڏک ڏنائين ته
 راجا پڪڙي سزا يا ڏنڊ ڏيندس ۽ ملڪيت به ڪسي
 وٺندس ۽ پرلوڪ ۾ به ڄم ڄا ڏک سهڻا پوندس. اهي
 ڪروڙ جا لڇڻ آهن.

هي ارڃن! ڪام ڪروڙ اهي ٻئي پڻ ڏيندڙ آهن ۽
 هر هر لوڪن کي پيا پرمائين. اهي ڪهڙا آهن؟ اهي
 ٻئي باپ روپ آهن ۽ اصل نيچه آهن اهي سدائين
 ماڻهن کي پيا نڪين جيئن چور پنهنجو چوريءَ جو
 سامان نڪيندو رهندو آهي ته گهر جي مالڪ کي ڏنڊ
 اچي ته مان وڃي چوري ڪريان. جيئن باهه ۾ ڏونهون
 ۽ آرسيءَ کي ٿيل لڳي ليئن انهن ٻنهي منهنجي گيان
 کي روڪيو آهي. هي سدائين گڻ ڄا دشمن آهن.
 ٿنڌن ۾ ۽ ٻڌن ۾ انهن ۾ ڪام جو واسو آهي انهيءَ
 ڪري هي ارڃن! پوريائين ٿون ٿنڌن کي وس ڪر.

وچن، ارچن ٻڌي چوڻ لڳو ته جادو ڏانهن! انهيءَ ڳالهه
 کي سڀ ڄاڻن ٿا ته پاپ ڪرڻ مان ڊگهه ٿئي
 ٿو. هي ٻيو! هن جيوان پاپ ڪيو ٿو ڪرائي؟
 اها ڳالهه ڏيا پالي مونکي ٻڌايو. تڏهن شري ڪرشن
 پڳوان چوڻ لڳو ته هي ارچن! ڪام ڪروڙ آهي ٻئي
 رجي ڪڍ مان ٻڌا ٿين ٿا. انهنجو ڪاڌو به گهڻو آهي،
 انهنکي ڪڏهن به ڀاءُ نٿو ٿئي ۽ هي پاپ روپ آهن ۽
 اهي ٻئي ماڻهوءَ جا دشمن آهن اهي ٻئي ٻڌي ڪري
 ماڻهوءَ کان پاپ ڪرائين ٿا. ارچن چوي ٿو ته هي
 ٻيو! ڏيا پالي اڃا به کولي ٻڌايو ته انهن جو جيم ڪهڙي
 ريت ٿو ٿئي؟ ۽ انهن جي آتما ڪير آهي؟ ۽ انهن جو
 آچار ڇا آهي؟ تڏهن شري ڪرشن پڳوان چوڻ لڳو ته
 هي ارچن! ٻڌي، اندريون ۽ من اهي انهن جي رهڻ
 جون جايون آهن. سرڪيم روپ رکي هن دنيا ۾ رهن ٿا
 اهو انهنجو اسٽان چيمر. هاڻي سندن اُتيت ٻڌ. چڱي
 ڪاٺ ڪري، خوشبوءِ وٺڻ ۽ چڱن ڪپڙن پهروڻ
 مان ڪام اُتيت ٿئي ٿو. هاڻي ڪروڙ بابت ٻڌ.
 آهڪار يا ايمان ڪرڻ ته منهنجي برابر ٻيو
 ڪونهي انهيءَ مان ڪروڙ اُتيت ٿئي ٿو. هر ڪم
 يا خوشي انهيءَ مان ڪام اُتيت ٿئي ٿو. جڏهن
 پنهنجي استريءَ سان سڄو ڪم ڪيائين ۽ ٻيو ڏهن

آنيان جو ايشور. اهڙو ايشور جو مان آهيان، تنهن ۾
 نون وسواس رک ۽ ڪنهن به ڦل جي آشا نه رک ۽ نڪا
 چنڊا ڪر. هي ارجن! هاڻي اُٿي ڀٽ ڪر.
 هي جيڪو رستو مون توکي ٻڌايو آهي سو نون انهيءَ
 رستي کي پڙهيءَ طرح وڃڻ لڳو پوءِ مونکي نون ڪنهن
 به وڃڻ کان سواءِ اچي ملندڙ ۽ جيڪي انهيءَ رستي
 کي نٿا مڃين ۽ اُٿلندو ننڍا ڪن ٿا سي ڪهڙا آهن؟
 اچي اڳيان موڙهه مت ۽ مها دورڪ آهن. هي ارجن!
 هاڻي ٻيو ٻڌ. جنهن سپاءِ وارو جيو مايا ٻڌا ڪيو آهي
 انهيءَ کان اهڙائي ڪرم ٿيندا آهن. سڀ
 ڀوت پراڻي سپاو جي وس آهن، سپاو ڪنهن
 جي وس نه آهي. اها ڳالهه ڄاڻي ڪنهنڪي
 به چڱو يا هٿو نه چڱو آهي. ڪو چڱو ڪري ڪو
 هٿو ڪري سڀ سان هڪ جهڙو ٿي رهجي
 ۽ سنسار جو تماشو ڏسجي. انهيءَ ڪري
 سدائين شانت ٿي رهجي. هي ارجن! ٻيو
 ٻڌ. پنهنجي ڌرم تي اڻ پورو ٿي هلڻ، پراڻي
 ڌرم تي پوري هلڻ کان چڱو آهي. پنهنجي
 ڌرم ۾ ڊرڻ به ڀلو آهي پر پراڻو ڌرم نرڪ
 ڏيڻ وارو آهي. شري ڪرشن پڳوان جا اهي

آهي. تڏهن ڪري پرڃا جي سڪ لاءِ ست ڪرم ڪرمان
 ٿو. الاهيءَ ڪري جيڪي گيانِي آهن تن کي گهرجي تہ
 لوڪن جي ڪلياڻ لاءِ ست ڪرم ڪن تنجي ٻڌ بہ
 مڪتيءَ کي پراپت ٿيندي سنداري لوڪن کي ائين
 بہ نہ چون تہ ست ڪرم ڪرڻ ۾ ڪوئي لاپ ڪونهي
 ۽ ست ڪرمن جي ڳلا بہ نہ ڪن چو تہ لوڪ انهيءَ ڪري
 مڪتيءَ کي پراپت نہ ٿيندا. جيڪڏهن ست ڪرم ڪرڻ
 ڇڏي ڏيندا تہ ست ڪرم ناس ٿي ويندا. هي ارڃن!
 ٻيو ٻڌ. لوڪن کان جي ست آست ڪرم ٿين ٿا سي
 اندرين من مایا ۽ سپاءِ مان بعدا ٿين ٿا. اهنڪار جي
 ڪري ماڻهو چوڻ ٿا تہ هي ڪم اسان ڪيو. هي ارڃن!
 اهڙن ڳڻن ۽ ڪرمن ڪري جو ڦل آهي سو ٻڌ. هيءَ
 ديه ۽ اندريون، جهڙا انهن جا سپاءِ آهن تهڙا انهن کان
 ڪم ٿيندا آهن ۽ آتما انهن جي ساڪي آهي ۽ ڪجهه
 ڪري نٿو، ايترو ڄاڻي هي ارڃن! تون سڀ کان پري
 ره. هاڻي ٻيو ٻڌ. پاڻ ۽ اڀاڙ ڪري پريو کي ياد ڪر
 ۽ پوءِ ڪوبہ دڪ سڪ تنهنجي ويجهو نہ ايندو. هيءَ جا
 آتما آهي سا سرووپاڪ آهي. پريوءَ جي چوڻن ۾
 ڌيان رکو ۽ ڪا به آس نہ رکو. ”جو هيءَ گيان نٿو
 مڃي تنهن کي تون نيچہ ٻڌيءَ وارو ڪري ڄاڻ.“ هي
 ارڃن! تون پنهنجا سڀ ڪرم مون ۾ اڀڻ ڪر. جيترا
 ديه ڌاري آتمائون آهن تن جو ابشور مان آهيان. انهيءَ
 ڪري منهنجو نالو آڏاٿم آهي. آڏاٿم چڱي سمجهي

ٻار مڪتيءَ کي پراپت ٿيا ۽ ٻيا لوڪ نه ٿيا ته ان لاءِ
 ڪيائون ان کي گهرجي ته پاڻ شپ ڪرم ڪرڻ نه ڇڏين.
 ۽ نه ٻيا لوڪ به هنن کي چڱا ڪرم ڪندو ڏسي پاڻ
 به ڪندا. جيڪڏهن ڪيائون شپ ڪرم ڪرڻ ڇڏي
 ڏيندا ته ٻيا لوڪ به ڇڏي ڏيندا. پوءِ جيئن ٻين ٻڪين
 ۽ ٻين جون چوڻيون آهن تڏهن منهن جو جنم به انهن
 وانگر ئي ٻوندو. تنهنڪري ڪيائون ان کي گهرجي ته شپ
 ڪرم ڪندا رهن. هي ارجن! مون کي ڏس! مان جو
 ٽيئي لوڪن جو سوامي آهيان. مون کي ڪنهن به ڪرم ڪرڻ
 جو ضرور نه آهي، تڏهن به مان لوڪن جي ڀلائيءَ لاءِ
 سان، سنڌيا ڳاڻي آڏ ڪرم ڪريان ٿو، گڏو ٻهههه ۽
 مانا پتا جي شيوا ڪريان ٿو. ڪيول لوڪن جي ست
 ڪرم سکڻ لاءِ ئي ڪريان ٿو. جيڪڏهن مان آلس
 ڪري ست ڪرم ڪرڻ ڇڏي ويهي رهندس ته مون
 کي ڏسي ٻيا لوڪ به ست ڪرم ڪرڻ ڇڏي ويهي
 رهندا. ڇا ريت مان هلاڻ ٿو سا ريت ٻيا لوڪ به جيڪڏهن
 هلندا ته مڪتيءَ کي پراپت ٿيندا. هي ارجن! جيڪڏهن
 تون ڇڏين ٿو ته ٻين لوڪن لاءِ ڪرم ڪرڻ جو جنگل
 ڇو ٿو رکين ۽ ٻين لوڪن سان تنهنجو ڪهڙو مطلب آهي
 ته انهيءَ لاءِ ٻڌه. هي ارجن! عي لوڪ نارائڻ جو روپ
 آهن، جڏهن انهن جا سڀ ڪرم ڪرڻ تاس ٿي ويندا،
 تڏهن مان ٿو — ٻين وانگر چڱا ۽ منهنجي پرڃا
 آهن. جي تاس ٿي ڪري پنهجي ٿي تاس ٿي

هٻلاپ ڪري ڏيهر. پڌا ٿئي ٿي ۽ اُن جي اُڀت برسات
 مان ٿئي ٿي. برسات بگهه ڪرڻ ڪري ٿئي ٿي. بگهه
 گرم ڪرڻ سان ٿئي ٿو. بگهه ڪرڻ جي وڌي وڌڻ
 مان معلوم ٿئي ٿي ۽ ويد تيار برهم پرميشور وشنوءَ مان
 پڌا ٿيل آهن. انهيءَ ڪري سڀ ۾ واپاڪ برهم سدائين
 بگهه ۾ ويندڙ ڄاڻ. جنهنجي شيوا ڪرڻ ڪري سنسار
 جو ڪلياڻ ٿئي ٿو سو اهڙي آئند روپ پار برهم کي
 جي نٿا پوڄين ۽ پنهنجي لاءِ درين جي سکر لاءِ پوڄن
 ڪن ٿا تن جو جيئن اڃا پڙهي. جن جي پريت آتما
 سان آهي پريت ڪلياڻ ڪاري آهي ۽ اهي آتما مان
 لاپ پراپت ڪري آئند ۾ ويٺا آهن. تن کي ڪوئي
 گرم ڪرڻ نه گهرجي ۽ تن کي ڪنهن به شپ ۽ اُشپ
 گرم ڪرڻ جو ڦل نٿو ملي. جي گرم نه ڪندا ته انهن
 تي پاپ ڪونهي ۽ جي ڪندا ته انهن کي پڇ ڪونهي.
 جي آتما جا شيواڌاري آهن تن کي سنساري ماڻهن مان
 ڪو لاپ ڪونهي. هي ارڄن! ٻيا گرم ٻڌ. سنان ڪرڻ
 کان وٺي سڀ گرم جي آهن تن کي ڇڏڻ نه گهرجن.
 جيڪي سڀ گرم ڪن ٿا ۽ ڦل نٿا گهرن سي پار برهم
 کي وڃي پراپت ڪن ٿا. هي ارڄن! سڀ گرم ڪرڻ
 ڪري راجا جنڪ ۽ ٻيا جنم مرڻ جي ٻنڌن کان چٽي
 ويا. انهيءَ ڪري سنسار جي هوکيم لاءِ شپ
 گرم ڪرڻ گهرجن. جيڪي گرم گيانوان ڪن ٿا
 تن کي ڏسي من ٻيا لڙڪ به ڪن. جيڪڏهن گيانوان

برهما لوڪن کي آڳيا ڪئي ته جهڪت جي سامگريءَ
 سان جهڪت جي پڳوان جي آستتي ڪريو ۽ ان جي زميت
 بگيه نه ڪريو ۽ سڀ ديوتائون جي پڳوان جا انگ آهن
 تن کي نه پوڄيو ۽ جيڪا آس ڪندڙ اها آس نوهان
 جي ديوتائون پوري ڪندا، تنهنڪري ماڻهو ديوتائن
 کي پوڄڻ لڳا. هي ارڃن! ديوتائون قل ڏيڻ لاءِ سمريت
 آهن. ماڻهن جو ڪلياڻ ديوتائن مان آهي ۽ ديوتائن
 جو ڪلياڻ ماڻهن مان آهي. جيڪو منس ديوتائن جي
 پوڳ لڳائڻ کان سواءِ پاڻ پوڄن کائي ٿو سو ديوتائن جو
 چور آهي ۽ جيڪو منس مون کي پوڳ لڳائي ۽ منهنجو
 پرشاد ڪري پوڄن کائي ٿو سو سڀني آپادين کان پري
 آهي ۽ جيڪو مون کي پوڳ لڳائي پرشاد ڪري
 منهنجو پوڄن ٿو کائي سو سڀني پاڻن کي پوڳي ٿو.
 اهو ڪهڙن پاڻن کي پاڻي ٿو سو ٻڌ. جيڪي جيئڻ ٻني
 ڪندي مڻا آهن ۽ جيڪي چڪيءَ ۾ مڻا آهن ۽
 جيڪي اُڪريءَ سان مڻا آهن ۽ جيڪي چلهي ۾ مڻا آهن
 ۽ جيڪي درياھ جي چولين سان مڻا آهن تن سڀني
 جو باپ انهيءَ ئي آهي. هي ارڃن! پرميشور جي
 پوڄڻ ڪري جو لاپ هن سنسار ۾ ٿئي ٿو سو ٻڌ.
 جيڪي ديهه ڌاري يوت پراڻي آهن تن سڀني جو
 گذران ان ئي آهي. بهربائين هي منس ان کائي ٿو ان
 مان بيرج ٻڌا ٿئي ٿو ۽ اندريون جي ان کائين ٿيون
 ٿيون مان رکڻ ٻڌا ٿئي ٿو. رکڻ ۽ بيرج جي

هيءَ مايا جي پيدا ڪيل جا ديهه آهي تنهن جي وس
 ڪچ ۾ نه آهي. هيءَ مايا جي وس آهي. هي ارڃن!
 جي جوڳي ۽ پيراڳي آهن تن جي ڳالهه ٻڌ جن ٻاهريون
 اندريون روڪيون آهن ۽ پدم آسٽ لائي ويٺا آهن پر
 من ۾ پوڳن جي ڪامنا رکي ويٺا آهن. اُرتانت:- لائين
 پيا چون ته ڪجهه هجي ته ڪانجي، سو اهڙا جي جوڳي
 آهن سي پاڪندي آهن. پر جيڪي اُتم آهن تنجي ڳالهه
 ٻڌ. اهي ڪهڙا آهن؟ جن جون ٻاهريون اندريون سڀ
 ڪرم پيون ڪن پر من جي ورلي مون ۾ اٿن. اهي
 اُتم آهن. انهيءَ سبب ڪري هي ارڃن! تون ڪتري
 آهين. يڌ ڪرڻ تنهنجو ڌرم آهي. تون اندرين
 جي ڪري يڌ ڪر ۽ من جي ورلي مون ۾ رکو. هي
 ارڃن! ڪرم جي نه ڪرڻ کان ڪرم جو ڪرڻ سرشت
 آهي. جيڪڏهن ڪرم نه ڪندين ته تنهنجي شرار جي
 پالنا به ڪانه ٿي سگهندي.

هي ارڃن جوڳو روپ جو مان پڳوان آهيان سو جي
 منهنجي لاءِ ڪرم ڪن ٿا سي ڪنهن به ٻڌن ۾ نٿا
 ڦاسن. تنهن ڪري هي ارڃن! تون منهنجو چيو مڃي
 ڪرم ڪر ۽ ڦل جي اڇا نه رکو ۽ جي لوڪ
 پڳوان جي جوڳو رستي پوڄا ڪن ٿا تن جو ورنن ٻڌ.
 جڏهن برهما سنسار کي پيدا ڪيو تڏهن جهڪت کي به
 پيدا ڪيائين ۽ جهڪت جي سامگري به پيدا ڪيائين.

آڌياڻ ٽيون

(ڪرم يوگ)

اُرجن شري ڪرشن پڳروڻ کي ڇوڻا لڳو هي جنارڻن!
 هي ڪيشو! جڏهن تون
 ڪرم کان گيان ڪري اُتر
 سمجهين ٿو ته پوءِ مون کي
 هن ٻڌ روپي گهور ڪرم ۾
 ڇو تون لڳائين؟ اُهو تڻ ملين
 وڃن ڪري ته منهنجي
 مٿ منجهائي ڇڏي آهي
 ان لاءِ هي پريو! مون کي

هڪڙي ڳالهه ٻڌايو جنهن ۾ منهنجو ڪلياڻ لڳي. اُرجن
 جا اهي وڃن ٻڌي شري ڪرشن پڳروڻ خوشيءَ مان ڇوڻا
 لڳو ته هي ٻارن کان پري اُرجن! جيڪو مون پهريائين
 لوڪن کي گيان ڏنو آهي تنهن گبان سان تون جڙ، اهو
 جڙو ڇا آهي؟ هي اُرجن! جيڪو کڻي ست ڪرم جو
 تياڳ ڪري ۽ ڪڇ به اُتر نه ڪري ۽ ڇوري نه مان
 نه ڪرمي ۽ سدياسي آهيان، سو نه هو نه ڪرمي آهي ۽
 نه سنياسي آهي. جيڪي ديهه ڌاري آهن سي هڪ ٻي
 ۾ ڪرمن کان پري نه آهن. جڏهن مانا جي پيٽ ۾ آيو
 ته آهن مٿو، نيستائين هي ڪرمن کان پري نه آهي.

وڏي ڏاڻڻ تي ٻيڙي. ڪنهن به سهڻي ٻار کي ڏسندي
هئي نه ان کي کائي ويندي هئي ۽ هيءُ شينهن اڳئين
جنم ۾ ماري هو. هڪ ڏينهن ماري جهنگ ۾ ويو ۽
هيءُ ڏاڻڻ به جهنگ ۾ ويئي ۽ ان ماريءَ کي کائي
چڏيائين. اهو ماري هتي اچي شينهن ٿيو ۽ ڏاڻڻ اچي
ٻڪري ٿي! شينهن کي اڳئين جنم جي خبر هئي انهيءَ
ڪري شينهن ٻڪريءَ کي ڏسي وٺي ڀڳو، ڇو نه هن
سمجهو نه شايد هاڻي به مون کي کائڻ آئي آهي.

تڏهن ٻڪرار چيو ته هي سوامي! ڪو اُٻاءُ به آهي
جهنگري اسين ٽيڙي هن نيچ جنم کان ڇٽون؟
تڏهن ٻال برهمچاريءَ چيو ته مان ٽهي جو اُٻاءُ
ڪريان ٿو. هڪ جبل جي چو ۾ هڪ پٿر ڏنم ان جي
مٿان شري گيتا جو ٻيو آڌياڻ لکيو پيو هيو. هاڻي مان
توهان کي گيتا جو ٻيو آڌياڻ ٻڌايان ٿو. ٻال برهمچاريءَ
اڃا گيتا جي ٻئي آڌياڻ جا اکر ٻڌائي بس ڪيا نه آگاه
مان روان آيا ۽ سڀني کي چاڙهي وٺي ويا. نيچ ديهي
چڏي ديو ٿاڻن جي ديهي پائائون ۽ ديو سرما به اهو
ٻڌي وٽڪن ۾ ويو.

سري نارائڻ ٿو چوي ته هي لڳمي! جيڪو ماڻهو
گيتا جو پاٽ ڪري ٿو يا ٻڌي ٿو سو مڪتيءَ کي
پاڻي ٿو.

ات شري ڀڳوت گيتا جي ٻئي آڌياڻ جو
مهاٽم پورو ٿيو.

✽ ٻئي آدياء جو موٽار ✽

شري نارائڻ چوي ٿو ته هي اچي! دڪن ديس ۾
هڪڙو ٻورن نالي نگر آهي. اتي هڪڙو ديو سرما
رهندو هو جو ساڌ سنگت جي شيوا ڪندو هو. هڪ
ڏينهن ساڌن کي چوڻ لڳو ته هي سواهي! مون کي
پرهميشور پي پگتيءَ جو ابدش ڏيو جنهن ڪري جنم
مرڻ جي دڪن کان چٽي پوان. تڏهن هڪڙي ٻال
برهمچاريءَ چيو ته مان توکي گيتا جي ٻئين آدياءَ جو
بات ٿو ٻڌايان جنهنجي ٻڌڻ سان توهنجي مڪتي
ٿيندي. مان توکي پراڻي ڪتا ٻڌايان ٿو، تون ٻڌ.
هڪڙو ماڻهو روز ٻن ٻن ٻڪريون چارڻ ويندو هو ۽
هڪڙيءَ جاءِ ۾ ڀڄن ڪندو هو. هڪڙي ڏينهن جڏهن
سانجهيءَ جو ٻڪريون چاري گهر ٿي موٽيو تڏهن
انهن ٻڪرين مان هڪ ٻڪري جا سڀ کان اڳي هڻي
نهن کي هڪ شينهن ڏٺو. ٻڪريءَ کي ڏسندي ئي
شينهن گجڪوڙ ڪري اٿي پڳو. تڏهن ٻڪرار اهو حال
ڏسي اچرچ ٻر پئجي ويو. اوچتو مان به اتي اچي ويس.
تڏهن ٻڪرار مون کي ڏسي سارو حال ٻڌايو.

تڏهن ٻال برهمچاري چوڻ لڳو ته هي ٻڪرار! مان
کي پراڻي ڪتا ٻڌايان ٿو. سا تون ڪن لائي ٻڌ. هيءَ
ڪري انهن جنم ۾ ڏاڻا هڻي وڌي ۽ ذات مان هڻي.
تڏهن هن جو مڙس مري ويو تڏهن هوءَ هيڪاري

ڌات ڀرج

ٻياري ٻانڱو! سڀني آڌائين ۾ آرڙهون آڌاءُ مڪيه
ليکيو ويندو آهي مگر داس جي ٻڌيءَ انوسار سڄيءَ
گيتا جو گيان هن ٻئين آڌاءُ ۾ سمايل آهي، شري
ڪرشن ڀڳوان ارڇن کي اسٿت ڀرگيه، يعني آدرشي انسان
جا اچڻ ٻڌائي ٿو:-

جيڪو ماڻهو پنهنجي من ۾ پيدا ٿيل ٻنهي شپ ۽
اُشپ ڪامنائن کي ڇڏي ٿو ۽ نج آخر آئند ۾ مڱن رهي
ٿو، جو دکن اچڻ ڪري اداس نٿو ٿئي ۽ سڪن ۾ ڦاسي
نٿو، جيڪو ڪنهن ۾ به ڀرپٽ نٿو رکي، ڪنهن کان به
ٻڃي نٿو ۽ ڪنهن تي به ڪروڌ نٿو ڪري، جيڪو
اسڱ ورتيءَ سان رهي ٿو ۽ شپ جي واکاڻ ۽ اُشپ
جي ننڍا نٿو ڪري جيڪو پنهنجي سڀني اندر ۾
(نڪ، ڇپ، اڪيون، کل، ڪن، واڻي ۽ من) کي انهن
جي ڀوڳن کي هٽائي ٿو، ان جي ٻڌي اُستڙ ٿيل آهي.

جنهن دن وس ٿا تنهن ٿا ٻڌي،

ٻڌ بن ڀاونا ٿانه،

ڀاونا بن شانتِي نه ڪا،

شانتِي بنا سک ڪانه.

ات شري ڀڳوت گيتا شري ڪرشن آرڇن
سنڀاد سانڪيم يوگم جو ٻيون آڌاءُ ڀورو ٿيو.

نهنه ڪري هي اُرجن! ٿون پهريائين اُندرين
 کي وس ڪو. ٻن اُندرين کي وس ڪيو آهي تن
 جي ٻڌي نه چال چال. هي اُرجن ٻيو ٻڌو. سڀ ٻراڻي
 جنهن کي رات سمجهي رهيا آهن، جئيندڙ پُرس ان ۾
 جاڳي ٻيو ۽ جنهن ۾ سڀ جهڙو جاڳن پيا، اها وريڪي
 پُرس لاءِ رات آهي. جنهن سمنڊ چو طرف ڀرڻو هوندي
 منجهس ندين ڀرڻ ڪري به گهٽ ٿي رهي ٿو ۽ پنهنجي
 مريادا کي نٿو ڇڏي، اهڙيءَ ريت جيڪو ماڻهو وڻندو
 پوک ڀري ٿو ۽ پنهنجي ڌرم مريادا جو تياڳ نٿو ڪري
 (اُرتانت ڌرم جي عدن اندر ئي رهي ٿو) ان کي
 شانتِي پراپت ٿئي ٿي.

جيڪو ماڻهو پنهنجي من ۾ رهڻ وارين سوارت جي
 ڪامنائن کي ڇڏي ٿو، اها رعت ٿئي ٿو ”مان ۽ منهنجو“
 انهيءَ اُهوڪار ۽ ممتا جي چار ۾ نٿو ڦاسي، گهمندو
 ڇڏي ٿو سنبندن جي موڙ کي ڏور ڪري ٿو ۽ انهيءَ
 اُهوڪار ورتي سان جهڳٽ جا سڀ وهنوار ڪري ٿو،
 ان کي ئي شانتِي ملي ٿي.

هي اُرجن! برهم پراپت ٿيل برهم روپ بڻيل ماڻهو
 جي اها چال چلت آهي. هڪ دفعو اها استيتي پراپت
 ٿي ته پوءِ ان کي ڪڏهن به موٽ نٿو ٿئي. ”جيڪڏهن
 ڪنهن کي اها استيتي مڃڻ جي وقت به پراپت ٿي
 ٿي ته ان کي برهم نروان اُرتانت موڪش ملي ٿو.“

سنگم نه کنڊا آهن ۽ نه دولڪان سواءِ ڪا ٻي
 ڳالهه کنڊا آهن. منهنجن ڀڳتن کي منهنجي اهڙا
 آڳيا آهي ته منهنجي نالي کان سواءِ ٻي ڪا به ڪامڊا نه
 رکي ۽ جنهن مان جو ڀڳو نسيو مون ۾ آهي تن تي مان
 ڪرڻا ڪريان ٿو. ڪهڙي ڪرڻا ڪريان ٿو؟ سسار ۾
 جيڪي دڪ آهن تن کان انهن کي ڇڏايان ٿو. هاڻي
 جن جي ناستڪ ٻڌي آهي تن جي ڳالهه ٻڌ.
 هي ارجن! ناستڪ ٻڌي ڇاڪي چوندا آهن؟ ڀڄو ڀڄو
 ڪٿي آهي ۽ ڪنهن ڏٺو آهي؟ جن جو اهڙو
 خيال آهي تن جي شردا مون ۾ نٿي لڳي.
 مون ۾ ڌيان رکڻ کان سواءِ وري انهن کي ڪو به سڪ پراپت
 نٿو ٿئي. اهڙا جي آڳياڻي جيو آهن، سي سدائين دڪي
 آهن. جيڪي اندرين جي ڀڳڻ ۾ ڦاٿل آهن تن کي
 ڪو به سڪ پراپت نٿو ٿئي. جهڙيءَ طرح ٻيڙي ۾ ٻڏي
 جي ٻار ويندي آهي ۽ جڏهن وچ تي وڃي پهچندي
 آهي تڏهن طرفان اچي لڳي ته ٻيڙيءَ جو ڪناري تي
 اچڻ ڏاڍو ڪنن تي پوندو آهي ۽ طرفان جي لڳڻ ڪري
 ٻيڙيءَ جا تختا ٽڪري ويندا آهن پوءِ جيڪي انهيءَ
 ٻيڙيءَ ۾ ماڻهو هوندا آهن سي ڏاڍا دڪي ٿيندا آهن.
 ڪي ڪيڏانهن نه ڪي ڪيڏانهن درياهه جي چولين ۾ هلندا
 ويندا آهن اهڙي طرح ٻڌيءَ کي اندرين تي وڃڻ
 ڪري ڏکا ٿا ملن.

ڄاڻا. ماڻهو جڏهن پوڻ کان نورف ٿئي ٿو تڏهن انهيءَ
 کان پوڻ جا سڀ وشيه دور ٿيندي به پوڻ جي لڳا
 جيئن جو ٿيڻ بڻي رهي ٿي. اها پوڻ لڳا پرماتما جي
 دٻار هٿ کان پوءِ هٿي ٿي. هي ارجن! توڙي گيانِي
 به اندرين کي وس ڪرڻ لاءِ ڏاڍا جتن ڪن ٿا تڏهن
 به اندريون ڏاڍيون ٻڙوان آهن ۽ من کي نهچل ڪرڻ
 نٿيون ڏيان. هي ارجن! انهن سڀني اندرين کي
 تون پنهنجي وس ڪر. ڪهڙيءَ ريت وس
 ڪر سو ٻڌ. هي ارجن! من جو پڪو خيال مون ۾ رک
 من جي ڪري ئي سڀ اندريون سرجهيت آهن انڪري
 من پڪيءَ ريت مون ۾ رک ته سڀ اندريون پاڻهه
 وس ٿينديون. جهنگي وس ۾ اندريون آهن تن جي
 ٻڌي تون نهچل ڄاڻا. جي منهنجي نالي ۽ ڌيان کانسواءِ
 چتونا ڪن ٿا تن جو ڪارج بگڙي ٿو. جو ماڻهو
 وشين جي ڳالهه ڪري ٺهن سان سنگ ڪري يا وشين
 جو من ۾ ڌيان ڪري نه انهيءَ مان من ۾ ڪم کان
 وٺي ڪاميا آهن ٿيندي آهي. ڪام مان ڪروڙ،
 ڪروڙ مان لوڻ، لوڻ مان موه، موه مان چيٽن جو
 ناس ٿئي ٿو. جڏهن چيٽن جو ناس ٿئي ٿو تڏهن ٻڌي
 به ناس ٿئي ٿي. پوءِ جيئن پيا پسون ۽ پور آهن ٿيڻ
 ٿي نه پسون ۽ جي ڄوڻا وانگر آهي. انهيءَ ڪري جي
 پڪت آهن سي سنسار جي دڙي

جنم مرڻا کان چئندين ۽ منهنجي آباسي پد کي پراپت
 ٿيندين. هي ارجن! جڏهن موه روپي ڦاسي ۽ ڪي
 تنهنجي گيان روپي ٻڌ چئدي تڏهن جيڪي شاستر
 ٻڌا ائيني تن جو ڦل توکي ملندو. شري ڪرشن پگوان
 جا اهي امرت روپي وچن ٻڌي ارجن پڇڻ لڳو ته
 هي ڪيشو! سماڌيءَ ۾ جڙيل ستت ڀرگيه
 اسٽر ٻڌيءَ وارو يا آدرشي ماڻهوءَ جا ڪهڙا
 لڇڻ آهن؟ ان جو وهندوار ڪهڙي نموني ٿئي
 ٿو، اهو ڪيئن ڳالهائي ٿو، ڪيئن وهي ٿو ۽
 ڪيئن هلي ٿو؟ ايترو ٻڌي شري ڪرشن پگوان خوشيءَ
 مان چوڻ لڳو ته هي ارجن، (۱) جنهن جي ڪامنا ڪنهن
 به ڳالهه تي نٿي آئي تنهن کي نهڇل ٻڌيءَ وارو ڄاڻو.
 (۲) اهو ڪهڙو آهي؟ جو انجي ديه کي ڪو دم ڪٿي
 نٿي! تڏهن به ان جي چنٽا نٿو ڪري ۽ سڪه جي لاءِ
 به ڪا لڇا نٿو ڪري ۽ ڪنهن سان به موه نٿو رکي،
 پيه کان رهت آهي ۽ ڪنهن تي به ڪاوڙ نٿو ڪري اهڙو
 جو پرش آهي تنهنکي نهڇل ٻڌيءَ وارو ڄاڻو. (۳) جنهنجي
 ڪنهن سان به مترن ڪانهي، چڱيءَ شيءِ سان هر ڪم ۽
 منديءَ سان شوڪ نٿو ڪري ان جي ٻڌي نهڇل ڄاڻو.
 (۴) جيئن ڪڇئون پنهنجا هٿ، پير ۽ منهن سڀ ڪٿي
 ڪڏي مغز ۾ رکي ويهندو آهي، تهڙيءَ طرح جن پنهنجون
 سڀ اندريون جيتيون آهن تنکي ٽون نهڇل ٻڌيءَ وارو

هاڻي ارجن، وين جو وستار ٻڌو. هي ارجن! ويد جي
 ٻڌي به ٿن ڪن منجهه آهي. تون انهن ٿن ڪن ڪسان
 نيارو ٿي. ڪيئن ره؟ جتي نه گرمي آهي، نه
 سردي آهي، نه جنم آهي، نه مرڻ آهي. اهڙي جاءِ
 آيا آهي سا ست سروب ۽ نتيه آهي ۽ تون انهيءَ سان
 جڙ. آخر سکر ۽ اندرين جي پوکڻ جو سکر، ٿن جي وچ
 وٽو پيدا آهي. انهيءَ جو درستائيت ٻڌو. جڏهن ڪو به
 ويجهي ان مان ڪوشش ڪري پاڻي ڪڍي ٿڌهن
 پاڻي پيئڻ به ايندو. پر چڱي طرح ڪو به اڻڻان ڪرڻ به
 نه ايندو ۽ نه ڪهڙا ڌوڻا به ايندا. پر نديءَ ۽ تلاءِ به
 ڪهڙن ڌوڻن، اڻڻان ڪرڻ ۽ پاڻي پيئڻ جو چڱيءَ طرح
 ڪارج نڪري سگهندو. اهڙيءَ طرح آيا بهر سان وڃي
 مليو ۽ آيا جو سکر به پائائين تنهن ڪري هي ارجن!
 اهڙو به آيا جو سکر آهي تون ان سان جڙ. تنهنجو نه
 ڪٿي ڌر آهي تون ڪابه ڪامنا نه ڪر، تون
 هارجيت سڀ هڪ برابر ڄاڻي اُٿي ڀت ڪر.
 هڪ شوڪ ٿي رعت ٿي. انهيءَ کي سر ست جوڙو.
 چنڊو آهي. باب پنج بهي جو ٿياڻو ڪري آيا سان جڙ.
 اهڙا ڪيائي ٻڙش جي آهن سي ڪنهن به ڳالهه جي ٿمنا
 نٿا رکن ۽ سدائين مون سان پرڻت رکن ٿا. جيڪي
 قل جي اڇا رکن ٿا اهي آڳياڻي آهن.
 هي ارجن! جڏهن نئون مون به نسيو رکنديان ٿڌهن

جي شيوا سان پريت آهي. مون کان سواءِ ٻئي ڪنهن
 به ديوتا کي نٿا پوڄين ۽ منهنجي نالي کان سواءِ ٻيو مک
 مان ڪڇ به نٿا چون ۽ نٿا ٻڌن. فقط منهنجي چرڻن
 سان ئي هنن جي پريت آهي. جن جي ٻڌ مون سان
 ڪانهي انهن جي ڳالهه ٻڌ. انهن جي ٻڌ سڏائين پيئي
 پٽڪي جنهن ۾ خيال ڪن تنهن ۾ برابر نه لڳين اهي
 ماڻهو ڪهڙا آهن جن جو نشوون مون سان ڪونهي سي
 ماڻهو، ديوتائن کي پوڄين ٿا ۽ اپديش ڪن ٿا. اهڙا انڌا
 مورڪ پاڻ کي پنڊت سڏائين ٿا. هي ارڄن! ويد جي
 واد ۾ پاڻ به موهيا پيا آهن ۽ لوڪن کي به پيا موهين.
 جن جي اندر ان جي پوڄن ۾ ڪامنا آهي، انهن پوڄن
 کي سرڳ جو ئي پرم ٻڌ ڪري ٿا سمجهن، سو اهي سرڳ
 ۾ وڃي وري ڪري اچي هيٺ پون ٿا، سو اهي گهڻين
 ٻڌين وارا جن جو هڪ نشوون آهي سي ئي سرڳ مان
 ڪري هيٺ اچي پون ٿا ۽ هر هر سنسار ۾ جنهن مرن
 پيا ۽ ڪرم به اهيئي پيا ڪن جن جي ڪرڻ ڪري
 تمام ڪشت پيدا ٿئي ٿو ۽ انهن ڪرم ڪري ٿورو
 وقت وڃي سرڳ کي پراپت ڪن ٿا ۽ وري جلد ئي
 ڪري پون ٿا. اهڙيءَ ٻڌيءَ وارا ٿورا آهن جن جي لڳا
 اندر ان جي پوڄن ۾ لڳل آهي ۽ سنسار ۾ پنهنجي وڏائي
 پيا ڪن انهن ڳالهين ڪري جن جي ٻڌي انڌي ٿي
 پيئي آهي نڊجي ٻڌيءَ جو پاو مون ۾ نٿو لڳي ۽ مون ۾
 پاڻ رکڻ کان سواءِ انهن جو ڪلياڻ ڪڏهن به نه ٿيندو.

نه ڏرئي ۽ جي راج جو سڪ ۽ وڃيندين . تنهن ڪري
 ”هي ارجن ! تون اُڏي ڇڏ ڪر.“ سڪ ۽ دڪر،
 لب ۽ هاجي، جيت ۽ هار کي هڪ جهڙو سمجهي اُڏي
 ٻڌ ڪندين ته توکي ڪجهه پاپ نه لڳندو. هي ارجن !
 مون توکي سانگي شاستر جو مٿو ٻڌايو آهي . هاڻي
 جوڳم شاستر جو مٿو ٻڌ . سو جوڳم ڪهڙو آهي
 جنهنجي ٻڌڻ يا سمجهڻ ڪري جيئو جمر مرڻا جي
 ٻڌڻن کان چٽي مڪتي ۽ ڪي پراپت ڪري ٿو . هي ارجن !
 مان منهنجن پڳتن سان ڪهڙو آهيان جيڪي منهنجا پڳت
 منهنجي شيوا ، پوڄا پريم سان ڪن ٿا ۽ انهيءَ پريم
 ڪي اڳي پوڄا ڪن ٿا ڪي پوءِ پوڄا ڪن ٿا . سو
 انهن پڳتن تي پاپ ڪونهي . مان انهن جي ڪيئن نه
 ڪري ٻڌان ٿو . جي منهنجا پڳت منهنجي پريم ۾ مڪن
 ٿي ويا آهن تن کي ڪا به سرت ڪانه آهي . انهيءَ جي
 ساڪه جيئن راءِ اوتار ۾ پيلي چنڊالڻا جا جونا پير پير
 سان پوڄن ڪيا هير . هي ارجن ! منهنجي پڳتي ڏسڻ
 ۾ ٿوري آهي پر اڳيان انهيءَ جو ڦل تمام گهڻو آهي .
 اهو ڦل ڪهڙو آهي ؟ جمر مرڻا ڪان چٽي منهنجي
 اڀاسي بد کي وڃي پراپت ڪندو آهي . پڳتن سان جا
 منهنجي ٻڌ آهي سا چير ۽ پڳتيءَ جو ڦل به چير . هاڻي
 جهڙيءَ ريت مون سان پڳتن جي ٻڌ آهي سو ٻڌ . هي
 ارجن ! منهنجن پڳتن جي فطرت منهنجن چرون ڪمان

شريمد ڀڳوت گيتا

اچرج ڪري ٻڌي. اهو اچرج ڇا آهي؟ جيڪو ڪچو،
 بيان ڪري نٿو سگهجي ته ڇا آهي؟ جنهن کي ديهه ۾
 رهندي به من نه ڄاڻي ته ڇا آهي تنهن جي چنتا وري
 ڪهڙي ڪرڻ گهرجي، هڪ ڳالهه جي پڪ ڪري ڄاڻ
 ته آتما ابدي آهي انهيءَ ڪري هي ارجن! تون
 ڪنهنجي چنتا نه ڪر.

تون ڪتري آهين ۽ ڀت ڪرڻ تنهنجو ڌرم
 آهي. تنهنڪري تون پنهنجي ڪتري ڌرم کان نه ڦر ۽
 اهو سمجھ ڪترين لاءِ ڏاڍو ڪڻن آهي. پنهنجيءَ اڇا
 سان هي ٻوڏا اچي گڏ ٿيا آهن ۽ سرڳ جا دروازا به
 انهن لاءِ کليا پيا آهن. هي ارجن! جيڪو ڪتري
 ڀت ڪندي مري ٿو سو سڌو سرڳ ۾ ٿو وڃي.
 سو جيڪڏهن تون ڀت نه ڪندين ته تنهنجو سڀ ڌرم
 ناس ٿي ويندو ۽ جس به هليو ويندو. سو تون پنهنجو
 ڌرم ۽ جس ڇڏي پاڻ ۾ نه ٻڙ. جيڪي تنهنجو جس
 ڳائيندا آهن سيئي تنهنجو اڄس ڳائيندا ۽ چوندا ته
 ارجن ۾ ڪچ به نه آهي. (ان ۾ ڪچ به ٻل نه آهي)
 هو ڀت مان هليو ويو. ”سو هي ارجن! انهيءَ
 مندا کان مرڻ ڀلو آهي.“ جڏهن تون پنهنجي
 مندا ٻڌندين تڏهن توکي ڏاڍو دک ٿيندو. جيڪڏهن
 تون ڀت جي وچ ۾ پنهنجو سر ٻاڙ ٿياڳ ڪندين ته هڪدم
 تون وڃي سرڳ کي پراپت ڪندين ۽ جي ٻڌ ڪندين

آهي جا رنر کان، ٻنڌ کان، سڙڻ کان ۽ سڪڻ کان
 پري آهي ۽ سدائين اهاڻي آهي، ڪڏهن به هوءَ ناس
 ٿيڻ جي نه آهي ۽ سرور واپڪ آهي. تنهن ڪري ان
 کي نت ۽ نسيٽل ڇون ٿا. وري آتما ڪهڙي آهي جا
 ڏسڻ کان پري آهي انکي ڪنهن به ڪونه ڏٺو آهي،
 نه ڪنهن جي خيال ۾ ٿي اچي ۽ ڪڇ ڪري به نٿي.
 هي ارڃن! ڇن اهڙو آتما ڪي سمجهيو آهي سي وري
 ڪنهنجي چمتا ڪن؟ اهڙيءَ طرح مون ٺوڪي چيو ته
 هي ارڃن! تون آتما کي اهڙو نٿو ڄاڻين ته به خيال
 ڪري ڏس ته جيڪو ڄاڻو آهي سو نيٺ هوندو
 ۽ جيڪو مٽو آهي سو نيٺ ڇمندو. اهڙي طرح
 هي ارڃن! تون ائين ڄاڻي ڪنهن جو ڏک نه ڪر.
 هاڻي وري ٻي ڳالهه ٻڌ. هي ارڃن! هي جي پوت
 پرائي آهن تن جي ڪا آءِ انت ڪانهي ته اهي ڪٿان
 آيا آهن ۽ ڪيڏانهن ويندا. هي وڃي ٿي ٿا ڏسجن.
 جڏهن هي سرور کي ڇڏين ٿا تڏهن ڪا سد ڪانه ٿي
 پوي نه ڪيڏانهن ويا، جن جي آءِ انت ٿي ڪانهي
 نه ڪٿان آيا ۽ ڪيڏانهن ويندا ته انهن جي چمتا وري
 ڪهڙي ڪرڻ گهرجي؟ تنهن ڪري هي ارڃن!
 اڪرڻ چڱي نه آهي. وري پيو ٻڌ. جيڪو هن
 ۾ ڏسڻ ٿوري سوئي اچرج ڪري ڏسي ۽ جيڪو
 سوئو اچرج ڪري پوي ۽ جيڪو ٻڌي سوئو

هي ارجن! هيءُ آتما سڀ ۾ وڀاڻڪ آهي. تنهنڪي
 ٽون ابداسي سمجھ، ڄا ڪڏهن به ناس ٿيڻ جي نه آهي
 ۽ نه ڪنهنجي مارڻ جي آهي. هي جو ناسونت سر ۾
 آهي سو پيدا به ٿئي ٿو نه وري ناس به ٿئي ٿو. ۽ اهو
 وري ڪهڙو آهي؟ جو نر آهار آهي يعني ڪڇ ڪاٺي
 پيئي نٿو ۽ نه وري هن آتما جي ماپ به ڪا آهي نه
 ڪيتري آهي. تنهن ڪري هي ارجن! ٽون اڏي
 ڍڏ ڪر جڏن ڪوئي چوي ته ٿو هٽڪي ماريو آهي. پر
 هي ارجن! نه ڪنهن ماريو آهي نه ڪوئي مڙو آهي.
 آتما اها آهي ڄا نه ڄمي ٿي ۽ نه مري ٿي، ۽ ائين به
 نه آهي ته ڪڏهن ڪانهين. آتما اها آهي ڄا جنم مرن
 کان رهت آهي، نت آهي، ابداسي آهي ۽ ڪنهن جي
 چوڻ تي ماري به نٿي وڃي. شرار مري به ٿو ۽ ڄمي
 به ٿو. مرن شرار جو ٿرم آهي ۽ آتما سدائين امر آهي.
 هي ارجن! جن اهڙو آتما کي نه سمجهيو آهي سي
 اڳيائي پرش آهن. هي ارجن! جيڪر چوي ٿو ته مون
 هٽڪي ماريو يا هن مونکي ماريو آهي سو به اڳيائي آهي.
 هي ارجن! ديه ۽ آتما جو سڃوڳ ڪنڻو ئي آهي، ڪهڙي
 طرح سو ٻڌ. جهڙي طرح ميرو ڪپڙو لاهي وري ڪٽي
 اچو ڪجي نٿن آتما پراڻي ديه ڇڏي وري وڃي نٿين ۽
 ديه ۾ پوي ٿي. وري آتما ڪهڙي آهي ڄا هٿيارن
 سان ويڄي نٿي. باهه ۾ سڙي نٿي. پاڻيءَ ۾ ٻڏي نٿي
 ۽ هوا ۾ سڪي نٿي اهڙي ڄا آتما آهي سا نباري

ڪيا آهن ٿڌن ٿڌن شري ڪرشن پگوان خوشيءَ ۾ اچي
 ڪري برابر سان کيس گيان ڀريا جواب پئي ڏنا آهن. (۰)
 سڄي چوڻ لڳو ته هي راجا ڌرتراسترا! ارڃن ڪي
 شري ڪرشن پگوان چنڊا ۾ ٻڌل ڏسي اڪلي خوشيءَ مان
 چوڻ لڳو ته هي ارڃن! سالڪيم شاستر جو هٿو ٻڌ،
 هي ارڃن! جيڪي گيانوان پرش آهن سي مرنڌن ۽
 جيئنڌن جو شوڪ نه ڪندا آهن. هي ارڃن! جهنڊي
 مارڻ جي توکي چنڊا ئي آهي، سي تنهندي چوڻ
 ڪري مارجي ڪونه ويندا. هي ارڃن! هي نه هاڻي
 ٻڌا ٿيا آهن، نه پوءِ هاڻي به آهن ۽ پوءِ به ٿيندا.
 هي ارڃن! هي جو ڳالهائڻ وارون آلمانون آهن سي
 آباسي آهن. هي ارڃن! هن ديهه جون چار اوستائون
 آهن: (۱) ٻالڪ (۲) جوڀن (۳) ٻڌاپڻ (۴) هورڻ
 اهي ديهه جا ڌرم آهن. سو گيانوان پرش آتما کي اباسي
 سمجهن ٿا. مرنڻ ديهه جو ڌرم آهي، ائين سمجهي ڪري
 ٻڌوان ڪنهنجهه به شوڪ نه ڪندا آهن. هي ڪنٽيءَ جا
 بت ارڃن! توکي اندرين جو گيان پراپت ٿيو آهي، س
 اهو گيان دک سک کي ٻڌا ڪندڙ آهي ۽ اهو دک سک
 ٿئي به ٿو نه وري ناس به ٿئي ٿو، اهو سدائين نه
 رهندو آهي. هي ارڃن! انهيءَ کي ٿون پنهنجي و
 ڪر، جهنڊن پرش اهي اندريون پنهنجي وس ڪي
 آهن يعني جو دک ۽ سک کي هڪ سمان ڪري سمج
 ۽ اهوئي موڪش کي ٻائي ٿو.

هي ارجن! هيءُ آتما سڀ ۾ وياپڪ آهي. تنهنڪي
 نون ابداسي سمجھ، جا ڪڏهن به ناس ٿيڻ جي نه آهي
 ۽ نه ڪنهنجي مارڻ جي آهي. هي جو ناسونٽ سر ۾
 آهي سو پيدا به ٿئي ٿو نه وري ناس به ٿئي ٿو. ۽ اهو
 وري ڪهڙو آهي؟ جو نر آهار آهي يعني ڪڇ ڪاٺي
 پيئي نٿو ۽ نه وري هن آتما جي ماپ به ڪا آهي نه
 ڪيتري آهي. تنهن ڪري هي ارجن! تون اڻي
 ڀڃ ڪر جڻ ڪوئي چوي ته ٿو هٽڪي مارڻو آهي. پر
 هي ارجن! نه ڪنهن مارڻو آهي نه ڪوئي مٽو آهي.
 آتما اها آهي جا نه ڄمي ٿي ۽ نه مري ٿي، ۽ ائين به
 نه آهي ته ڪڏهن ڪانهين. آتما اها آهي جا جنم مرڻ
 کان رهت آهي، نت آهي، ابداسي آهي ۽ ڪنهن جي
 چوڻ تي ماري به نٿي وڃي. شرابو مري به ٿو ۽ ڄمي
 به ٿو. مرڻ شرابو جو ذم آهي ۽ آتما سدائين امر آهي.
 هي ارجن! جن اهڙو آتما کي نه سمجهيو آهي سي
 اڳيائي پرش آهن. هي ارجن! جيڪو چوي ٿو ته مون
 هٽڪي مارڻو يا هن مونکي مارڻو آهي سو به اڳيائي آهي.
 هي ارجن! ديه ۽ آتما جو سڃڻ ڪندڙ آهي، ڪهڙي
 طرح سو ٻڌ. جهڙي طرح ميرو ڪپڙو لاهي وري ڪٽي
 اچو ڪجي تڏهن آتما پراڻي ديه ڇڏي وري وڃي نئين
 ديه ۾ پوي ٿي. وري آتما ڪهڙي آهي جا هٿيارن
 سان ويڄي نٿي. باهه ۾ سڙي نٿي. پاڻيءَ ۾ ٻڏي نٿي
 ۽ هوا ۾ سڪي نٿي اهڙي جا آتما آهي سا نيارو

ڪيما آهن ٿڌهن ٿڌهن شري ڪرشن يگوان خوشيءَ ۾ اچي
 ڪري پري سان کيس گيان پريا جواب پئي ڏنا آهن .
 سڄي چوڻ لڳو ته هي راجا ڌرتراستر! ارڃن ڪي
 شري ڪرشن يگوان چنتا ۾ ٻڌل ڏسي ٻکلي خوشيءَ مان
 چوڻ لڳو ته هي ارڃن! سالڪيم شاستر جو مٿو ٻڌو ،
 هي ارڃن! جيڪي گيانوان پرش آهن سي موندڙن ۽
 جيئندڙن جو شوڪ نه ڪندا آهن . هي ارڃن! پنهنجي
 مارڻ جي توکي چنتا ئي آهي ، سي پنهنجي چوڻ
 ڪري مارجي ڪونه ويندا . هي ارڃن! هي نه هاڻي
 پيدا ٿيا آهن ، نه پوءِ ، هاڻي نه آهن ۽ پوءِ به ٿيندا .
 هي ارڃن! هي جو ڳالهائڻ واريون آتمائون آهن سي
 اباسي آهن . هي ارڃن! هن ديهه جون چار اوستائون
 آهن :- (۱) بالڪ (۲) جوين (۳) پڊايڻ (۴) هرون
 اهي ديهه جا ڌرم آهن . سو گيانوان پرش آتما کي اباسي
 سمجهن ٿا . مرڻ ديهه جو ڌرم آهي ، ائين سمجهي ڪري
 ٻڌوان ڪنهنجو به شوڪ نه ڪندا آهن . هي ڪنٽيءَ جا
 بت ارڃن! توکي انڌرين جو گيان پراپت ٿيو آهي ، سو
 اهو گيان دک سک کي ٻڌا ڪندڙ آهي ۽ اهو دک سک
 ٿئي به ٿو نه وري ناس به ٿئي ٿو ، اهو سدائين نه
 ڀڃندو آهي . هي ارڃن! انهيءَ کي ٿون پنهنجي وس
 ڪر ، جنهن پرش اهي انڌريون پنهنجي وس ڪيون
 آهن يعني جو دک ۽ سک کي هڪ سمان ڪري سمجهي
 نه اهو ئي موڪش کي پائي ٿو .

انهنجي مارڻ کان نه مونکي سسار ۾ پئي پنهنجو پيٽ
 بالڻ وڌيڪ چڱو ٿو لڳي. هي سوامي! انڌرين جي
 سکر لاءِ مان هنن سان ٻڌ ڪريان ۽ راجائيءَ جا پوڳ
 پوڳيان؟ اهي ڪهڙا پوڳ آهن؟ نسورا رت پونءَ سان
 ڀريل آهن. هي سوامي! اها ڳالهه به چڱي نٿي سگهجي
 نه هرورپرو ڪا منهنجي جيت ٿيندي ٻيهر هي سوامي!
 مان پڪ چوان ٿو ته جيڪي ڌرتراشٽر جا پٽ ٻڌ لاءِ
 بيٺا آهن، تن کي مارڻ ڪري منهنجو ڄمڻ مشڪل
 آهي، ڇو ته هي سڀ منهنجا ڪٽنب آهن ۽ پوڄا ڪرڻ
 جي لائق آهن. هي سوامي! توهان جو چڱو ٿا ته نيچ
 ٻڌي ڌار نه ڪر، سو هي سوامي! مان اهڙو اڳيان
 آهيان جو مان ڌرم کي به نٿو ڄاڻان ته ڌرم ڇا آهي؟
 ۽ اڌرم ڇا آهي؟ هي سوامي! مون کي ڪا به خبر نٿي
 پوي. مان هاڻ توهان جي شرط آيو آهيان. هي سوامي!
 جنهن ۾ منهنجو ڪلياڻ ٿئي، اها ڳالهه مونکي ٻڌايو.
 هي دٻالو! مون کي هاڻي ڏاڍي چٽا ٿي پيئي آهي
 ۽ مونکي اهڙي ڪا به ڳالهه ڏسڻ ۾ ڪانه ٿي اچي
 جنهن ڪري منهنجي چٽا لهي وڃي. هي ٻيو!
 انهن کي مارڻ ڪري جيڪڏهن مونکي ڪٿي ڌرتيءَ،
 پاٽال ۽ سرگه جو راڄ به ملي، تڏهن به منهنجي چٽا نه
 لهندي، سو هي ٻيو! مان رڳو انهن کي ڌرتيءَ جي
 راڄ لاءِ ماريان؟ ”هي ٻيو! مان ڀت نه ڪندس.“
 (جڏهن جڏهن ارڄن شري ڪرشن يگوان کان سوال پئي

آدياڻ پيون

(سائسڪيم يوگ)

سنجيه ڌرتراشتر کي چوڻ لڳو ته هي راجن! آرجن

جڏهن ديا ۾ پوڄي ڪري

پيو، اڪيون جهنڊيون ڪاوڙ

۾ لال ٿي ويئون ۽ سارو

سربر ڏڪڻ لڳس. اهو حال

ڏسي پڳت وڃل شري ڪرشن

پڳوان چوڻ لڳو ته هي راجن!

يد جي وچ ۾ اهو دڪ ۽

درد توکي ڪٿان آيو؟

اها ته نيچ ماڻهو ۽ جي ٻڌي آهي. انهيءَ ڪري توکي

سرڳ ۾ ڪونه ملندو ۽ هن جهان ۾ به تنهنجو جس نه

ٿيندو. هي راجن! اها اڳيانين جهڙي ٻڌي تو ۾ نه هئڻ

گهرجي. هي راجن! انهيءَ نيچ ٻڌيءَ کي تياڳ ڪر ۽

اٿي ٻڌ ڪر. راجن شري ڪرشن پڳوان جا اهي وچن ٻڌي

چوڻ لڳو هي مڏسودن! هي دشمن ڪي ناس ڪرڻ

وارا! هي منهنجا پيارا مٿر! پيشم پنامه ۽ دروڻا چاري نه

پوڄا ڪرڻ جي لائق آهن. انهن جي اڳيان ڪجهه ڦل

پشپ پيٽا رکڻ گهرجي. پر هي سوامي! پوڄا نه ڪجي

پر اٿلندو. انهيءَ سلسلي ۾ ٻڌ ڪجي ۽ هڪ ڀيرو به نه آڻي

مون چيو ته مون کي ڳرو ڇاڻو پاڙهي؛ تڏهن ڳروءَ مون کي
 سراپ ڏنو ته وڃي طوطو ٿي. انهيءَ مهل ئي مون طوطي
 جو جنم ٻائو. هڪڙي ڏينهن مون کي ماري قاسائي وئي
 آيو. رستي ۾ هڪڙي برهمڻ ڏٺو. انهن مون کي پئسن
 تي ورتو. اهو برهمڻ به پنهنجي پٽ کي گيتا جو پاٽ
 سڃاڻيندو هو. مون به اهو پاٽ سکي ورتو. اوچتو
 هڪڙي ڏينهن برهمڻ جي گهر ۾ چور آيا پر انهن کي
 ڪجهه ڌن پراپت نه ٿيو ۽ منهنجو ڀڃرو کڻي اُٿي هليا.
 انهن چورن جي پريست هن ڪچريءَ سان هڻي، هو
 منهنجو ڀڃرو هن ڪچريءَ کي ڏيئي ويا. مان روز گيتا
 جي پهرئين آڌياءَ جو پاٽ ڪندو آهيان ۽ ڪچري روز
 ٻڌندي آهي منهنجي سمجهه ۾ اچي ٿو ته اهو ئي ڀڄ هن
 تنهنجي نمت ڏنو هو. تڏهن برهمڻ چيو ته هي طوطا،
 مان به برهمڻ آهيان سو تون منهنجيءَ آشيرواد سان
 مڪتيءَ کي پراپت ٿيندين. طوطي جي به مڪتي ئي
 وڃي ۽ اها ڪچري به چڱا ڪرم ڪرڻ لڳي ۽ سدائين
 صبح جو سان ڪري گيتا جي پهرئين آڌياءَ جو پاٽ
 ڪندي رهي. ان جي مڪتي ٿي وئي.

شري نارائڻ چوڻ لڳو ته هي ڀڳوت! ڪوبه اڻ ڄاڻ
 گيتا جو پاٽ ڪري يا فقط ڌيان ڏيئي ٻڌي ٿو ته به
 انهيءَ کي مڪتي ملي ٿي.
 اهو پهرئين آڌياءَ جو مهاتم آهي، جو مون توکي ٻڌايو.
ات شري ڀڳوت گيتا جي پهرئين آڌياءَ جو
مهاتم پورو ٿيو.

مون چيو ته مون کي ڳرو ڇاڻو پاڙهي؛ ٽڏهن ڳروءَ مون کي
 سراپ ڏنو ته وڃي طوطو ٿي. انهيءَ مهل ئي مون طوطي
 جو جنم پاتو. هڪڙي ڏينهن مون کي ماري ڦاسائي وئي
 آيو. رستي ۾ هڪڙي برهمڻ ڏٺو. انهن مون کي پڇس
 ٿي ورتو. اهو برهمڻ به پنهنجي پٽ کي گيتا جو پاٽ
 نيڪاريندو هو. مون به اهو پاٽ سکي ورتو. اوچتر
 هڪڙي ڏينهن برهمڻ جي گهر ۾ چور آيا پر انهن کي
 ڪجهه ڏٺن پراپت نه ٿيو ۽ منهنجو پورو ڪٽي آئي هليا.
 انهن چورن جي پريت هن ڪچريءَ سان هئي، هو
 منهنجو پورو هن ڪچريءَ کي ڏيئي ويا. مان روز گيتا
 جي ٻهريون آڏيا جو پاٽ ڪندو آهيان ۽ ڪچري روز
 ٻڌندي آهي منهنجي سمجهه ۾ اچي ٿو ته اهو ئي اچ هن
 پنهنجي نٽ ڏنو هو. ٽڏهن برهمڻ چيو ته هي طوطا،
 مان به برهمڻ آهيان سو تون منهنجيءَ اشيرواد سان
 مڪتيءَ کي پراپت ٿيندين. طوطي جي به مڪتي ئي
 ويئي ۽ اها ڪچري به چڱا ڪرم ڪرڻ لڳي ۽ سدائين
 صبح جو سان ڪري گيتا جي ٻهريون آڏيا جو پاٽ
 ڪندي رهي. ان جي مڪتي ئي وئي.

شري نارائڻ چوڻ لڳو ته هي لچمي! ڪو به اڻ ڄاڻ
 گيتا جو پاٽ ڪري يا فقط ڌيان ڏيئي ٻڌي ٿو ته
 انهيءَ کي مڪتي ملي ٿي.

اهو ٻهريون آڏيا جو مهاٽم آهي، جو مون ٺوڪي ٻڌايو.
 اٽ شري پگوت گيتا جي ٻهريون آڏيا جو
 مهاٽم پورو ٿيو.

هڪڙي ڏينهن ٻڪريءَ کي جهنگ ۾ چارو لاء وٺي ويو ۽ وٺڻ جا پن ڇڻڻ لڳو. ٻن چنڊي ان کي نانگ ڏنگيو ۽ انهيءَ دم مري ويو ۽ مري وڃي ڪيترا نرڪ يورگياڻين تنهن کان پوءِ ڏاند جو جنم پالائين. نيٺ ڏاند هڪڙي پينڊو فقير ورتو. اهو فقير ان ڏاند تي چڙهي سارو ڏينهن شهر ۾ پندو هو ۽ جيڪا ٻڪيا پني ايندو هو سا اچي پنهنجي ڪٽنب سان ملي کائيندو هو ۽ اهو ڏاند ساري رات دروازي تي ٻڌو بيٺو هوندو هو. ان جي کانڀ پيٽ جي ڪاٺي سڌ ڪانه رکندي هو فقط ٿورو چارو انجي اڳيان وجهي ڇڏيندو هو. وري اڃان صبح ٿيندو ئي ڪين هو ته ان تي چڙهي پٺو ويندو هو. انهن ڪندي ڪيترا ڏينهن گذري ويا. هڪڙي ڏينهن اهو ڏاند بڪ ۽ ڏڪن جو ماريل ڪري پيو ۽ اهو فقير انکي اٿارڻ لاءِ مارڻ لڳو پر هو اُٿي نه پيو ۽ نه وري هنجو ساهه ئي نڪري پيو. شهر جا لوڪ ڏسي انکي پنهنجو پنهنجو ڦل ڏيڻ لڳا. ڪو روٽ جو ڦل پيو ڏئي ته ڪو ليرت جو ڦل پيو ڏئي، پر ڏاند جو ساهه نڪري ئي نه. اتي هڪڙي ڪچري آئي انهيءَ ماڻهن کان پڇيو ته هن ڏاند کي ڇا ٿيو آهي؟ ماڻهن چيس ته هن جا پراڻ زنا وڃن ۽ پيو ٿو ڦٽڪي سڀڪنهن پنهنجو پنهنجو ڦل ڏنو ٿس تڏهن به هنجو ساهه نٿو نڪري. تڏهن ڪچريءَ پيو ته مون جيڪي ڪرم ڪيا آهن انهن جو ڦل مون هن ڏاند جي نمٽ ڏنو. هن اڃا ايترو مس چيو ته

ڏنگون آهن، ارڙهون اڌياڻ منهنجا پير آهن،
 ۽ سڀ گيتا جا جيڪي شلوڪ آهن سي منهنجون رڳون
 آهن ۽ جيڪي گيتا جا اکر آهن، سي منهنجا وار آهن.
 اهڙي جا منهنجي شبد روپي گيتا آهي تنهنجو آرٽ
 مان هردي ۾ ڌارڻ ڪريان ٿو ۽ ڏاڍي آند ۾ مڱن رهان
 ٿو. هي اچمي! نون ڇاڻي سمجهين؟ تنهنجي من ۾ ائين
 هوندو ته مان جو ويٺي ٿي پير مهتيان تهنڪري نارائڻ
 کي آند ٿئي ٿو. هي اچمي! گيتا جو مهاڻو نه پوءِ چونڊس
 پر هاڻي شلوڪ ٿو چوان.

شلوڪ

سڀني شاسترن ۾ گيتا، سڀني ديوتائن ۾ هري،
 سڀني تيرٿن ۾ گنگا، سڀني ڌرم ۾ ديا،
 من ڇاڻي پاپ پڇ، ديهي ڇاڻي آڀ-دا،
 گيتا جو آرٽ ڪرشن ڇاڻي.

۾ ۾ اڪيون سڀ کي، وڌوان اڪيون ٿي،
 ست اڪيون ڌرماتما، گيانِي اڪيون انيڪ.

هي اچمي! هاڻي پهرئين اڌياڻ جو مهاڻو ٻڌ.
 شو جي پارٽيءَ کي ٻڌائي ٿو ۽ نارائڻ اچميءَ کي
 ٻڌائي ٿو ته هي اچمي! شوڌر ذات جو هڪ پراڻي هو
 اهو سدائين چندال سان سنگت ڪندو هو. نيل ۽ لرون
 جو واپار ڪندو هو. انهيءَ هڪڙي ڀيري ٻالي هئي.

گيان کي ٻڌي گهڻائي جيو مڪتيءَ کي پراپت ٿيا آهن
۽ اڳتي به ٿيندا ايندا. توکي هاڻي اڳين گيتا ٻڌايان
ٿو تون چٽ لائي ٻڌ.

شري مهاديو چوڻ لڳو ته هڪڙي سمي پاٿال لوڪ
۾ شيش ٽانگه جي سيجا تي شري نارائڻ اڪيون ٻڙ تي
آندڻ ۾ سمجهيو پيو هو ۽ شري لڳميءَ سندس چوڻ ويٺي
مهتيا. تنهن مهل شري لڳميءَ پڇيو ته هي مهراج! توهان
چوڻهن لوڪن جا سوامي آهيو، توهان کي به نند ۽
آلس پراپت ٿي آهي. نند ۽ آلس انهن لوڪن کي پراپت
ٿئي ٿو جيڪي نامسي آهن. توهان ته ندهي گڻن کان نيارا
آهيو ۽ توهان ساري جڳت جا مالڪ آهيو، توهان جو
اڪيون ٻڙ تي سمهيا پيا آهيو انهيءَ جو مون کي ڏاڍو
اچرج ٿو لڳي. شري نارائڻ چوي ٿو ته هي لڳمي! مون
کي نند ۽ آلس ڪونهي پر گيتا ۾ جو گيان آهي تنهن
گيان ڪري مان سدائين آندڻ ۾ مڱن رهان ٿو ۽ انهيءَ
آندڻ ڪري جيو سدائين آندڻ ۾ رهي ٿو. ڪوئي به
ڪليش، دک ۽ آلس انهيءَ جيو کي پراپت ٿي نٿو
سگهي. جئن چرويه، اولار منهنجا آهن تنهن هيءَ گيتا
شد روپي اولار آهي. انهيءَ گيتا ۾ منهنجا ڪهڙا
انگ آهن سي ٻڌ. پنج اڌياڻ منهنجو مک آهن،
پنج اڌياڻ منهنجون ٻانهون آهن، پنج
اڌياڻ منهنجو آسٽ آهن، سورھون اڌياڻ
منهنجو ڀيٽ آهي، سترھون اڌياڻ منهنجون

شري ڪرشن پڳوان! جنهن ڪل ڪي ناس ڪيو تنهن
 جڻ مهاپاپ ڪيو. سو اهو پاپ انهيءَ تي آهي جو ڪل
 سان ڪپت ٿو ڪري (ڪل ڪي ناس ٿو ڪري) وري
 انهن ٻارن جو نتيجو ڪهڙو ٿو پائي؟ سدائين نرڪ پوڳي
 ٿو، اهو مون نياءَ شاستر ۾ ٻڌو آهي. وري ارجن پڇي ٿو
 ۽ هٿ مهڻي چوي ٿو ته هاءِ! هاءِ! ڏسو ته پائي! مون
 ڪي ڪهڙي نه پاپ لاءِ ادم ڪرايو اٿن!!! راج جي سڪ
 لاءِ پنهنجي ڪل جو ناس ٿي ڪيم. هاڻي مان پنهنجا
 هٿيار ڦٽا ٿو ڪريان ۽ ڌرتراشٽر جي پٽن ڪي هٿن ۾
 هٿيار هوندا ۽ مان انهن جي سامهون ويندس ته مونکي
 ماريندا ۽ انهيءَ ۾ منهنجو جس ٿيندو تنهن ڪري مان
 يڌ نه ڪندس.

سڄي ڌرتراشٽر ڪي چوي ٿو ته هي راجن! ارجن-
 اهي وڃن ڇڏي ڪري پنهنجو ڌنڌو ساڻ ڦٽو ڪري
 رت ۾ ويهي رهيو.

ڌات پرج

ارجن پنهنجي ڪٽنبين ڪي ٻڌ جي ميدان ۾ ڪڙو
 بينل ڏسي، موه ۾ پرجي، هٿيار ڦٽا ڪري ويا ڪل ٿي
 رت ۾ وڃي ويهي رهيو ته مان جنگ نه ڪندس.

ات شري پڳوت گيتا شري ڪرشن ارجن-
 سنڀادي پھريون آدياء پورو ٿيو.

*

*

*

*

جو کلي راج به ملي تڏهن به مان هنن کي نه ماري ٿو،
 سو هي نه ڏريءَ جو راج آهي. هي جنا رتن! ڏرتراستر
 جي پتن کي مارڻ ڪري مون کي ڪوئي لاپ ڪونه
 ٿيندو اٿندو انهن جي مارڻ ڪري مون کي پاپ لڳندو.
 ٿوري هو وڏا پاپي آهن، تڏهن به هنن کي مارڻ نه.
 گهرجي. هي پڳوان! هو سڀ پوڄا ڪرڻ جي ڳوڻ آهن.
 هنن کي مان ڪڏهن به نه ماري ٿو. هي ماڻو! انهن
 ڪتبي لوڪن کي مارڻ مان مون کي ڪهڙو سک پراپت
 ٿيندو. ٿوري راج جي لالچ ڪري انهن جي ٻڌ آڏي
 ئي پيئي آهي. جيڪو ڪل جي ناس ڪرڻ مان ڊڄ
 پراپت ٿئي ٿو، تنهن کي هي راج جو لوپ ڪري ٿا
 سمجهن، پر مان انهيءَ کي ڊڄ ڪري ٿو سمجهان.
 ڪل جي ناس ڪرڻ مان جيڪو نتيجهو ملي ٿو، سو مان
 چوان ٿو. هي جنا رتن! ڪل جي ناس ٿيڻ ڪري ڪل
 جا اڳيان ڌرم جيڪي هلندا اچن ٿا اهي به ناس ٿا ٿين.
 جڏهن ڪل جا ڌرم ناس ٿيا تڏهن ساري ڪل به ڌرم
 اچي پروايش ڪندا ۽ ڪل جون جيڪي به رسترايون
 هونديون، اهي سڀ وڌوائون ٿي پونديون. پوءِ اهي
 وڌوا رسترايون ٻين پرن سان سنگ ڪنديون. انهن مان
ورن سنگر ستن پيدا ٿيندي. انهن ورن سنگر
 ستن جي هٿ جو پند ۽ جل پترن کي نه پهچندو.
 پترن کي پند ۽ جل نه پهچڻ ڪري انهن جا پتر سرڳ
 مان ڪري نرڪ به اچي پوندا. انهيءَ ڪري هي

مون پنهنجو رت ٻنهي سينائن جي وچ ۾ آڻي بيهاريو آهي. هاڻي اتي نون انهن کي ڏس. ارڃن اتي ڏسڻ لڳو ته ڇا ڇا ڏٺائين؟ پتا، ماما، گرو، پتا، پت، پوٽا، سهرو، سالا ۽ مت مائٽ سڀ پنهنجا ئي ڪٽيبي ڏٺائين. هنن کي ڏسي ڪري ارڃن کي ڏاڍي ديا آئي ۽ دڪ ۾ پوڄي ڪري شري ڪرشن پڳوان کي چوڻ لڳو، هي شري ڪرشن پڳوان! هن سينا ۾ مون کي رڳو سڀ پنهنجو ئي ڪٽيبي ڏسڻ ۾ ٿو اچي. هنن کي ڏسي مون کي ڏاڍو دڪ ٿو لڳي ۽ منهنجو شري ڏاڍو وياڪل ٿي پيو آهي ۽ هٿن مان گانڊيو ڏنڻ پڻ ڪري پيو آهي ۽ منهنجو اندر پيو سڙي ۽ ٻيهي نٿو سگهان. هي ڪيشو! مان سڳن به خراب پيو ڏسان ۽ مان پنهنجي جڻ به انهيءَ ۾ نٿو سمجهان. هي ڪيشو! پنهنجي ڪٽيبي سان ٻڌ ڪرڻ ۾ مون کي ڪوئي لاپ ڪونه ٿيندو. مان پنهنجي ڪٽيبي کي ماري راج ڪريان سو هي ڪيشو! مون کي راج ڪرڻ جي ڪامنا ڪانهي. هي گرو بند! راج ڪهڙي ڪم جو آهي؟ جنهن سک لاءِ راج وٺجي ٿو ته ڪٽيبي جا ماڻهو سک پائين سڀي ڪٽيبي جا ماڻهو ماري راج ڪريان؟ هي جو ڪٽيبي جا ماڻهو ٻڌ ڪرڻ لاءِ آيا آهن سي ڪير آهن؟ گرو، پتا، پت، پوٽا، سهرو، سالا ۽ مت مائٽ. هي مڏسوتن! انهنجي مارڻ جي مون کي ڇا ڪانهي ۽ انهن تي مون کي دبا ٿي اچي. هي ٽنهي لوڪن جا سوامي! انهن جي مارڻ ڪري مون کي ٽنهي لوڪن

سنڪ نڪل وڇايو ۽ مڙي پشپ ٺالي سنڪ سهديو
 وڇايو. وڏي ڏنڻ ڌاري ڪاڻيءَ جي راجا مهارڙي
 سڪندي به سنڪ وڇايو ۽ راجا وراٽ به وڇايو. درشت
 دمن ۽ اُجيت جو ڪنهن کان به جيتيو نه وڃي، اڇڙو نه
 سانتيڪو جادو آهي تنهن به پنهنجو سنڪ وڇايو ۽ راجا
 درويد به وڇايو ۽ ٻيا جيترا به پانڊون جي سينا جا ڀڙا
 هئا تن سڀني پنهنجا پنهنجا سنڪ وڇايا ۽ وڏين ٻانهن
 وارو سيدرا جو پٽ اُپميو آهي تنهن به پنهنجو سنڪ
 وڇايو ۽ انهن سڀن جو آواز ٻڌي ڌرتراشٽر جي پٽن
 ڪورون جا هرڊا ڦاٽڻ لڳا ۽ سڀن جي آواز کان زمين
 ۽ آڪاش هڪ ٿي ويا. انهيءَ کان پوءِ ڌرتراشٽر جي
 پٽن جي سينا اُرجن ڏٺي. جڏهن ٻنهي سينائن پاڻ ۾
 پاڻ هڻڻ شروع ڪيا تڏهن اُرجن پنهنجو ڏنڻ ڪٽي ٻڌ
 ڪرڻ کان اڳ شري ڪرشن پڳوان کي چوڻ لڳو ته هي
 اُچٽ! منهنجو رت ڪرپا ڪري ٻنهي سينائن جي وچ
 ۾ وٺي هلو ته مان ڏسان ته مون سان ٻڌ ڪرڻ لاءِ ڪير
 ڪير آيا آهن؟ جي پنهنجن ڀڙائن ۽ ڌن کي ٿياڳي آيا
 آهن، تن کي مان ڇڏي ڏسان.

سنجيو چوڻ لڳو: هي ڌرتراشٽر! جڏهن اُرجن
 اهي وچن شري ڪرشن پڳوان کي چيا تڏهن شري
 ڪرشن پڳوان اُرجن جو رت ٻنهي لشڪرن جي وچ ۾
 آڻي بيهاريو.

شري ڪرشن پڳوان اُرجن کي چيو ته هي اُرجن!

وارو سنڪ وڄايو ۽ شينهن وانگر گجگوڙ ڪرڻ لڳو.
تنهن کان پوءِ اُن جي بنڀيان سڀني سنڪ وڄايا ۽ نوبت
نڀارا ڪٽڻ مڪ باجا ۽ بگل وڄائڻ لڳا.

هاڻي ٻانڊون جي سينا جي باجن ۽ سڪن جو وستار
ٻڌو. ٻهريائين ته شري ڪرشن پڳوان رت تي ويٺو آهي
اُن رت جي سڀيا ٽنهي لوڪن ۾ اُٿل آهي. ساري رت
جو سامان سونو آهي ۽ گهڻن پرڪارن جا هيرا موني
جواهر جڙيل اٿس. جهڙي رت برسات جي مند ۾ بادلن
جو آواز ٿيندو آهي، تهڙي رت اُن رت جي ٿيڻ جو
آواز آهي. اهڙو ته ارجن جو رت آهي جنهن تي شري
ڪرشن پڳوان راجمان آهي ۽ گهوڙن جي شوي وري
جهڙي آهي جهڙوڪ ڪٽو جو ڪير، اهڙو ته گهوڙن جو
رنگ آهي. گهوڙن جو منهن وري اهڙو آهي جهڙو پٻڻ
جو گل ٿڙيل هوندو آهي جن جا ڳچي ۽ ڪن تمام سهڻا
آهن ۽ ٻچ به سهڻا اٿن ۽ پٽ جي ڏاڳي ۾ سون جا
ڪهنڪهروڻ پوئل ڳچي ۾ پيل اٿن ۽ پيرن ۾ سون جا
نورا پيل اٿن اهڙي ته گهوڙن جي شوي آهي. اهڙي
سندر رت تي پڳت وڃل شري ڪرشن پڳوان ويٺو آهي
تنهن پنجه جن نالي سنڪ وڄايو. داورت نالي سنڪ ارجن
وڄايو ۽ پوندو نالي سنڪ پيمسين وڄايو. سو پيمسين
ڪهڙو آهي جنهن جو بيت تمام وڏو آهي ۽ سندس
گرم به تمام اوچا آهن. اُنڊت وڃي نالي سنڪ
ڪٽي جي بت راجا بدشتر وڄايو ۽ سگهوش نالي

وڻي وڊو آهي. هي راجن! پانڊون جي سينا ۾ جيڪي
مڪيه ٻوڏا آهن انهن جا نالا ٻڌو ته ڪهڙا ڪهڙا آهن؟
هن سينا ۾ وڏي ڌنڌ ڪٽڻ وارو آرجن، پيمسڻ، راجا
بيڏان، راجا وراٽ، راجا دروڀڊ، مهارڻي درشت ڪيٽو
پڪتان، وڏي ٻل وارو ڪاشي ۽ ٻيو راجا، برجست
ڪنٽي پوڄ، منشن ۾ اٽل ٻوڏا، منيو ۽ وڏي ٻل وارو
انموڄ، سيدرا جو پٽ اُپيمديو ۽ دروڀڊ جا سڀ پٽ
مهارڻي آهن.

هاڻي وري دريوڌن پنهنجي ۽ سينا جا مڪيه ٻوڏا
دروڻا چاريءَ کي ٻڌائي ٿو. سيني پراڻن ۾ اٽل دروڻا چاري،
پيشمر، ڪرپا چاري، اشوٿاما، ڪرڻ، سوڻدي ۽ ٻيا ٻه
گهڻا ٻوڏا آهن. اهي ڪهڙا آهن جن منهنجي لاءِ شري
ڪشت ۾ وڌو آهي ۽ گهڻن پرڪارن جي هٿيارن ڪٽڻ
وارا آهن ۽ ٻڌ ڪرڻ لاءِ ڏاڍا ٻلوان آهن ۽ منهنجي سينا
تمام گهڻي پارهان ڪوٺيون آهن ۽ پانڊون جي سينا
ٿوري ست ڪوٺيون آهن ۽ اسان جي سينا جو رکيا
ڪندڙ پيشمر آهي ۽ پانڊون جي سينا جو رکيا ڪندڙ
پيمسڻ آهي.

هاڻي دريوڌن پنهنجي سينا کي چوي ٿو ته هي
منهنجي پياري سينا! توهان سڀ پيشمر جو حڪم مڃي
ان جي رکيا ڪريو. ساري ۽ سينا جا لوڪ اهي وڃن
ٻڌي دريوڌن کي خوش ڪرڻ لاءِ سڪه وڃائڻ لڳا.
ساري ۽ سينا ۾ وڏو جو پيشمر آهي تنهن پنهنجو برتاب

شريد ڀڳوت گيتا

اڌ ڀاءُ ڀوريون

[آرجن جو دڪ يوگ]

ڌرڻراشٽر چوي ٿو ته هي سنجي ! ڌرم جي ڀت جي

جيڪا جاءِ ڪر ڪيتر آهي
تنهن ۾ منهنجن پٽن ۽ پانڊون
جي پٽن ڀڄا ڪيو سو مون کي
بڌايو ؟

سنجي چوڻ لڳو ته :-
هي راجن ! ٺوهان جو پٽ
جيڪو درٻار ڏن آهي، تنهن
پانڊون جي سينا ڏٺي .

سينا جي جوڙجڪ ڏسي ڪري پنهنجي گردن ۾
دروڻا چاري وٽ وڃي، هٿ ٻڌي، ويٺي ڪري
چوڻ لڳو ته هي سوامي ! ڏسو ته سهين پانڊون جي
سينا ڪهڙيءَ نه چڱيءَ ريت سان ٻيڻي آهي. ٺوهانجي
ٻڌيوان شش درويديءَ جي پٽ ڌرشت ڏمن جو تيار
ڪيل مهاپاري لشڪر ته اچي ڏسو. هي سوامي !
پانڊون جي سينا جو جوڙجڪ ڏسي مون کي نه اچرج

خبر مون کي هتي ڪيئن پوندي ۽ ڪيئن مان راجا کي
 ٻڌائيندس؟ جڏهن اهڙي ريت سنجي وياسديو جي
 اڳيان وينتي ڪئي تڏهن وياسديو پرسن ئي چوڻ لڳو
 ته هي سنجي! منهنجي ڪرپا سان توکي اتي سڀ ڪم
 ڏسڻ ۾ ايندو. جڏهن وياسديو سنجي کي اهو ور ڏنو،
 تڏهن ان مهل ئي سنجي کي ٻڌ جي سڀ خبر پوڻ لڳي،
 ۽ ٻڌ کائي پيس ۽ دوي درشتي ملي ويس.

سنجي سڳو سڙاء، سماچار سنگرام جو
 منهنجا ۽ منهنجي ڀاءُ جا، پٽ گڏ ٿيا هڪ جاء
 ڌرم ڪيتر ڪريتر ۾، ڀت جي لالچ لاءِ
 جنگ جي جوڙي ڄاء، رهيا ڪي راهي ٿيا.

هاڻي مهاڀارت جي ٻڌ جو ڪوڻ ٻڌو.

ست ڪوڙيون سينا پائڻيون جون، ۽ يارها ڪوڙيون
 سينا ڌرتراشتر جي پٽن ڪورون جون، اهي سڀ
 سينائون گڏ ٿي ٻڌ جي ميدان تي وڃي پئيون. هاڻي
 ڌرتراشتر سنجي کان پڇي ٿو.

گيتا جو آرنپ

جڏهن ڪورؤ ۽ پانڊؤ مهاڀارت جي ٻڌ ڪرڻ لاءِ
 سنڀري هليا تڏهن راجا ڌرتراشٽر چوڻ لڳو ته مان به ٻڌ
 ٿسڻ لاءِ هلندس. تڏهن وياسديو چوڻ لڳس ته هي راجن!
 توکي اڪيون ته ڪونهن، اکين کان سواءِ ڇا ٿسي سگهندين؟
 تڏهن ڌرتراشٽر چوڻ لڳو ته هي سوامي! ٿسندس ته پر
 ٻڌندس ته سڀين. تڏهن وياسديو چيو ته هي راجن! ندهنجو
 رت هلائڻ وارو جو سنجي آهي سو منهنجو پڳت آهي.
 تنهنڪري هي راجن! جيڪي ٻڌ ٿيندو سو سڀ
 توکي سنجي رٿي ويندو ٻڌائيندو. جڏهن راجي وڃن
 سنجي ٻڌا، تڏهن هٿ ٻڌي ڪري وياسديو ڪي
 نمسڪار ڪري چوڻ لڳو ته هي سوامي! مهاڀارت جي
 ٻڌ ته ڪر ڪيتر ٻڌائيندي ۽ مان هٿ هڻتا ٻڌو به هوندس.
 توهان جو آڳيا ڪٿي ته هي راجن! سنجي توکي رٿي
 سڀ ڪجهه ٻڌائيندو، سو هي سوامي! ڪر ڪيتر ڇي

شري ڪرشن پڳوان جي اُستائي

اُرجن کي جيڪو ڳڻتا جو ڳيان سُرڀ ڪرشن پڳوان
 ڏٺو آهي سو ڪري ڪشور داس ڇڏي ٿو ته هي ٻر ٻو!
 هي دڪ ٻڌجن! هي ڪر ٻالو! اهو ڳيان ٺوهان مون کي
 پراپت ڪرايو. هي دين ديال! هي ٻڳت وڃل! جيڪو
 انهيءَ ڳيان کي ڄاڻي ۽ سمجهي ٿو، تنهن ساڪيات ٻورن
 ٻوهر جو درس ڪيو. هي سُرڀ ڪرشن پڳوان! جيڪو
 ٺوهانجي ڇرڻ جي شرڻ ۾ اچي ٻوي ٿو، اُن کي ڪو
 مايا جو چل ول ٻلائي نٿو سگهي ۽ اهو مدش هن مهاپاڻڪ
 سنسار ساگر مان لنگهي ٻار ٻوي ٿو. هي ديالو! مان
 ٺوهان جي شرڻ آيو آهيان. هي سُرڀ ڪرشن پڳوان!
 ٺوهان سڀني سنتن جي وينتي ٻڌڻ وارا آهيو. هي
 ڪملاپت! هي ڪيشو! هي ڪمل مڪر! هي ڪر ٻانڌان!
 منهنجي ٺوهان کي وارون وار نمسڪار آهي. هي سُرڀ
 ڪرشن پڳوان! ٺوهان جا چرڻ اهي آهن، جيڪي
 ٺوهان جا پڳت آهن تن کي ٻوڙ ڪن ٿا، تنهن ڪري
 مان هيءَ گيتا هريءَ جي پڳتن لاءِ چوان ٿو ته من
 ڪو هن مان ست گيتيءَ کي پراپت ٿئي ۽ مڪتي
 حاصل ڪري.

جو جتي فرش لڳل هو اُتي پاڻيءَ جو تلاءُ ڏسڻ ۾ ٿي-
آيو ۽ ڪورو اچڻ شرط ڏاڍو منجهي پيا ٽنهن تي درويديءَ
جي واٽان نڪري ويو ته اُنڌي جي اولاد به اُنڌي.

بس پوءِ نه سڀني ڳالهين ڪري ڪورون کي ايتري
نه ڪاوڙ لڳي جو هنن پانڊون کي هميشه لاءِ ختم ڪرڻ
ٿي چاهيو پوءِ خاني خراب جوڻا جي رت رٿي ويئي
جنهن ۾ پانڊون پنهنجو راج درويديءَ سميت هاريو.
هاڻي ڪورون درويديءَ کان وٺي وٺڻ لاءِ راج دربار ۾
ڪيس ننگن ڪرڻ جو حڪم ڏنو. پر جنهنجو راکو ٿي
پڳوان تنهنجو ڪير وار ونگو ڪري سگهي. درويديءَ
جي پڪارڻ تي پڳوان کيس ساڙهين سان ڍڪي ڇڏيو.
آخر پانڊون کي ۱۲ سال بن پوڳڙو پيو ۽ تيرهون سال
لاڪل رهڻو پيو. ۱۳ سال پوري ٿيڻ بعد جڏهن پانڊون
راج گهريو ته کين صاف جواب ڏنو ويو. آخر هنن پنج
ڳوٺ گهريا جن کان به کين جواب ڏنو ويو تڏهن لاچار
ٿي پانڊون جنگ جون تياريون ڪيون تڏهن پانڊون
وري به شري ڪرشن پڳوان کي جنگ ٿارڻ لاءِ موڪليو.
پڳوان راج دربار ۾ پهچي ڪورون کي گهڙائي سمجهايو
ته انجام ڪيو هيڏ ته ۱۳ سالن بعد راج گدي واپس ڪبي
پر ڪورون صاف جواب ڏنو. نيٺ پيو ڪو رستو نه
ڏسي جنگ جو اعلان ڪيو ويو.

پانڊون ۽ ڪورون جي ٻڌ امبالي ڀرسان ڪروڪيتر
جي ميدان تي ڪٿي (آڪٽومبر نومبر) واري مهيني

کان ئي اُٺڻو هو وڌر داسيءَ مان ڄاڻو هو تنهنڪري
 پانڊوءَ کي تخت ئي ويهاريو ويو. پر نيٺ هو به دنيا
 مان کڻو ئي بن بر هليو ويو. پانڊو کي پنج پٽ هئا.
 (۱) ينداشتو (۲) پيمر (۳) آرجن (۴) ذڪل (۵)
 سهنديو. پانڊون جو هڪ پيو به ڀاءُ هو جهنڊو نالو
 ڪرڻا هو. جنهن کي سندس ماءُ ڪنٽيءَ درياھ ۾
 لوڙاھي ڇڏيو هو. هوڏانهن پانڊون جي بن ۾ ويٺو بعد
 ڌرتراستر تخت تي ويٺو، سندس راڻيءَ جو نالو
 ديوڪنداري هو. کيس هڪ سؤ پٽ هئا جي ڪورو
 سڄي لڳا. وڏي ۾ وڏو ڌرتوڌن هو. پانڊو ۽ ڪورو
 گڏجي هڪڙي ئي گروءَ ڌرو ٿا چارين وٽ شستر وڌيا
 سڪندا هئا. وقت گذرندو ويو. پانڊون پنهنجي ٻيل ۽
 ٻٽيءَ جي زور سان راڄ وڌايو جا ڳالهه ڪورون کي نه
 وڻي ۽ انهن ۾ حسد ڄاڳيو. پوءِ ڪورون لاکه ۽ چوٽيءَ
 جو محتلف ٺهرايو ۽ پانڊون کي دوکي سان ان محتلف ۾
 گهيرائي رهايو، رات جو محتلف کي باهه ڏياري ويئي پر
 هو اڻڄي ويا. جنهن بعد ڌروپديءَ جو سويمبر ٿيو. پانڊو
 نوحمن جي ويس ۾ راڄ درٻار ۾ آيا جتي ڌرتوڌن،
 ڪرڻا ۽ ٻيا جرڏا به ويٺا هئا. آخر ارجن کڻو ۽ ڌروپديءَ
 جي شادي ارجن سان ٿي ۽ ڪورو ڌارن ۾ واپس موٽيا.
 پوءِ پانڊون مائا نالي اڻڄنير جي صلاح سان هڪ سورينڪ
 محتلف جوڙايو جنهنجي مهورت وقت پنهنجن سؤٽن کي
 به گهيرايو، ان محتلف اندر هڪ اها خوب رکي ويئي هئي

شريد پڳوت گيتا

گيتا چو رچي ويئي ؟

گيتا

(گم - يه - تم - ا)

يعني

تياڳم

پڳوت گيتا معني پڳوان جو گيت .

گيتا جو آرنپ (شروعات)

مهاپارت جي ٻئي ۽ گيتا گيان .

اڄ کان پنج هزار ورهيه اڳ جي ڳالھ آھي تہ ڀارت
ورش تي چندر بنسي گھراڻي جو راجا شانترو راج ڪندو
ھو . سندس راجڌاني دھليءَ جي ڀرسان هستناپور ۾
ھئي . راجا شانتروءَ کي ٽي پٽ ھئا . (۱) پيشمر پٽامھ
(۲) چتر آڏو (۳) وچتر وير . تخت جو حق وارث
پيشمر پٽامھ ھو پر ھن پنھنجي پٽ جي خواهش پوري
ڪرڻ لاءِ تخت تان ھٽ ڪيو . راجا ھڪ مهاڻي جي
ڪنيا ستيوئيءَ سان شادي ڪئي انھيءَ شرط سان تہ
سندس مڙي پڇاڻان ستيوئيءَ جو اولاد تخت تي ويھندو .
نيڪ راجا جي مرن بعد ستيوئيءَ مان پيدا ٿيل پٽ
سندس تخت تي ويٺو پر ھو جلد ئي جنگ ۾ مارجي ويو
جنھن بعد وچتر وير تخت تي ويٺو . کيس ٽي پٽ ھئا .
(۱) ڌرتراشترو (۲) ڀالديو (۳) ودر . ڌرتراشترو ڄائي ڄم

وڻي ٻائي ٿهرام ڇوڙو اٿي

سر ڳواسي تھارام سي۔ ديواواڻي
جنم: سنہ ۱۹۱۴ سر ڳواس: ۱۵-۲-۱۹۷۲

ار پٽ پٽر

هيءَ مها سندور بستڪ گهڻي ڀر ۾ ۽
 شرڏا سان پنهنجي پياري پٽيءَ سرڳواسي
 شري ٽهارام سي. ڏولواڻي (ڪوٽريءَ
 وارو) جي پوٽر بادگيريءَ ۾ ارڙهه ٿي
 ڪريان، انهيءَ آشا سان ته جيڪو سڄڻ
 هن پوٽر بستڪ جو نيم سان پات ڪندو
 سو اوس ڀر هيشور جي ڀورن ڪرڻا پراپت
 ڪندو ۽ سندس هيءَ لوڪ سڪي ۽ ڀرلوڪ
 سهيلو ٿيندو.

ڀانڱن جي اڳيان هيءَ ويٺي آهي
 ته پات ڪرڻ وقت سڄي پائشاهه وقت اها
 آڏاڻا ڪن ته هو شال سرڳواسي شري ٽهارام
 کي سدا لاءِ پنهنجي ڪمل چرنن ۾ لواس
 بخشِي.

شيو ڀر:

وڻشي ٻاڻي ٽهارام ڏولواڻي

۳۰ رور سائين، لاڪا.

ۛۛ ۛۛۛۛۛ ۛۛۛ

هي سڄڻا ! ان ۾ ٺهڻجو ڀلو آهي تہ
 ۛۛ روز گيتا جو پاڪ ڪر ۽ ان ئي ئي
 ۛۛ ۛۛۛۛ جيون بڻاءُ. گيتا پڙهڻ سان هي
 ۛۛ ۛۛۛ ! ٺهڻجي من کي شانتِي ابدي ۽
 ۛۛ ڪٿي ملندي ۽ ٺهڻجا ويچار ٻڌا شد
 ۛۛ هندا. جن ۾ سڄڻ گيتا جو آسرو ورتو
 ۛۛ ئي تن کي ۛڪٿي ملي آهي ۽ جي ۾
 ۛۛ ۛۛ گيتا جو آسرو وٺندا تنکي ٻڌا ۛۛۛۛۛ
 ۛۛ ڪٿي ٿي ۛۛۛۛ. گيتا پڙهڻ سان ماڻهو
 ۛۛ ڪڙي منو منتر تائين مدش ٿي رهي ٿو
 ۛۛ ، منا ! هميشه. اڀاڻهار کان ٺڄ.

— داس

سڌاڻن ڌرم جي
جڳم

سڌاڻن ڌرم جي
جڳم

شريصد پڳوت گيتا

۱۸ اڌياڻ پورا

مهاڻن، ڌاڻڻڻ، ڦل، ڀرڻڻ، اُستڻي، گيتا ڇو
رڃي ويٺي؟ پڳ-وان جا ۱۰۸ ڦالا، آرڻي ۽
ست سلوڪي گيتا سميت دورتن سان

پيتا:-

۳۰۰ روپيا

سڌاري لاهيل

شري ۱۰۸ اسواڻي ڀاوا گروڪڊاس سنڌوڪڊاس اُڊاسي
ملڻ جو هنڌ:-

اڀل - ڪشيشچند ۽ سنڌس

بڪسيلرس ۽ پبلشرس

اُلهاس نگر - ۲ (بمبئي) فون: ۴۲۱

